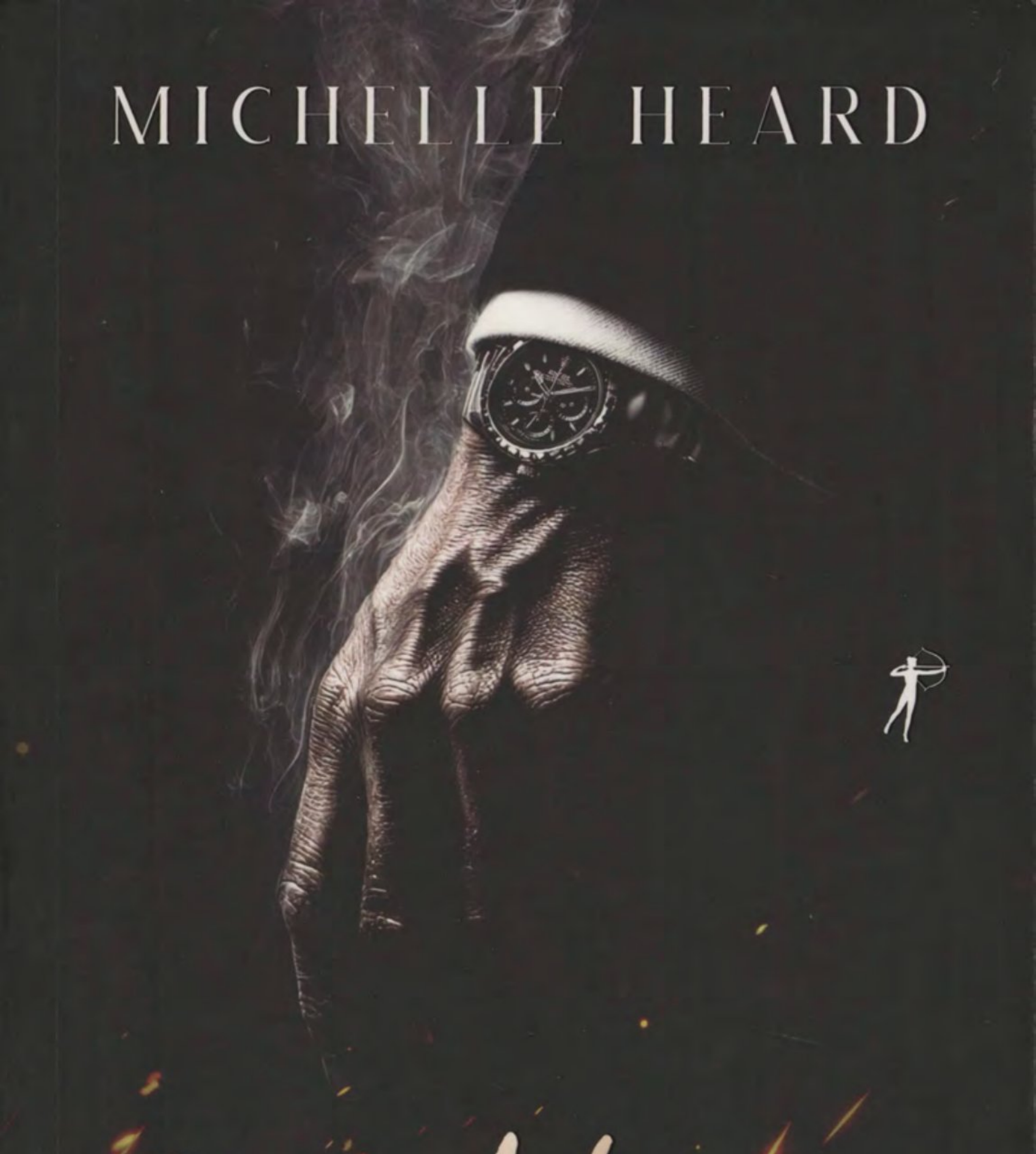
MICHELLE HEARD

Günahkârın MASUMİYETİ

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2759

GÜNAHKÂRIN MASUMİYETİ
Günahkârlar Serisi
Michelle Heard
Orijinal Adı: Stolen By A Sinner

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Gülce Arman
Editör: Doğa Özfırat
Son Okuma: Ezel Bıldırcın
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Haziran 2026
ISBN: 978-625-8667-35-6
Sertifika No: 43949

Günahkârın Masumiyeti
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Stolen by A Sinner
© 2022, Michelle Heard

Kitabın Türkçe yayın hakları ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sokak.
No.16/C Zeytinburnu / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Michelle Heard

MICHELLE HEARD

Günahkârın MASUMİYETİ

İngilizceden Çeviren: Gülce Arman

ARTEMİS YAYINLARI

Bölüm 1

Lara

Gabriel, 38. Lara, 22.

"Nazik ol, cesur davran ve her zaman biraz sihre inan," diyordu Sindirella. Koridorda yürürken içimde yükselen acı kahkahayı bastırdım.

Sindirella yanılıyor.

Havada bir silah sesi yankılanarak bedenimi titretti. Bir an irkildim ama kendimi zamanında toparlayarak elimdeki çay tepsisini düşürmedim. Kalbim göğsümde çarparken kapının önünde durdum ve gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım.

O çok yanılıyordu. Benim dünyamda hayatta kalmak için ruhunuzun ölmüş olması, her an tetikte olmanız ve asla imkânsızı hayal etmemeniz gerekiyordu.

Hiçbir şey hayal etmemeliydiniz.

Gözlerimi açtım, çenemi kaldırdım ve oturma odasına girdim. Bir anlığına cesede baktım. Halının üzeri kan lekeleriyle kaplıydı. *Yine*.

Adam burada çalışmaya başlayalı daha iki hafta bile olmamıştı. Daha uzun süre kalamadığı için ona üzülmüştüm. Bu gidişle Tymon'un öldürecek çalışanı kalmayacaktı.

Bu da üzerine ismimin yazılı olduğu kurşunu yememin an meselesi olduğu anlamına geliyordu.

Tymon'un beni tehdit ettiğini defalarca kez görmüştüm. En sevdiği koltuğun yanında, üzerinde tüm çalışanlarının isimlerinin kazınmış olduğu mermilerle dolu tahta bir kutu duruyordu.

Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığımı ancak Tanrı bilir.

Tymon, ben doğduktan sonra annemi Polonya'dan buraya getirmişti. Annem ben on iki yaşındayken ölmüştü ve o zamandan beri Tymon'un hizmetçisi olarak çalışıyordum. Annem bana hep Sindirella'dan alıntılar yapardı ama o öldükten sonra hayatın bir masal olmadığını çabucak anlamıştım.

Tymon Mazur, Polonya mafyasının lideriydi. Çalışanlarını döverek ve tehdit ederek itaat ettirebileceğine inanırdı ve haklıydı da. Bu malikânede kimse ona karşı gelmeye cesaret edemezdi.

Bir gün uyanıp artık onun için çalışmayacağınıza karar veremezdiniz. Buradan tek çıkış yolu ölümdü ve durum ne kadar kötü olursa olsun ben ölmeye hazır değildim.

"Bu pisliği ortadan kaldırın," diye bağırdı Tymon, kalan üç adama.

Onlar cesedi kaldırıp odadan dışarı taşırken ben de tepsiyi cam sehpaya koydum. Tymon'un boş, acımasız, karanlık bakışları üzerimdeydi. "Akşam yemeğinde karides ve istiridye istiyorum."

İtaatkâr bir şekilde başımı salladım. "Tabii, efendim." Onun yanında bir saniye bile kalmak istemediğimden, odadan çıkmak için çabucak harekete geçtim.

Arkamdan, "Sana gidebileceğini söyledim mi?" diye bağırdı.

Ayaklarım anında durdu, omuzlarım çöktü ve vücudumdaki her kas geri dönmememi haykırsa da ona itaat ettim.

Her zaman itaat ederdim.

Ya edecektim ya da ölecektim.

Oturma odasına geri girerken gözlerimi yere indirip dizlerimin hemen altında biten siyah eteğime odaklandım.

Koltuğun, onun ağırlığı altında gıcırdadığını duyunca başımı kaldırdım. Tymon bakışlarını bana dikmişti. Silahını cam masanın üzerine koyduktan sonra aramızdaki mesafeyi kapattı.

Gücü, iri yapılı gövdesinden dalga dalga yayılıyor, saçlarının neredeyse yarısının dökülmüş olması, tehlikeli ve acımasız görünümünden hiçbir şey eksiltmiyordu. Dolgun yanakları ve uçları kıvrımlı bıyıkları vardı.

İçimde bir endişe belirince dişlerimi sıktım ve iki yanımda duran ellerimi sıkıp yumruk yaptım.

Koca eli sol kulağıma çarptığında o tanıdık acı çeneme ve boynuma yayıldı. Darbenin şiddetiyle sağa doğru savruldum, kalçamı kahve masasının altın rengi köşesine vurunca elim tepsiye çarptı. Sıcak çay tenimi yakıp anında soğudu.

Halıya bakarak sağ kalçamdaki keskin acıyı bastırmaya çalıştım.

Burası da moraracak.

Duygularımdan arınmış hâlde bir nefes aldım.

"Buradan sadece ben izin verdiğimde çıkabilirsin," dedi Tymon tartışmaya yer bırakmayacak bir tonda. Zaten onunla tartışmaya cesaretim yoktu. O kadar aptal değildim.

"Tabii, efendim," diye mırıldandım halının üzerinde durduğum yerde kıpırdamadan.

"Yemek saat altıda burada olsun," diye emretti.

Kahretsin. Sadece iki saatim var.

"Tabii, efendim."

"Çık!" diye bağırdı. Ardından da, "Çirkin pislik," diye homurdandı.

Bu sözleri duymak benim için yeni bir şey değildi. Çirkin olduğumu biliyordum ve bu beni rahatsız etmiyordu. Benim dünyamda güzellik sadece tecavüze uğramana neden olurdu.

Kalçamdaki keskin acı nedeniyle yüzümü buruşturarak hızla ayağa kalktım. Devrilmiş fincanı yerden aldım, önlüğümden bir bez parçası çıkarıp dökülen çayı sildikten sonra oturma odasından hızla çıktım.

Kalçamdaki acıyı görmezden gelmeye çalışarak topallamamaya özen gösterdim. Mutfakta durup tepsiyi yere bıraktıktan sonra diğer hizmetçilerden biri olan Agnes'e baktım. "Çayı oturma odasına götür. Ben Bay Mazur'un akşam yemeğini hazırlayacağım. Deniz ürünü istiyor."

"Tamam," diye mırıldandı benimki gibi duygusuz bir sesle.

Bu çatı altında çalışan herkes, tek bir amaç için var olmak üzere şartlandırılmıştı: Polonya mafyasının başı Tymon Mazur'a hizmet etmek.

Bize ne isterse yapabilirdi.

Beş yıldızlı bir şef için uygun olan ama Tymon'un yemeklerini hazırlamak amacıyla neredeyse hiç kullanılmayan mutfaktan çıkıp malikânenin arkasındaki merdivenlerden hizmetçi odalarına indim.

Bodrum katta, dört hizmetçi, üç bahçıvan ve iki uşağın kaldığı iki sıra yatak ve tek bir banyo vardı.

Kendimi bildim bileli benim evim burasıydı.

Loş ışıklı bu alanda annem bana masallar anlatır ve ben görevlerimi yerine getirdikten sonra el fenerinin ışığıyla ödevlerimi

yapardım. Bu yalnızca ben on altı yaşına basana kadar sürmüştü. Okulu bitirememiştim.

Yatağımın yanında çömelerek altındaki kutuyu çektim ve kutunun içinden bir çift eskimiş spor ayakkabısı çıkardım. Parlak, siyah topuklu ayakkabılarımı çıkararak spor ayakkabıları giydim ve bağcıklarını bağladım. İçerisinde sosyal güvenlik kartımın, annemin bir fotoğrafının, eskimiş Sindirella masal kitabının, iki takım üniformanın, iki eşofman altının, iki gömleğin ve bir süveterin bulunduğu kutuya topuklu ayakkabılarımı da koyarak kutuyu yatağın altına geri ittim.

Yirmi iki yaşındaydım ve tek sahip olduğum şey buydu. Tek bir kutu...

Hizmetçi odasından aceleyle çıkıp baş uşak Bay Kowalski'nin Tymon'un misafirlerini karşılamak için ön kapıda beklediği büyük fuaye alanına doğru hızlıca ilerledim.

Tüm personel Polonyalıydı ve ilk başta bu dili öğrenmek için çabalamıştım ama annem öldükten sonra artık uğraşmak istememiştim.

Bay Kowalski yetmişli yaşlarının başındaydı ve üzerindeki siyah takım elbiseyle sanki yüz yıl fazla yaşamış gibi görünüyordu.

"Aqua'ya gitmem gerek," diye mırıldandım.

Bay Kowalski, ceketinin iç cebinden kredi kartını çıkarırken derin bir iç çekti. Bu kartı sadece Tymon'un yemekleri ve malikâne için gerekli olan şeyler için kullanırdık.

Kartı bana verirken, "Acele et," diye homurdandı.

"Tabii, efendim." Kartı gömleğimin göğüs cebine güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra önlüğümü çıkarmadığımı hatırladım ve hızla çıkarıp katladım.

Bay Kowalski gözlerini devirdi ve elini uzatarak önlüğü benden aldı.

"Teşekkür ederim," dedim her zamanki gibi yumuşak ve saygılı bir ses tonuyla.

Ağır ahşap kapıyı açıp malikâneden çıktım. Tymon için bir işimiz olduğunda kullanmamıza izin verilen SUV'a doğru yürürken malikânenin çevresinde güvenlik görevlileri dolaşıyordu. Filip içtiği sigarayı söndürüp direksiyonun başına geçti, ben de yolcu koltuğuna oturdum.

"Nereye?" diye mırıldandı motoru çalıştırırken.

"Aqua'ya."

Bakımlı çimlere şöyle bir baktım. Malikâneden çıkar çıkmaz sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Acelem olmasına rağmen malikâneden kaçabildiğim her ânı çok değerli buluyordum.

Görevliden poşeti alırken farkında olmadan yüzümde bir gülümseme belirmişti. Kolumdaki saate baktım ve malikâneye dönmek için sadece yirmi altı dakikam kaldığını fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı.

Kahretsin. Umarım trafik çok kötü değildir.

Restorandan aceleyle çıkıp sola döndüğümde âdeta kastan örülmüş bir duvara çarptım. Şaşkınlıkla ciyakladım, sonra da ani ve sert bir şekilde yere düştüm. Dengemi sağlayamadığım için sağ tarafımın üzerine kapaklandığımda poşet kaldırıma savruldu.

Poşetteki kutuların kapaklarının açılmasını ve içlerindeki deniz ürünlerinin yerlere ve bir çift kahverengi deri ayakkabının üzerine saçılmasını dehşetle izledim.

Tanrım. Hayır.

Tenim karıncalanmaya başlamıştı ve kalçamdaki ağrıyla yüzümü buruşturarak eteğimi bacaklarımı örtecek şekilde düzeltip dizlerimin üzerinde doğruldum.

Yiyecekler mahvolmuştu.

Tymon beni öldürecek.

"Bir bu eksikti." Sesi karanlık ve çok tehlikeli çıkmıştı.

Kulaklarım uğulduyordu ve sanki ağır çekimdeymiş gibi başımı kaldırıp etrafa saçılmış karides ve istiridyelerin arasında duran adama baktım.

Kusursuz, koyu mavi üç parçalı bir takım elbise giyiyordu, adamdan testosteron ve zenginlik akıyordu, ayrıca etrafına geceden daha karanlık, günahkâr ve tehlikeli bir hava yayıyordu.

Simsiyah saçlarını özenle şekillendirmişti, neredeyse altın rengi olan açık kahverengi gözleri ise bir aslanı andırıyordu. Nefes kesici yüz hatları, düzgünce kesilmiş sakallarıyla kaplı o güçlü çenesiyle tamamlanıyordu.

Tanrım, çok çekici.

Onun sert ve yakışıklı yüzüne bakmaya devam ederken güçlükle yutkundum.

"Bütün gün ayaklarımın dibinde oturmayı mı planlıyorsun?" Derin ve kadifemsi sesi, tüylerimi diken diken etmişti.

Bana, sanki üzerine bastığı bir pislikmişim gibi baktığını fark edince göğsüme bir öfke doldu.

Onun yüzünden cezalandırılacak ve olmayan paramla karides ve istiridyeleri ödemek zorunda kalacaktım.

Kan. Kanımla ödeyeceğim.

Ayağa kalkıp ona öfkeli bir bakış attıktan sonra mahvolmuş yiyeceklere doğru baktım. Kredi kartını tekrar kullanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Tanrım.

Az önce olanların etkisi, korkunç bir tsunami gibi vücudumu sarsıyordu. Adam sabırsızlanarak bana, "Tanrı aşkına, çekil yolumdan kadın," diye çıkıştı.

İçimde bir şeylerin koptuğunu hissettim ve hiç de bana göre olmayan bir tavırla, kaba adama doğru parmağımı doğrultarak içimdekileri bir çırpıda söyleyiverdim. "Bana çarpmamış olsaydın, poşeti düşürmezdim. Şimdi geç kaldım, yiyeceklerden yeniden sipariş etmem gerekiyor, param yok ve bir de üstüne senin kaba davranışın hiç—"

"Oradan umurumdaymış gibi mi görünüyor?" Sinirli ifadesi, benim sorunumu umursamadığını açıkça gösteriyordu ve benim küçük öfke patlamam onu daha da sinirlendirmişti.

O anda diğer iki adamı fark ettim. Biri beni, her an patlayabilecek bir bombaymışım gibi izliyordu, diğeri ise bana acıyormuş gibi görünüyordu.

Üç adamı da inceledikten sonra omurgamdan aşağıya doğru inen bir ürperti hissettim.

Onlar da Tymon tarzı adamlardı. Etraflarında tehlikenin titreştiğini hissedebiliyordum.

Kahretsin.

Bir adım geriledim ve endişeyle restoranın içine baktım.

Bana acıyarak bakan adam, "Hadi, Gabriel. Yapacak çok işimiz var," diye mırıldandı.

Gabriel olduğunu düşündüğüm çekici adam ceketinin göğüs cebine uzandı. Bir tomar para çıkararak göğsüme doğru itti ve yolundan çekilmem için beni omzuyla itekleyerek yanımdan geçip gitti.

Çok ihtiyacım olan parayı sıkıca tutarken kaşlarımı kaldırdım ve sonra diğer adamlarla birlikte kendisine ayrılmış olan masaya doğru yürürlerken arkalarından bakakaldım.

Pislik.

Başımı iki yana sallayarak restorana girdim ve az önce bana yardım eden garsonun yanına doğru gittim. Tekrar sipariş

verdikten sonra tüm masalar rezerve edildiği için restoranın dışında beklemek zorunda kaldım.

Kollarımı belime doladım ve mahvolan yiyeceklerden şimdi eser kalmamış olan kaldırıma doğru baktım.

En azından yemek parasını ödemek zorunda kalmadım.

Ama yine de geç kaldım.

Saate baktım ve neredeyse altı olduğunu görünce gözlerimi kapattım.

Mahvoldum.

Bölüm 2

Gabriel

Akşam yemeğinden sonra bir kadeh rakı içtim. Aqua'ya gelmeyi bu yüzden seviyordum. Bu geleneksel Türk içkisinin bulunduğu birkaç yerden biriydi burası.

İçkisinin son yudumunu içtikten sonra hem kuzenim hem de sağkolum olan Emre, "Adamlar hazır," diye mırıldandı.

Emre benden beş yaş küçüktü ve her zaman kardeşim gibi olmuştu. Ailesi, o doğduktan kısa bir süre sonra trafik kazasında hayatını kaybetmiş, bu yüzden ailem onu evimize almıştı.

Onaylamak için başımı sallarken aklıma ailem geldi. Kendileri ve bizim için daha iyi bir hayat kurmak amacıyla Türkiye'den gelmişlerdi. Onlar öldürüldükten sonra sadece büyükannem ve Emre kalmıştı. Anne tarafındaki diğer akrabalarım Türkiye'deydi. Her yıl en az bir kez ziyarete geliyorlardı ama onlarla, büyükannem ve Emre ile olduğum kadar yakın değildim.

Tymon Mazur, dükkânlarını kendisine satmadıkları için öldürmüştü ailemi. Sıradan bir fırınları vardı ve herkes gibi mütevazı bir hayat sürmeye çalışıyorlardı.

Bu olay otuz yıl önce olmuştu.

O kadar sene, bu anıyı silmeye yetmemişti. Mevsim normallerinin üzerinde sıcak bir yaz günüydü. Mazur'un adamları geldiğinde depoda tişörtüm terli sırtıma yapışmış bir hâlde un çuvallarını raflara yerleştiriyordum. Tehditkâr sesleri duyunca işimi bırakarak yarı açık kapıdan dışarı baktığımda babam beni fark ederek geri çekilmem için işaret etmişti.

Babamın istediğini yapmama fırsat kalmadan havada bir el silah sesi yankılandı. Kurşun babamın karnına isabet etmişti. Annem çığlık atıyordu. Biri küfrediyordu. Ardından daha fazla silah sesi duyuldu.

Annemle babamın yere düşüşünü izlemiştim. Kanlar içinde kalışlarını izlemiştim.

Babamın gözlerindeki ışık sönmeden hemen önce bana bakmıştı.

Ailemin ölümünün korkunç kokusu havada yoğun bir şekilde asılı kalmıştı. Mazur'un adamları, ailemin çok uğraşarak elde ettiği her şeyi mahvederken ben de depoda saklanmıştım.

Henüz sekiz yaşındaydım ve nefret tüm benliğimi kaplamıştı. Ses çıkarmamak için yumruğumu ısırmıştım. Vücudum korku ve kederle titriyordu.

Yıllar geçtikçe nefret, kederimden ve intikam arzumdan beslenerek yaşayan, nefes alan bir yaratığa dönüşmüştü.

Son yirmi yılda bir imparatorluk kurmuş ve Türk mafyasını ele geçirmiştim. Hepsi ailemin intikamını almak içindi.

Bugün, Mazur'a ailemi öldürdükten sonra paçayı sıyırmadığını göstermek için gölgelerin içinden çıkacağım gündü.

İçkimin son yudumunu içip bardağı masaya koyarak sandalyemden kalktım. Ceketimi düzeltip, "Gidelim," diye mırıldandım.

Emre yanımda, Miraç önde olacak şekilde restorandan çıktık. Miraç benim kişisel korumam ve en iyi adamlarımdan biriydi. Karısı Elif, kulüplerimden birinde çalışan çok iyi bir *hacker*dı.

Emre benimle birlikte SUV'un arka koltuğuna otururken Miraç direksiyonun başına geçti ve "Kulüp mü?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Emre.

Kulübü karargâhım olarak kullanıyordum. Binaya mafya ile ilgili işleri hallettiğimiz ofisler yaptırmıştım.

Mazur ile karşılaşmamaya dikkat etmiştim, bu yüzden o piç kurusunun, başına geleceklerden haberi yoktu. Pencereden, kaldırımları aydınlatan mağaza, restoran ve barların ışıklarına baktım.

Kulübe vardığımızda, Miraç SUV'u ara sokağa, diğer araçların arkasına park etti. Kapıyı açıp dışarı çıktım ve ana girişe doğru dikkatli adımlarla yürüdüm. Benim işimde asla tedbirsiz olunmazdı.

Bu seçkin mekâna girmek için binanın yan tarafında sıranın kendilerine gelmesini bekleyen insanlara bakarken içlerinde bir tehdit olup olmadığını kontrol ettim.

Şehrin çeşitli yerlerinde beş kulübüm vardı ve hepsinin isimleri birbirine benziyordu. Revenge, Retribution, Avenge, Reckoning ve Vengeance adlı kulüplerimin adları intikam, hesaplaşma, öç, kıyamet ve infaz anlamlarına geliyordu.

Çoğu insan için ben sadece başarılı bir kulüp sahibiydim. Bu kimlik bana çok yardımcı oluyordu ve banka hesaplarımı ihtiyacımdan fazla parayla doldurmama olanak sağlıyordu.

Kulübe girerken başımı sallayarak kapıdaki güvenlik görevlilerine selam verdim. İçeride müzik sesleri yankılanıyor, yanıp sönen ışıklar ortama enerjik bir hava katıyordu. İki katlı kulübün ikinci katında, birçok nüfuzlu kişinin takılmayı sevdiği

VIP bölüm bulunuyordu. Ayrıca çatıda bir bar ve dinlenme alanı da vardı.

Arka tarafa doğru ilerledim ve çelik bir kapıya yaklaşınca Scott kapıyı açtı, Keith ise yerinde kaldı. Adamlarım, yanlarından geçerken çenelerini kaldırarak, "Efendim," diye mırıldanırken ben merdivenlerden aşağı kata indim.

Sol tarafta, yasa dışı kumar oynanan eğlence alanlarına giden bir koridor vardı. O masalarda birçok yat, hisse senedi, iş kaybedilmiş ve kazanılmıştı. Sağ tarafta ise silah ticareti için kullandığımız ofis vardı. Arkadaki çıkış, alkol teslimatlarının yapıldığı yükleme rampasına açılıyordu. Bu sayede bira fıçılarının içine saklanan silahları kolayca taşıyabiliyorduk.

Kumarhane ile ofisler arasındaki alan, adamlarımın stres atmak için toplandığı yerdi. Mekân masalar ve deri koltuklarla doluydu, arka duvarda bir bar tezgâhı vardı. Tüm dekor siyah ve altın rengindeydi, her şeye tehlikeli ama lüks bir hava katıyordu. Havada sigara dumanı asılıydı. Buradaki müzik, üst kattaki kulüpte çalanlar kadar enerjik değildi.

Adamlarım çoktan hazırdı; bazıları derin sohbetlere dalmıştı, bazıları ise silahlarını kontrol ediyordu.

Bir an durup her birine baktım. Bazıları başından beri benimle birlikteydi, diğerleri ise yıllar içinde aramıza katılmıştı. Hepsi benim ailem olmuştu.

"Hazır mısınız?" diye sordum.

Tüm gözler bana çevrildi ve ardından kalabalıktan onaylayan sesler yükseldi.

Emre'ye bakıp harekete geçmesini işaret ettim.

Emre bir adım öne çıktı, çenesini kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Görevimiz gayet açık. Sadece silahlı olanları öldürün. Tymon Mazur hayatta kalacak." Emre her adamın saldırının

nasıl gerçekleştirileceğini anladığından emin olmak için planı yeniden anlattı.

Herkes hazır olduğunda kulübün arka kapısından çıkıp sokağı dolduran araçlara doluştuk. Böylece güvenlik kameraları beni kulübe girerken görmüş ama çıkarken görmemiş olacaktı.

Her zaman bir örtbas hikâyesi olması iyi bir şeydi ve bu işe yaramazsa, cebimde polisleri satın almak ve ortaya çıkabilecek sorunları halletmek için kullanabileceğim gizli fonum vardı.

Mazur'un malikânesine doğru ilerlerken gerçtiğimiz her kilometre kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu. Sonunda o gün gelmişti.

Babam, annem, bu gece sizin intikamınızı alacağım. Bu geceden sonra benimle gurur duyacaksınız.

Ailemin intikamını alacağımı ve bunun onları ne kadar gururlandıracağını düşündükçe vücuduma damarlarımdan adrenalin yayılıyordu.

Bölüm 3

Lara

Uçlarında metal dikenler bulunan dokuz kuyruklu kırbaç vurulduğunda, sırtımda şiddetli bir acı hissettim, kırbaç gömleğimi yırtıp derimi parçalamıştı.

Ağlamamak için alt dudağımı daha sert ısırdım.

Şak.

On sekiz.

Ağlama.

Şak.

Tenime kavurucu bir sıcaklık dalgası yayıldığını hissettim, alnımda ter damlacıkları oluşmuştu. Sanki küçük dikenli tellerden oluşan bir dizi dil, sırtımı yalıyormuş gibi tenimin karıncalandığını hissediyordum ve her vuruşta felç edici acı daha da şiddetleniyordu.

On dokuz.

Ahşap zemine çakılmamak için dengemi sağlamaya çalıştığım için kollarım iflas etmek üzereydi.

Şak.

Yirmi.

Ağlama!

Kendimi durduramadım ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Zihnim boşalmış bir hâlde elimi daha sert ısırdım.

Tek hissettiğim acıydı.

"Telefonun çalıyor," diye mırıldandı korumaların başı ve Tymon'un sağkolu olan Marcel.

Kırbaç sırtıma o kadar sert vurdu ki kendimi ileriye doğru savrulup tahta zemine kapaklanmaktan alıkoyamadım. Ciğerlerimdeki bütün hava bir anda boşalmıştı, derim yarılmış ve yanıyordu, kemiklerim ağrıyordu.

Kırbaç yanıma düştüğünde metal uçların kan damlacıklarıyla kaplı olduğunu gördüm. Tymon'un telefonu açıp oturma odasından çıkışını dinlerken kırbaca bakakalmıştım.

Yalnız kaldığım anda kulaklarımda bir uğultu başladı. Görüşüm bulanıklaşıyordu, ağrının şiddeti on katına çıkmıştı.

Daha kötülerini de atlattın.

Ağlama.

Sen bundan daha güçlüsün.

Kendimi oturur pozisyona getirdim. Sırtımdaki derinin gerildiğini ve inceldiğini hissediyordum, kuruyan kan yaraları geriyordu.

Dişlerimi sıkıp inlememek için çabalayarak ayağa kalktım.

Ceza bitti. En azından Tymon beni öldürmedi.

Elimle duvara tutunarak dikkatlice hizmetkârların odasına indim. Başım dönüyor gibi olunca iki yana sallandım.

Bayılma.

Yatağımın üzerinde bir ilk yardım çantası vardı. Her zaman yaptığım gibi eşofman altı ve süveterimle birlikte çantayı da alıp banyoya girdim.

Her şeyi tezgâhın üzerine koyup aynaya baktım. Yüzüm solgundu, gözlerim çok büyük ve kapkara görünüyordu.

İyisin.

Nefesim hızlanmaya başlamıştı ve bir kez daha, çalkantılı duygularımı derinlere gömüp yüzeye çıkmalarına izin vermedim.

İyisin.

Musluğu açtım, avuçlarımla yüzüme su çarptım, sonra da birkaç ağrı kesici aldım. Gömleğimin düğmelerini açıp her dokunuşta yüzümü buruşturarak yırtık kumaşı dikkatlice üzerimden çıkardım.

İyisin.

İlk yardım çantasını açıp aynada sırtımın sağ tarafını görebilecek şekilde döndüm. Eski izlerin üstleri artık taze ve kırmızı yaralarla kaplıydı. Dişlerimi sıkarak yaralarımı temizlemek için sancılı bir işe koyuldum.

Yaralarımı temizlemek uzun sürmüştü ve dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Ulaşamadığım kesikler vardı. Yapabileceğimin en iyisi, üzerlerine sıcak, ıslak bir bez örtüp kanın bir kısmını temizlemekti.

Diğer çalışanlardan yardım istemenin bir yararı yoktu. Bir sonraki sefere kimin öleceğini bilmediğimiz için asla kişisel ilişkiler kurmazdık. Bağ kurmak aptalca olurdu. Bu sadece işleri daha zor hâle getirirdi ve bu yüzden herkes kendi başının çaresine bakıyordu.

Bu dersi annem öldükten ve kendi başıma kaldıktan sonra öğrenmiştim. Annem bronşit olmuştu ve nefes almakta zorluk çekince götürülmüştü ve sonra da öldüğü haberi gelmişti.

Cenaze töreni olmamıştı.

Benim zamanım geldiğinde de bir cenaze töreni olmayacaktı. Benden öncekiler gibi ben de öylece ortadan kaybolacaktım.

Malikânede hayat her zamanki gibi devam ederken ben sanki hiç var olmamış gibi yok olacaktım.

Başka seçeneği olmadığında insan böyle şeyleri kabulleniyordu. Savaşmamak daha iyiydi.

Umut etmemek daha iyiydi.

Her şeyi kolaylaştırıyordu.

Diğer çalışanların uzun bir günün ardından temizlik yapması gerektiğini bildiğimden, eşofman altı ve süveterimi giydim. Kanlı gömleği, eteğimi ve topuklu ayakkabılarımı toplayıp banyodan çıktım.

Yatağımın üzerinde yeni bir gömlek duruyordu.

Yeni gömleği, eteğimi ve topuklu ayakkabılarımı kutuya koyup mahvolmuş gömleği atmak için mutfağa gittim.

Yaralarım giderek sertleşiyordu ve bu gece pek uyuyamayacağımı biliyordum. Önümüzdeki hafta çok zor geçecekti çünkü tüm işlerimi halletmem gerekiyordu.

Mutfağın ana bölümünden geçip çamaşır ve temizlik malzemelerinin bulunduğu bölüme girdim. Havada hâlâ güveç kokusu vardı ama iştahım olmadığından küçük ocaktaki tencereyi görmezden geldim.

Yemeklerimizi Agnes yapardı ve yemekte her zaman yumurtalı ekmekle birlikte bir çeşit güveç olurdu. Karnımız doyduğu sürece şikâyet etmezdik.

Yırtık gömleği çöpe attıktan sonra kendime bir bardak su doldurdum. Lavabonun yanında durarak suyun yarısını içtim, geri kalanını da lavaboya döktüm.

Dışarıdan aniden gelen silah seslerini duyunca çabucak küçük pencereye doğru koştum. Gecenin karanlığına, malikânenin yan tarafındaki bahçeyi aydınlatan ışıklara doğru baktım. Hiçbir

şey göremiyordum ama silah sesleri artıp adamların bağırışları yükselince tereddüt ederek pencereden uzaklaştım.

Malikâneye saldırı mı oluyor?

Aniden ışıklar söndü ve ortalık kapkaranlık oldu. Kalbim göğsümde çarpmaya başlamıştı ve sonra deli gibi atmaya devam etti.

Neler oluyor?

Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı, ne yapacağımı bilmiyordum.

Saklan!

Gözlerimi kıstım ve kollarımı önümde tutarak mutfağın ana bölümüne doğru ilerledim.

Koridorlarda silah sesleri yankılanırken, malikâne cehennneme dönmüştü.

Tanrım!

Mermer adanın arkasına saklanıp kolumu adaya dayadım. Gözlerimi kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalıştım. Dört ayak üstüne çöküp adanın yanına kadar sürünerek etrafa bakındım.

Diğer çalışanlar nerede? Kaçmaya mı çalışmalıyım, yoksa saklanmalı mıyım?

Silah sesleri düzensiz geliyordu, sonra bir adamın, "Tüm odaları kontrol edin. Mazur'u bulun," diye bağırdığını duydum.

Tanrım, sırf burada çalıştığım için beni öldürecekler.

Silah sesleri yaklaşıyor, inanılmaz derecede yüksek geliyordu ve kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başlamıştı.

Güvenli bir yere sığın! Bu gece ölmek için çok fazla şey atlattın.

Mutfağın diğer bölümüne bir göz attım ve tam arka kapıya koşmak için ayağa kalkmıştım ki kapı aniden açıldı ve adamlar içeri doluşmaya başladı.

Kahretsin!

Panik içinde ters yöne koşup koridora çıktım, kurşunlar yanımdan vızıldayarak geçti. Ağzım anında kupkuru olmuştu ve bir adım daha atamadan yan tarafıma bir kurşun isabet ederek etimi ve iç organlarımı parçalarken dayanılmaz bir acı hissettim.

Başka bir kurşunun karnıma isabet etmesiyle acı ikinci kez beni sararken vücudum karanlık bir kuyunun içine düştü.

Bölüm 4

Gabriel

Her şey çok hızlı gelişmişti. Tam Mazur'un askerlerine ateş ediyordum ki o anda biri ateş hattımın tam ortasına daldı.

Cesede ulaştığımda, kişinin üzerinde herhangi bir savaş teçhizatı ve silah olmadığını fark ettim. Adamlarım malikâneyi ararken ben herhangi bir tehlikeye karşı temkinli bir şekilde çömeldim.

"Ölmüş mü?" diye sordu Emre cesedin diğer tarafına çömelerek.

"Ölmüş gibi görünüyor," diye mırıldandım net olarak göremediğim için.

Sonra Emre, yerde yatan kişinin üzerine ışığı tuttuğunda Aqua'nın önünde çarpıştığım kadının tanıdık yüzüyle karşılaştım.

O Mazur'un çalışanlarından biri miydi?

Daha önce olduğu gibi açık kahverengi saçları, sıradan yüz hatlarını güzelleştirmeye yaramayan sıkı bir topuzla toplanmıştı. Yıpranmış eşofman altı ve süveterinden, muhtemelen

hizmetçi ya da bir tür çalışan olduğunu tahmin etmek zor değildi. Mazur'un çalışanlarına hiç değer vermediğini duymuştum.

Silah sesleri duyulmaya başlayınca kaşlarımı çattım.

Mazur'u aramaya devam etmek için ayağa kalkarken Emre, "Bu daha önce gördüğümüz kadın mı?" diye sordu.

"Evet." Kaşlarımı kaldırarak adamlarımdan birine baktım. "Mazur'dan haber var mı?"

"Henüz yok patron," diye cevapladıktan sonra koridorda kayboldu.

Emre kadının boynundan nabzını kontrol ettikten sonra bana baktı. "Hâlâ yaşıyor."

Saldırı planladığım gün benimle karşılaşmasının tesadüf olduğunu sanmıyordum. Mazur kaçtıysa ve bu kadının bununla bir ilgisi varsa onu doğduğuna pişman edecektim.

Tüylerim diken diken olmuştu ve kaslarımı geren huzursuzluk daha da artmıştı. Neden Aqua'da olduğunu ve Mazur hakkında başka ne bildiğini öğrenmek istiyordum. "Onu götürün."

Emre iki adamıma yaklaşmalarını işaret etti. "Onu nereye götürsünler?"

"Eve. Arazinin arkasındaki kulübelerden birine. Doktoru çağırın, durumuna baksın."

"Eve mi?" diye sordu Emre.

"Bana verebileceği her türlü bilgiyi öğrenmek istiyorum."

"Eğer hayatta kalırsa tabii," diye mırıldandı kuzenim.

Adamlarım kadınla ilgilenirken ben evin içinde dolaşmaya devam ettim. Tüm adamlarım başlarını hayır anlamında sallayınca göğsümü yoğun bir hayal kırıklığı kapladı.

"Mazur ve Dydek'ten eser yok," dedi yardımcım Daniel oturma odasına girerken. Sözleri, Mazur'un aileme yaptıklarının

bedelini ödeyeceği gecenin bu gece olacağına dair umudumu yerle bir etmişti.

O pisliğin bu gece ölmesini istiyordum. Ellerimin onun kanıyla kaplanmasını, çığlıklarının kulaklarıma dolmasını istiyordum.

"Adamlarımızdan yaralı olan var mı, öğrenin ve ışıkları açın," diye talimat verdim sert bir sesle.

"Peki, patron."

Başka bir adama, "Hizmetçileri ve hâlâ hayatta olan tüm personeli sorgulamak için toplayın," dedim.

Adam başıyla onayladıktan sonra hızla oturma odasından çıktı.

Birkaç dakika sonra ışıklar yandığında etrafıma bakındım. "Malikâneyi yerle bir edin."

Mazur'un evi olarak adlandırdığı yeri yıkmak, içimde dönen öfkeyi azaltmaya yetmezdi.

Lanet olası piç! Kaçabilirsin ama son nefesimi veriyor bile olsam seni bulacağım.

Adamlarım her bir mobilyayı parçalamakla meşgulken tahta bir kutu dikkatimi çekti. Puro kutusu olduğunu düşünerek kapağını açtım ve içinde sıra sıra dizilmiş mermilere baktım. Birini çıkardım ve yan tarafında bir isim yazılı olduğunu gördüm.

Agnes.

Başka birine daha baktım.

Nikodem.

Demek söylentiler doğruydu. Mazur, her bir çalışanı için bir mermi saklıyordu.

O, sadakat için korkuyu kullanırken ben farklı bir yöntem seçmiştim. Korkuyu yenebilecek tek bir şey vardı: para. İnsanlar doğru miktarda para için birçok aptalca şey yapabilirdi.

Adamlarımdan biri olan Kerem, "Personel bodrum katta toplandı," diye haber verdi.

Başımı sallayarak dudaklarımı tiksintiyle büzerken oturma odasına son bir kez nefretle bakıp Kerem'i takip ederek personelin sorgulanmak için beklediği yere gittim.

Bodrum kat, loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve duvarlara sekiz yatak dizilmişti. Yalnızca yedi kişi sayabilmiştim ve vurduğum kızın sekizinci kişi olduğunu tahmin ettim.

"Mazur nerede?" diye sordum, keskin bakışlarımla her birinin yüzünde herhangi bir duygu belirtisi arayarak. Sessiz kaldılar, gözleri beton zemine sabitlenmişti.

"Ne kadar çabuk konuşursanız, hayatlarınıza o kadar çabuk dönebilirsiniz," diye ekledi Emre.

En yaşlısı, uşak gibi görünen bir adam, "Bilmiyoruz. Evin altında bir tünel var. Bay Mazur muhtemelen oradan çıkmıştır," dedi.

"Tünelin girişi nerede?" diye sordum, bu işi kendileri için zorlaştırmadıklarına memnun olmuş bir şekilde. Masum insanlara işkence etmekten zevk alan biri değildim.

"Garajda," diye cevapladı yaşlı adam.

"Mazur'un nereye saklanacağını bilmiyor musunuz?" diye sordu Emre.

Adam başını iki yana salladı. "Onun işleri hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Biz sadece burada çalışıyoruz."

Sorgulama sırasında bize katılan Daniel'a bakarak, "Tüneli bul ve nereye çıktığını kontrol et," dedim.

"Tamam, patron."

Emre'ye personelle ilgilenmesini işaret ettikten sonra merdivenlere doğru yürüdüm.

"Toplanın ve gidin," diye emretti Emre, Mazur'un çalışanlarına. Bazı adamlarımıza da emirler verdi ve bana yetişince, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Şimdi baştan başlıyoruz ve o piçin yerini bulacağız," diye homurdandım. Bu gece, planladığımız gibi gitmediği için çok mutsuzdum.

"Mazur muhtemelen senin peşinde olduğunu duyacaktır. Sürpriz saldırının üstünlüğünü kaybettik."

Malikâneden ayrılıp SUV'un arka koltuğuna bindik. Miraç direksiyonun başına geçti. "Eve mi?"

"Evet."

O kadın hayatta kalsa iyi olacaktı. Mazur'u bulmamızı kolaylaştıracak şeyler biliyor olabilirdi. Bugün benimle karşılaşması tesadüf olamazdı.

Üzerime yerleştirmiş olabileceği herhangi bir takip cihazı var mı diye giysilerimi kontrol etmeye başladım ama hiçbir şey bulamayınca rahatlayarak koltuğa yaslandım.

Derin bir nefes alıp yavaşça vererek, "Mazur benim peşinde olduğumu bilse de sorun değil. Neden saldırdığımı anlamaya çalışırken fare gibi koşturup dursun," diye mırıldandım.

Umarım korku ve kafa karışıklığı içinde kıvranıyordur.

Eve vardığımda ceketimi çıkarıp hizmetçim Nisa'ya uzattım ve, "Selam," dedim.

Nisa, evin tüm işlerinin düzgün yürümesini sağlar ve büyükanneme eşlik ederdi.

"Selam, Gabriel Bey," derken sözlerine rahatlamış bir gülümseme eşlik etti.

Büyük merdivenlerden çıkıp malikânenin doğu kanadına doğru ilerledim. Büyükannemin özel oturma odasına adımımı

attığım anda gözleri vücudumun her santimini taradıktan sonra kırışık yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

"Ben iyiyim," diye mırıldanarak onu rahatlatmaya çalıştım.

"Güzel. Peki, Emre?" diye sordu, kaşlarını yine çatarak.

"O da çok iyi," diye onu rahatlattım.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

Oturduğu koltuğun yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm ve elini tuttum. Başımı eğip güçlükle yutkunarak, "Mazur kaçtı. Başaramadım," diye itiraf ettim.

Diğer elini başıma koyduğunda dokunuşu sevgi doluydu. "Nereye kaçtığını bulacaksın."

Başımı sallayıp kafamı kaldırarak beni büyüten kadına baktım. Babam öldüğünden beri sadece siyah giyiyordu. Son otuz yıldır, oğlunun yasını tutmadığı tek bir gün bile olmamıştı. "Bulacağım." Sesim çelik gibi sert çıkmıştı.

Ayağa kalkıp ona doğru eğildim ve başının üstüne bir öpücük kondurdum. "*Söz veriyorum.*"

Bölüm 5

Gabriel

Mazur'dan hiçbir iz yoktu. Ona o kadar yaklaşmışken kaçmayı başarmış olması beni çok sinirlendiriyordu.

Arnavut kaldırımlı yolda yürürken yeşil eğrelti otları ve gül çalılarıyla süslenmiş bahçe etrafımı bir vaha gibi sarıyordu. Büyükannem bahçeyle uğraşmayı çok severdi. Çalıları budarken ya da yeşillikler arasında dolaşırken gerçekten huzur bulurdu.

Kulübenin kapısını açıp içeri girdim ve Mazur'un evinden getirdiğim kadını koruyan adamım Murat'a baktım.

"Uyandı mı?" diye sordum

Yatak odasına bakarak başını iki yana salladı. "Ama Dr. Bayram, tehlikeyi atlattığını söyledi. Az önce çıktı. Birkaç saat sonra onu kontrol etmek için geri gelecek."

"İyileşiyor mu?" diye sordum. Endişelendiğim için sormamıştım. Sadece onun, Mazur'a karşı kullanabileceğim bilgileri vereceğini umuyordum.

Murat başını onaylar gibi salladı. "Ameliyat iyi geçmiş. Dr. Bayram ona ilaç vermek için serum taktı."

Derin bir nefes alıp yatak odasına yürüdüm ve baygın yatan kadına baktım. Fena hâlde solgundu.

Muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı. Açık kahverengi saçları dağılmış, yüzünün etrafında bir hale oluşturmuştu. Sıradan bir görünüşü olsa da küçük burnu ve büyük dudakları, ona masum bir hava katıyordu.

"Neden Aqua'daydın?" diye mırıldandım. Onun bildiği her şeyi öğrenme ihtiyacı, onu sarsarak uyandırmak istememe neden olmuştu.

Hafifçe inledi ve yüzü acıdan gerilirken gözleri yavaşça açılınca restoranın kapısında bana çarptığında beni çileden çıkaran o çarpıcı mavi gözleri ortaya çıktı.

Tanrım, bu gördüğüm en berrak mavi.

Alnında derin bir kırışıklık belirdi ve yatağa bir adım yaklaştığım anda bakışlarını bana çevirdi. Yüzünde aniden bir şaşkınlık belirmişti, sonra cılız bir sesle, "Sen," diye fısıldadı.

Başımı eğip gözlerimi ona diktim ama soruma cevap veremeden gözleri kapandı ve tekrar bilincini kaybetti.

"Siktir," diye mırıldandım. "Bir dakika bile uyanık kalamadın, değil mi?" Daha fazla zaman kaybetmek istemediğimden odadan çıktım ve Murat'a, "Uyandığında beni çağır," dedim.

Malikâneden ayrıldıktan sonra Miraç beni kulübe götürdü. Emre çoktan işe koyulmuştu. Luca Cotroni'den, Vancouver'daki Nikolas Stathoulis'e gönderilecek olan taktik fenerleri ve susturucuları takılmış Glock tabancaları teslim alıyordu.

Dünyayı yöneten beş mafya liderinin oluşturduğu Teşkilat grubunun üyeleri olarak birbirimize yardım ediyorduk.

Yıllar önce bir ittifak kurmuştuk. Bu adamların hiçbirini arkadaşım olarak görmüyordum ama birlikte savaşmış olmak aramızdaki bağı güçlendirmişti.

Ben, Luca'nın sevkiyatlarının Nikolas'a ulaşmasını sağlardım, karşılığında Luca da benim için Türkiye'ye silah taşırdı. Silahlar annemin kuzeni Eymen'e ulaştığında o da onları karaborsada satardı.

Yıllar içinde tüm operasyonu düzene sokmuştuk ve rakip suç örgütüyle nadiren sorun yaşardık. Hatta onlar da düzenli müşterilerimiz olmuşlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum Emre'ye bira fıçısına göz atarken. Silahların hepsi hava geçirmez poşetlerdeydi ve fıçılar da silahları gizlemek için gerçek birayla doldurulmuştu. Nadiren yapılan denetimlerde sınırdaki askerler sadece bira buluyordu.

"Evet. Her şey burada," diye cevapladı Emre. "Kamyona yüklüyoruz. Yola çıkar çıkmaz Nikolas'ı arayıp tahmini varış saatini bildireceğim."

"İyi."

Çoğunlukla İngilizce konuşuyorduk çünkü neredeyse Seattle'da büyümüştük ama bazı Türkçe kelimeler aklımızda kalmıştı ve konuşurken hep ağzımızdan kaçıyordu.

Adamlarımın varilleri on sekiz tekerlekli kamyona yüklemesini izledim. Sınırdan geçişi kolaylaştırmak için Nikolas da bir kulüp açmıştı. Böylelikle ona gönderilen alkol sevkiyatı şüpheli görünmüyordu.

Kamyon limandan ayrılır ayrılmaz Emre ve ben içeri girip kumar salonuna doğru yürüdük. Temizlik görevlilerinin işlerini iyi yapıp yapmadığını ve masaların bu gece için hazır olup olmadığını kontrol ettik.

Masaları tepeden gören ofisinde oturan kat sorumlusu Justin'i bularak ona, "Son durum nedir?" diye sordum.

"Her şey yolunda. Yeni bir krupiye tuttum. Las Vegas'ta çalışmış, kart sayanları yakalamakta çok iyi."

"Güzel," diye mırıldandım.

"Kâr yüzde beş arttı," diye ekledi Emre. "İşler çok iyi gidiyor."

Kuzenime gülümsedim. "Evde görüşürüz."

"Tüm yemekleri bitirme," diye seslendi arkamdan.

Ofisten çıkıp eve dönmeden önce diğer kat yöneticilerini kontrol etmek için üst kata çıktım. Akşam yemeği için tam zamanında masaya oturdum ve büyükanneme gülümsedim. "Selam, *babaanne*."

"Selam," diye karşılık verdi. Benimkiyle aynı tondaki açık kahverengi gözlerindeki sıcak ifadeyle bana bakıyordu.

Masa çoktan yemeklerle donatılmıştı. Emre'nin gelmesi ve Nisa'nın da bize katılması fazla uzun sürmemişti.

Emre büyükannemize selam verdikten sonra ben de bir kaşık alıp Türk usülü çorbanın tadını çıkardım. Amerika'da, sadece büyükannemiz ve Nisa sayesinde Türk geleneklerimizi sürdürebiliyorduk.

Birkaç dakika sessizce yemek yedikten sonra büyükannem, "Nisa, kulübede bir kadın olduğunu söyledi," dedi.

Ağzımı peçeteyle sildikten sonra açıkladım. "Mazur'un çalışanlarından biri, saldırıda yaralanmış. Onu sorguladıktan sonra gidecek."

Büyükannem konuyu değiştirerek, "İşlerin yoğun mu?" diye sordu.

Emre başıyla onayladıktan sonra bana muzip bir gülümsemeyle baktı. "Ben aşırı çalışıyorum ve maaşım çok düşük."

"Hadi oradan," diye mırıldanırken tabağıma biraz sebze ve kıyılmış dana eti aldım. Yemeye başlamadan önce büyükanneme bakıp, "Doğum günü planların nasıl gidiyor?" diye sordum.

Burnunu kırıştırdı. "Her yıl pişman oluyorum. Bu yaşta neden hâlâ parti veriyorum ki?"

"İstemiyorsan iptal et," dedi Emre.

"O zaman Gabriel annesinin ailesini hiç göremez," diye mırıldandı. İç çekerek, "Ayşenur ve Eslem ile hiç anlaşamadım," diye ekledi.

"Allah Allah," diye mırıldandı Nisa. "Ben onlara tahammül edemiyorum."

Teyzem ve kuzenimle iyi anlaştığımı söyleyemezdim ama aile olduğumuz için onlara sırtımı da dönemezdim.

Ayrıca kız kardeşi ve annesinin tam tersi olan Eymen ile bu kadar yakın çalışmak, onlarla ilişkimi kesmemi imkânsız hâle getiriyordu.

"Sadece bir hafta," dedim masadaki kadınlara cesaret verici bir gülümsemeyle bakarak. "Benim için onlara katlanıyorsunuz, teşekkür ederim."

Büyükannem uzanıp elimi sıktı. "Gözümün nuru," dedi. Bu, en sevdiği sevgi sözcüklerinden biriydi.

Bölüm 6

Lara

Uyandığımda, odaya dolan parlak ışık yüzünden gözlerimi kırpıştırdım.

Garip.

Hiçbir şeyin tanıdık gelmediğini fark etmem biraz zaman almıştı.

Loş bir bodrum katında değildim.

Diğer çalışanların horlama sesleri yoktu.

Her yer sessizdi.

Görüşüm netleşince odada etrafıma bakındım ve çiçek desenli krem rengi yatak takımını fark ettim. Krem rengi perdeler. Köşede yüksek sırtlı bir sandalye...

Her şey yumuşak, sıcak ve lüks görünüyordu.

Yine yatağa bakarak oturmaya çalışırken birdenbire her şeyi hatırladım.

Kırbaçlanmanın acısı...

Malikânedeki saldırı...

İçimi bir panik kaplarken tenim buz gibi olmuştu. Nefes alış verişlerim hızlanmıştı ve gözlerim etrafta çılgınca dolaşıyordu.

Tekrar oturmaya çalıştığımda vücudum isyan etti ve karnımda hissettiğim yoğun bir acı beni durdurdu. Elimin üstüne takılı serumun farkına varınca gözlerim daha da büyüdü.

Tanrım. Neredeyim ben?

Vurulduğumu hatırladığım anda, kapıda bir adam belirdi. Siyah kargo pantolonu ve gömleği, Tymon'un korumalarının giydikleriyle aynıydı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Uyanmışsın," diye mırıldandı.

Gergin bir şekilde, dilimle kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Neredeyim?"

"Yakında öğreneceksin." Sonra yine ortadan kayboldu.

Tanrım.

Bu sefer acıdan dişlerimi sıkarak oturmayı başardım. Bacaklarımı yataktan kaydırarak ayağa kalkmaya çalıştığımda, yatağın kenarına yığıldım. Üzerimde sadece ayaklarıma kadar uzanan beyaz bir gecelik vardı.

Hadi Lara. Daha hızlı hareket etmelisin.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve bacaklarımda hiç güç yoktu. Kapıya kadar olan yolun yarısına bile varamadan halının üzerine düştüm ve serum standı da yanıma devrildi.

Hayır. Kalk!

Acı o kadar şiddetliydi ki sanki midemdeki bir şey, pençelerini saplayarak çıkmaya çalışıyor gibiydi.

İyisin.

Yapabilirsin.

İyisin.

Daha kötüsünü atlattın.

Mırıldanma seslerini duyar duymaz başımı kaldırdım ve kapıda başka bir adam belirdi.

Siyah giysili koruma görevlisinin aksine bu adam pahalı, kömür rengi üç parçalı bir takım elbise giyiyordu.

Onu tanımam birkaç saniye sürdü.

Restorandaki kaba adam.

Adını hatırlayamıyordum.

"Sonunda," diye mırıldanırken sinirli gibi görünüyordu. "Buradan sürünerek çıkmayı planlamıyorsan, yatağa geri dönmeni öneririm."

Kaslarım endişeyle gerilince çektiğim acı artmıştı. "Buradan sürünerek çıkmama izin verecek misiniz sanki?"

Gözlerini bana diktikten sonra yavaşça başını eğdi. "Hayır."

Tanrım.

"Neden?" Dudaklarımı tekrar ıslatırken içim öfkeyle doluyordu çünkü buradan sürünerek bile çıkacak gücüm yoktu. "Neden buradayım?" Korkum çaresizliğe dönüşürken başımı iki yana salladım. "Buraya nasıl geldim?"

Adam koridora doğru bakıp göremediğim birine otoriter bir sesle, "Kadını yatağa geri taşıyın ve onu bağlayın," diye emretti.

"Tamam, patron."

Patron mu?

Kahretsin.

Ah. Kahretsin!

Koruma odaya geri geldikten sonra beni kucaklayıp yatağa koyarken içime mide bulandırıcı bir acı dalgası yayıldı.

Cildimde ter damlacıkları oluşurken yorgunluktan tüm vücudum titriyordu. Korumanın ayak bileğimi zincirlemesini engelleyecek gücüm yoktu. Zincir yerine otururken tıkırdadı ve

yatağın kenarından sarktı. Yatağın altında durduğunu fark etmemiştim bile.

Neler oluyor?

Panik vücudumdaki son ısıyı da alıp götürünce zangır zangır titremeye başladım. "Neden bunu yapıyorsunuz?" diye sordum cılız bir sesle. Korku sözlerimi bastırmıştı.

Patron dedikleri adam bana sanki keskin bakışlarıyla beni ikiye ayırmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. "Sen Mazur için çalışıyorsun," dedi.

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Evet?"

Eliyle bedenimi işaret etti. "Saldırı sırasında vuruldun. Seni kurtardım, karşılığında tüm sorularıma cevap vereceksin."

Kaşlarımı biraz daha çatarak tereddütle, "Malikâneye siz mi saldırdınız?" diye sordum.

Başıyla onayladıktan sonra yüksek sırtlı sandalyeye oturdu. Sandalye gözüme taht gibi görünmeye başlamıştı. Koruma odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Başa çıkmam gerekenler bir kişi azaldı.

Gözlerim patronun üzerindeydi. Malikâneye yapılan saldırının sorumlusunun *o* olması, ondan çok korkmama neden oluyordu.

"Sizin yüzünüzden vuruldum," dedim, bu adamın Tymon'un düşmanı olduğunu ve dolayısıyla beni de düşmanı olarak göreceğini hemen anlayarak.

Kalbim göğsümde hızla atıyordu, ağzım bir çölden daha da kuruydu.

Panik içinde, "Ben sadece bir hizmetçiyim. Bay Mazur'un işleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben—"

Sözümü keserek acımasız bir ses tonuyla, "Saldırıyı planladığım gün Aqua'da benimle karşılaşman ne büyük bir tesadüf," dedi.

Ne?

Dudaklarımı araladım, kaşlarımı çattım.

Aqua mı?

Sonra hatırlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hızla, "Sizin kim olduğunuzu bilmiyorum," diye bağırdım.

Bir aslanınkileri andıran gözleri benimkilere kilitlendi ve kendimi anında parçalanmak üzere olan bir av gibi hissetmeme neden oldu.

Tanrım. Bana yardım et.

Dudaklarının kenarı seğirince kalbim göğsümde deli gibi çarpmaya başladı. Tenim daha fazla terle kaplanırken içimi bir korku sardı.

"Ben Gabriel Demir." *Bu ismi daha önce hiç duymamıştım.* "Türk mafyasının lideriyim."

Tüm bedenim karıncalanarak buz gibi oldu. Dudaklarım aralandı, sonra kalbim cehennemin en derinlerine gömüldü.

Buradan canlı çıkamayacağım.

Şokun etkisiyle yavaşça nefes aldım ama nefesimin sesi açıkça duyulmuştu.

Şaşkınlıktan donup kaldığımı görünce tekrar gözlerini kıstı. "Aqua'da ne arıyordun? Beni gözetlemek için mi gönderildin?"

Başım kendiliğinden iki yana sallanmaya başlayınca saçlarım omuzlarımın üzerine savruldu. "Oraya... Sizi gözetlemek için gitmemiştim. Aqua'ya akşam yemeği almaya gitmiştim... Bay Mazur için. Yiyecekleri gördünüz... Kaldırıma dağılmıştı." Sesim korkudan titriyordu.

Gabriel yine gözlerini dikip bana bakınca korkudan dudaklarımdan sığ nefes sesleri dökülmeye başladı.

Bana inanmıyor.

"Yemin ederim," dedim, "Bay Mazur için deniz ürünleri almak için oradaydım."

Hatta kırbaçlandım. Kanıtı sırtımda.

Bir şey bu adama tenimdeki izleri göstermemi engelliyordu.

Göstersem de umursamaz.

Gözlerindeki yırtıcı bakış ve etrafındaki tehlikeli aura bunu açıkça gösteriyordu. Bu adam benden alacağı bir bilgi kalmadığını anlar anlamaz beni öldürecekti.

Beni hayatta tutabilecek tek şey sessizlik olabilirdi. Paylaşacak bir bilgim de yoktu. Sadece gücümü toplayana kadar zaman kazanmam lazımdı.

Gabriel yavaşça başını iki yana salladı ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi uyaran bir tonla, "Bana yalan söylemeye çalışma. Birini konuşturmak için pek çok yaratıcı yöntem biliyorum," dedi.

İşkence.

Tanrım.

Yine, tüm bedenim karıncalanarak bana hâlâ kasırgadaki bir yaprak gibi titrediğimi hatırlattı.

Gözlerim ayak bileğimdeki zincire kaydı.

Bu kadar çok şeyden kurtulmuştum ama bu kâbustan nasıl kaçacaktım?

Yavaşça, bakışlarım Gabriel'inkilerle buluştu ve sonra bana, "Adın ne?" diye sordu.

Korkumu bastırarak, "Lara... Lara Nowak," diye cevap verdim.

"Ne zamandır Mazur için çalışıyorsun?"

"On iki yaşımdan beri."

Başını hafifçe eğdi. İfadesinden ne düşündüğünü anlayamadığım için bana inanıp inanmadığını da anlayamıyordum. Tek bildiğim, onun tehlikeli olduğu ve başımın belada olduğuydu.

Tymon'un ne yapacağını tahmin edebiliyordum. Cezalarına alışmıştım.

Ama Gabriel'in neler yapabileceğini hiç bilmiyordum. Dayaklara dayanabilirdim. Yaralar ve kırık kemikler iyileşirdi.

Tabii eğer...

Tanrım.

Yanaklarımın uyuştuğunu ve boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim.

Ben bakireydim. Tymon, çalışanlar arasında ilişkilere asla izin vermezdi ama benim için önemi yoktu çünkü çok çirkindim. Bu beni kurtaran tek şeydi. Kimse bana ilgi göstermezdi.

İçgüdüsel olarak yatakta olabildiğince geriye çekildim. "Lütfen bana zarar verme," diyebildim zayıf bir sesle. "Ben sadece bir hizmetçiyim."

Gabriel hâlâ bana bakıyordu ve bakışları beni korkutuyordu.

"Mazur nereye gizlenebilir?"

Başım dönmeye başlamıştı, gözlerimin önünde noktacıklar dans ediyordu. İçimi kaplayan tüm bu duygulara alışık değildim.

Tymon'la her şey rutindi. Doğduğumdan beri alıştığım bir rutin.

Düşmanın elinde olmak, bir sonraki hamlesini tahmin edememek, sinirlerimi altüst ediyordu. "Onun dünyanın her yerinde evleri var." Su içmek istiyordum, zorlukla yutkundum. "Hangisine kaçtığını bilmiyorum," dedim, sessiz kalmanın en iyi seçenek olup olmadığından hâlâ emin olamadığım için.

Gabriel kaşlarını kaldırdı. "Bu evler nerede? Bana adreslerini ver."

Basit bir hizmetçinin gerçek adresleri bilebileceğini düşünmesi, neredeyse alaycı bir kahkaha patlatmama neden olacaktı.

"Ben sadece bir hizmetçiyim," dedim tekrar. "O tür bilgilere erişimim yoktu."

Yine gözlerini bana dikti. "Yine de birçok evi olduğunu biliyorsun? Kendinle çelişiyorsun."

Kahretsin.

Gabriel ayağa kalkınca içime yeni bir korku dalgası yayıldı. Elimde olmadan çenem titremeye başlamıştı, gözyaşlarım akmak üzereydi.

Ağlama.

Elini çenesine götürüp başparmağının ucuyla alt dudağını ovuştururken bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Bana her şeyi anlatmaya karar vermek için üç günün var, yoksa sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın."

Ne tür sonuçlar?

Gabriel, sanki korkumun kokusunu içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Sadece bir tavsiye." Odadan çıkmak için yürümeye başladı. "Ben olsam konuşurdum."

Sözleri tehditkâr geliyordu, korku ve gerginlikten midem bulanmaya başlamıştı. Yatak odasının kapısı arkasından kapandığında odada yalnız kaldım.

Ne yapacağım?

Tanrı aşkına, bu durumdan nasıl kurtulacağım?

Bölüm 7

Lara

Son kırk sekiz saati panik içinde, kendimi zincirlerden kurtarmaya çalışarak ve uykuyla uyanıklık arasında gidip gelerek geçirmiştim.

İnsanlarla olan tek temasım, korumanın bana yemek getirip tuvalet molası verdiği ve doktorun yaralarımı kontrol etmeye geldiği zamanlardı.

Yorgundum, acı çekiyordum ve çok korkuyordum.

Yatak odasının kapısı açıldığında karnımdaki ağrıyı görmezden gelerek hızla doğruldum. Dr. Bayram içeri girdi ve ardından ellili yaşlarında bir kadın geldi.

Dün doktora kaçmama yardım etmesi için yalvarmıştım ama o sadece yaralarımı kontrol etmiş, yeni bandajlar yapıştırmış ve tek kelime etmeden gitmişti.

Belki bu kadın bana yardım eder?

Kadının sandalyeye bir yığın giysi koymasını izledim. Doktorun yanında durduğunda, onunla göz teması kurmaya çalıştım ama bana bakmıyordu.

Sanki ben burada yokmuşum gibi Dr. Bayram kadına bandajlarımı nasıl değiştireceğini ve enfeksiyon durumunda nelere dikkat etmesi gerektiğini gösterdi.

Bu insanlar ya Gabriel'den korkuyorlardı ya da Gabriel onlara iyi para ödüyordu.

Kahretsin. Buradan nasıl kaçacağım?

"İştahın açıldı mı?" diye sordu doktor bana bakma zahmetine bile girmeden.

"Beni esir tutuyorsunuz. Bu şartlarda yemek yiyebileceğimi mi sanıyorsunuz?" diye tersledim.

Tuhaf bir durumdu. Tymon'la bu şekilde konuşmaya cesaret edemezdim ama bu yabancı yatakta uyandığımdan beri kendimi tutamıyordum.

Belki de altıncı hislerim buradan canlı çıkamayacağımı söylüyordu, o yüzden var gücümle savaşmam gerektiğini düşünüyordum.

"Ye, yoksa gücünü geri kazanamazsın," diye homurdandı doktor, sonra da kadını peşine takarak odadan çıktı.

Ona ne yapması gerektiğini gösterdi. Belki bu, yarından itibaren beni kadının kontrol edeceği anlamına geliyordu. Onunla yalnız kalırsam belki güvenini kazanabilirdim.

Kaslarım gevşemeye başlarken kapı tekrar açıldı. Bu sefer içeri Gabriel'in girdiğini görünce yatağın kenarına çekildim. Bir şey yapmaya kalkarsa yataktan atlamaya hazırdım.

Beni yatağa bağlayan zincirler varken çok uzağa kaçamazdım tabii.

Gözlerimi ona diktim, her hareketi beni daha da geriyordu. Pencereye doğru yürüdü ve sessizlik sinirlerimi bozana kadar dışarıya baktı.

Tanrım, çok gergin.

Aniden boğuk sesiyle sessizliği bozdu. "Kaç yaşındasın?"

Gergin sinirlerim yüzünden zorlukla yutkundum. "Yirmi iki."

"Ve on iki yaşından beri Mazur için mi çalışıyorsun?"

"Evet." Bu tek kelime fısıltıdan öteye geçememişti, gözlerimi kırpmadan onu dikkatle izlemekten gözlerim yanıyordu. Vücudumdaki her kas gerilmişti.

Uzun boylu, yapılı ve güçlüydü. Onunla kavga etsem hiç şansım olmazdı. Beni saniyeler içinde öldürürdü. Durumun umutsuzluğu yavaş yavaş kafama dank etmeye başlamıştı ve kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum.

"Polonya mafyası için çalışmaya nasıl başladın?"

Bu adamla özel hayatımı paylaşmak istemediğim için tereddüt ettim.

Gabriel arkasını döndü, gözlerime bakarak kaşlarını kaldırdı. "Mazur ile akraba mısın?"

Tanrım, hayır. Onun böyle berbat bir şey düşünmesini istemediğim için pes edip cevap verdim. "Annem onun için çalışıyordu. Bay Mazur, ben doğduktan sonra bizi Polonya'dan buraya getirdi."

"Polonyalı gibi konuşmuyorsun." Gabriel gözlerinde bir anlığına beliren ilgili bir ifadeyle başını eğdi. "Annen de onun için mi çalışıyor?"

"Hayır." Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Bakışlarımı yatağa indirdim. "O öldü."

"Nasıl öldü?"

Başımı iki yana sallayarak kaşlarımı çattım. "Neden bana kişisel sorular soruyorsunuz? Bunun Bay Mazur'u bulmanıza yardımı olmaz."

"Sadece cevap ver," diye emrettiğinde, eğer güvende olmak istiyorsam söylediğini yapmamın iyi olacağı ses tonundan açıkça

anlaşılıyordu. İç çekerek, "Ben on iki yaşındayken bronşitten öldü," diye mırıldandım.

Gabriel anladığını gösterir gibi başını salladıktan sonra beni tedirgin eden o bakışlarından birini attı. "İş tanımında ne vardı?"

Parmaklarımla yorganı sıkıca kavradım ve diğer kolumu belime dolayarak acıyı hafifletmeye çalıştım. "Konağı temizliyordum, içecekleri hazırlıyordum ve Bay Mazur'un yemeklerini getiriyordum." Gabriel'in sorularını gerçekten anlamıyordum.

"Yemeklerini ve içeceklerini sadece sen mi hazırlıyordun?"

Alnımdaki kırışıklıklar daha da derinleşti. "Hayır. Bazen diğer hizmetçi Agnes de bana yardım ederdi."

"Yani sadece ikiniz mi onun yemeğine ve içeceğine dokunuyordunuz?"

Göğsümdeki endişe daha da artmıştı. "Evet."

Gabriel başını onaylar gibi sallarken delici bakışları âdeta içimden geçti. "Mazur sana güveniyor."

Kahretsin.

Şimdi sorduğu soruların nedenini anlamıştım ve onun benim için kurduğu lanet tuzağa düşmüştüm.

İçinde bulunduğum bu durumdan kurtulmak için çaresizce, "Bay Mazur kimseye güvenmez. Ben sadece işimi yaptım, yoksa beni öldürürdü," dedim.

Gözlerini kıstı. "Sana ne kadar ödüyordu?"

"Hiç." Bu adamın bende uyandırdığı korku güçlükle yutkunmama neden olmuştu. "Yiyecek yemeğimiz ve yatacak yerimiz vardı."

"Amerika'da yasal olarak mı bulunuyorsun?"

Çabucak başımla onayladım. "Ama kişisel belgelerim malikânede." Sahip olduğum tek eşyalarla birlikte...

Gabriel sandalyeye doğru yürüdü ve oturduğunda kalbim sıkıştı. Eğer yerleşiyorsa, sorgulama henüz bitmemişti.

Ceketinin düğmelerini açtıktan sonra kollarını koltuğun kolçaklarına koydu ve parmaklarıyla koltuk döşemesine hafifçe vurdu.

Bu adamın her şeyi hesaplı gibiydi.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi, açık kahverengi irislerinden zekâ akıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Mazur'la seyahat eder miydin?" diye sordu.

"Nadiren," diye fısıldadım.

Susuzluğuma yenik düşerek yatağın yanındaki bardağı alıp birkaç yudum içtim ve soğuk sıvının ağzımı ve boğazımı ferahlattığını hissettim.

"Onunla nereye seyahat ettin?"

Bardağı masaya koydum. Uyandığımdan beri milyonlarca kez yaptığım gibi odanın içinde bilinçsizce silah olarak kullanabileceğim bir şey arayarak etrafa bakındım.

"Sadece Polonya'ya."

"Polonya'nın neresine?"

Kafamı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Özel jetle seyahat ederdik ve ben hep evde kalırdım."

Gabriel elini yüzüne götürdü, parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. "Mazur'un müttefikleri kimler?"

Böyle bir şeyi nereden bileyim?

"Ahh... Marcel. O korumaların başıdır. Bay Mazur'un güvendiği tek kişi Marcel'dir." Beni bu zor durumdan kurtaracaksa Marcel'i seve seve feda edebilirdim.

Gabriel'in kaşlarının arasında oluşan kırışıklık onu daha tehditkâr gösterdi. "Dudek. Ne zamandır Mazur için çalışıyor?"

Bilmiyorum. "Her zaman onunlaydı."

"Neden Aqua'daydın?"

Rastgele bir soruydu, ama sözler ağzından çıkar çıkmaz damarlarıma buz gibi bir soğukluk yayıldı.

"Bay Mazur'a akşam yemeği almak için," diye önceki cevabımın aynısını verdim.

Gabriel öne doğru eğildi, kollarını bacaklarına dayadı ve ellerini birleştirdi. Sert bakışlarını gözlerime dikmişti. "Bana takip cihazı mı yerleştirmeye çalıştın?"

Ne?

"Hayır!" Başımı hızla iki yana salladım.

"Beni öldürmen mi gerekiyordu?"

Tanrım.

Çenem titremeye başlamıştı. "Hayır."

"Aqua'da ne işin vardı?"

Boğazımı sıkıştıran bir korkuyla nefes almakta zorlanıyordum. Kelimeleri ağzımdan çıkarmak çok zordu. "Bay Mazur'un akşam yemeği için yiyecek alıyordum."

Gabriel ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini iliklerken yavaşça bana doğru yaklaştı.

Güçlükle yatakta doğrulurken zincirlerden sesler geldi. Bacaklarım güçsüzleşmişti ve alnımda ter damlaları birikmişti.

Önümde dikilip bana bakmaya devam ederken hayatımda kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmediğimi fark ettim. Başımı eğerek gözlerimi halıya diktim, vücudumdaki her bir kas tetikteydi.

"İyiliğin için, bir dahaki konuşmamızda bana önemli şeyler söyleyeceğini umuyorum."

Yoksa?

Başımı kaldırdığımda Gabriel'in bakışları benimkileri delip geçiyordu. Soğuk, acımasız ve acı vaatlerle dolu bir ifadesi vardı.

Arkasını dönüp yatak odasından çıktığında ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı ve yatağın kenarına çöktüm.

Tanrım.

Bölüm 8

Gabriel

Koca bir hafta geçmişti ve Lara bana hep aynı cevapları veriyordu. Korkudan ödü patladığı çok açıktı ve içgüdülerim bana yalan söylemediğini söylüyordu.

Henüz.

Yine de Mazur'u bulmaya yaklaşamamıştım. O pislik ortadan kaybolmuştu.

Kulübeye girip, "Hâlâ aynı mı?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı Murat. "Yemek yiyor, duş alıyor ve zincirden kurtulmaya çalışıyor. Nisa Hanım'dan kaçmasına yardım etmesini istememiş. Yeni bir şey yok."

Başımla onaylayarak yatak odasına girdim. Her gün olduğu gibi Lara yatağın kenarına kaydı, vücudu korkuyla gerilmişti. Dünden beri, Nisa'yla odaya gönderdiğim elbiseleri giyiyordu. Renkli desenler onu daha da genç göstermişti.

Yüzüne biraz renk gelmişti ve kilo almış gibiydi. Artık o kadar zayıf görünmüyordu, çarpıcı gözleri daha parlak ve canlıydı.

Lara, her zaman tetikte ve çok korkmuş olduğu için hiçbir zaman göz teması kurmuyordu.

Bu, onun cesur olmadığı anlamına gelmezdi.

Bir kez bile ağlamamştı ve lanet olası zinciri kırmaya çalışmadığı tek bir gün bile olmamıştı.

Dün Dr. Bayram serumunu çıkarmış ve Lara'nın durumunun iyiye gittiğini söylemişti.

Bugün farklı bir strateji denemeye karar vermiştim ve kapıyı arkamdan kapatıp sandalyeye oturdum. Belimden silahımı çektim ve şarjörü çıkardım.

Gözlerimi Lara'ya çevirip, "Her doğru cevap için bir mermi çıkaracağım. Sorgulamam bittiğinde kalan mermileri üzerinde kullanacağım," dedim.

Gözleri korku içinde kararıp sonunda göz bebeğindeki açık mavi benekler, gece gökyüzündeki yıldızları anımsatana kadar onu izledim.

Bu kadının gözleri bambaşka bir şeydi. Yüz ifadesini nötr tutabiliyor ama gözleri duygularını ele veriyordu.

"Neden Aqua'daydın?" diye sordum yüzüncü kez.

Lara derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Bay Mazur'a akşam yemeği için yiyecek alıyordum."

Yine düşüncelerim restoranın dışındaki sahneye döndü. Lara'nın şok olmuş ifadesi. Öfke patlaması. Korkusu. Yiyeceklerden tekrardan sipariş edip masamıza bakmadan nasıl gittiği.

Ne yazık ki ona gerçekten inanmaya başlıyordum.

Başparmağım hareket etti, mermiyi çıkardım ve onu kol dayama yerine koydum.

Lara'nın gözleri kocaman açıldı ve içlerinde bir rahatlama belirdi.

"Mazur'un herhangi bir romantik ilişkisi var mı?"

Kaşları çatıldı ve bir anlığına tiksinmiş gibi baktı. "Bildiğim kadarıyla yok."

Savunmasıyla birlikte açığa çıkan duyguya odaklandım. "Bu soru neden seni tiksindirdi?"

Omuz silkti. Bakışları elimdeki kutuya kaydıktan sonra tekrar gözlerime çevrildi. "Bay Mazur'un herhangi bir şekilde yakınlık kurabileceğini hayal etmek zor."

"Kız arkadaşı yok mu? Karısı falan?"

Başını iki yana salladı. "Gördüğüm kadarıyla yok."

Bir mermi daha çıkardım. Diğerinin yanına koyduğumda Lara daha da rahatlamıştı.

Kadını sorgularken birkaç şey öğrenmiştim. Mazur'a karşı hiçbir sadakati yoktu. Nasıl bir hayatı olduğunu bilmiyordum ama iyi olmadığını tahmin edebiliyordum. Mazur'un en ufak bir hatada çalışanlarını öldürme alışkanlığı olduğunu duymuştum.

Lara'nın duyguları gözlerinden çok net okunuyordu ama gözlerinde hiç umut ışığı görmemiştim. Bu kadın her ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak için şartlandırılmıştı, yani Mazur hakkında bilgisi olsaydı kendini kurtarmak için konuşurdu.

Tek umudum, farkında olmadığı bir şey biliyor olabileceğiydi. Malikânede çalışırken kendisi için hiçbir anlamı olmayan ama benim için çok değerli olabilecek bir şey duymuş olabilirdi.

"Yirmi iki yıl nasıl hayatta kalabildin?"

Yüzünde bir anlık şaşkın bir ifade belirdi, sonra yüzü yine ifadesiz bir hâl aldı. Bu sefer gözlerindeki ışık sönmüştü.

Hemen cevap vermediğinde yavaşça sorumu tekrar ettim. "Mazur için çalışarak yirmi iki yıl nasıl hayatta kaldın?" Ondan bir tepki almak için, "Senin onun için değerli olduğunu varsayabilirim. Seni önemsiyor olmalı," diye ekledim.

Lara'nın yüzü anlık bir nefretle gerildi. Yine sadece bir anlığına.

"Ben onun için hiçbir şey ifade etmiyorum. İşimi yapıp sorun çıkarmayarak hayatta kaldım."

Onu cesaretlendirmek için şarjörden bir mermi daha alıp kol dayama yerine bıraktım. "Yemeği mahvettiğini ona nasıl açıkladın?"

Gözlerindeki tüm duyguların kaybolup neredeyse cansız bir ifadeye bürünmesini izledim. "Ona söylemedim."

Bir an ona baktım ama bu sefer yüzünde artmakta olan bir korku yoktu. "Ama bir şey oldu, değil mi?" diye mırıldandım.

"Geç kaldım."

Onu esir aldığımdan beri ilk kez kendini tamamen kapatmış gibi görünüyordu. Bunu daha önce birçok kez yaptığım için gözlerindeki boşluğu tanıyordum.

Merakla, "Ve?" diye sordum.

"Cezalandırıldım."

Bu aklıma bir şey getirmişti. "Mazur, üzerinde senin adının yazdığı bir mermi saklıyor mu?"

Hemen başını sallayarak onayladı. "Evet."

"Mazur'un yakınında, üzerine adının yazılı bir kurşunu olmayan biri var mı?"

Yavaşça başını iki yana salladı ve ancak o zaman saçlarını topuz yaptığını fark ettim.

"Kutunun içine hiç bakmadım," diye cevapladı.

Şarjörden bir kurşun daha çıkardım. "Yine de bu kadar uzun süre hayatta kalman ilginç."

Gözlerinde yeniden bir yaşam kıvılcımı parladı. "Bay Kowalski, ben beş yaşlarındayken işe başlamış ve o zamandan beri Bay Mazur için çalışıyordu. Hayatta kalmayı başaran tek kişi ben değilim."

"Kowalski kim?"

"Baş uşak."

Bodrumda grup adına konuşan yaşlı adamı hatırladım ve onun Kowalski olduğunu varsaydım. Mazur, geri dönmek gibi bir aptallık yaparsa diye evin etrafına adam yerleştirmiştim. Uşağı sorgulamalarını isteyecektim.

Lara'yı biraz daha test etmek için, "Seni bırakırsam Mazur'a geri döner misin?" diye sordum.

Lara'nın açık teni soldu, gözleri sanki iki kat büyümüş gibiydi. Nefesi hızlanmıştı, solukları dudaklarından sığ bir şekilde dökülüyordu.

Tepkisi bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Geri dönemezdi çünkü Mazur muhtemelen onu öldürürdü.

Siktir, bu kadının benim için hiçbir değeri yoktu. Hiçbir şey bilmiyordu.

Kol dayama yerinden mermileri topladım ve yavaşça her birini şarjöre geri yerleştirdim. Şarjör yerine oturduğunda Lara gözlerini kapattı. Vücudu titriyordu, korkusu havada hissedilebiliyordu.

"Hiçbir belgen, hiçbir eşyan ve gidecek hiçbir yerin yok."

Yavaşça gözlerini açtı. Gözleri yine donuk ve boştu.

Onu öldüreceğimi düşünüyordu ve zihnen çoktan pes etmişti.

Ayağa kalkıp ona yaklaştım. Silahı kaldırıp namluyu ona doğrulttum. "Seni öldürmememem için bir neden söyle."

Çenesini kaldırdı ve bakışları benimkilerle buluştu. "Ben iyi bir hizmetçiyim."

"Zaten bir hizmetçim var."

Korkudan titrerken, "Kimseye senden bahsetmeyeceğim," diye fısıldadı.

"Bu riski göze alamam."

Omuzları sanki kendini daha küçük bir hedef hâline getirmeye çalışır gibi düştü, sonra kadın dizlerinin üzerine çökerek beni şaşırttı.

Daha önce hiç kimse önümde diz çökmemişti. Kimse hayatı için yalvaracak kadar uzun yaşamamıştı.

Ağlamaklı bir sesle, "Lütfen," dedi ama yanakları hâlâ kuruydu. "Canla başla çalışırım."

Nisa'nın yardıma ihtiyacı vardı ve Mazur, Lara'nın bende olduğunu öğrenirse öfkelenip benimle temasa geçebilirdi. O benim çalışanlarımdan birini ele geçirseydi bu durumun hiç hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

Silahı belime soktum, arkamı döndüm ve kapıya doğru yürürken, "Yarın işe başlıyorsun. Nisa'nın dediklerini harfiyen yerine getireceksin. Kurallara uymazsan ikinci bir şansın olmayacak," dedim.

Kapıyı açtım ve şok içinde bana bakan Lara'ya bir bakış attım.

"Hiçbir koşulda evin doğu kanadına giremezsin. Cezan ölümdür."

Hâlâ dizlerinin üstündeydi ve saygılı bir tavırla, "Tabii, efendim," diye mırıldandı.

Yatak odasından çıkarken Murat'la konuşmak için durdum. "Yarından itibaren Lara, Nisa Hanım'a yardım etmeye başlayacak. Onu sürekli gözle ve Nisa Hanım'ın yanındaki odaya taşı. Doğu kanadına yaklaşmasına izin yok. Büyükannemle o kadın arasında hiçbir temas istemiyorum."

"Tamam."

Lara'nın hayatını bağışlayarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı ancak zaman gösterecekti.

Bölüm 9

Lara

Gabriel'in beni öldüreceğinden tamamen emin olduğum için hâlâ sersemlemiş bir hâlde yere çöktüm.

Az önce ne oldu öyle?

Kolumu yaralı belime doladım. Hızlı hızlı nefes alıyordum ve kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

Tanrım, ucuz atlattım.

Nefes nefese Gabriel için çalışacağım gerçeğini kavramaya çabaladım.

Bu bir çıkış yolu. En azından hayattayım.

Sıkı çalışacaktım, böylece beni öldürmediğine pişman olmayacaktı.

Şu âna kadar burada her şey farklıydı. Bana günde üç öğün yemek veriyorlardı, Tymon ise sadece akşam yemeği verirdi.

Gabriel çok korkutucu biriydi. Tymon ile yaşarken en azından ne zaman tokat veya kırbaç yiyeceğimi ya da ne zaman kolumun veya kaburgamın kırılacağını biliyordum.

Kafam karışıktı, kurşun yaralarım ve sırtımdaki kırbaç izleri henüz iyileşirken duygularımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Her şey farklıydı. Kurallarını bilmediğim bir dünyaya düşmüştüm.

Odaya, beni koruyan Murat girdi. Hızla ayağa kalkarken uzun elbise bacaklarımın etrafında uçuştu. Hiç bu kadar renkli bir şey giymemiştim.

Murat bana doğru geldiğinde komodine çarpana kadar geriledim.

"Sakin ol, zincirleri çıkaracağım," diye mırıldandı.

Ani bir haraket yapma ihtimaline karşı, önümde çömelip zincirleri çıkarmasını izledim. Metal zincir bileğimden düştü.

Daha kaçma düşüncesi aklımdan geçmeden Murat, "Kaçmaya kalkarsan seni vururum. Sadece sana söyleneni yaparsan zarar görmezsin," dedi.

Tekrar ayağa kalkarken ben de hızla başımı sallayarak onayladım.

Murat gözlerini dikip bana bakarak, "Her hareketini izleyeceğim, sakın bir şey yapmaya kalkışma," dedi.

Tekrar başımı salladım.

"Evin doğu kanadına yaklaşmana izin yok."

İyi. Kurallar. Başımın belaya girmemesi için bunları bilmem lazım.

"Bayan Demir'le konuşman veya ona bakman yasak."

Gabriel evli miydi? Ne önemi vardı ki? Onlar öyle istiyorsa ondan uzak dururdum.

"İşini iyi yap. Tamam mı?"

Hâlâ olanları kavrayamasam da başımı salladım.

"Giysilerini topla ve beni takip et," diye talimat verdi Murat.

Söyleneni yapıp kollarımda bana verilen gecelikler, elbiseler ve iç çamaşırlarıyla Murat'ın peşine takıldım ve bir haftadır büyük bir malikânenin arka tarafında tutulduğum yerden çıktım.

Etrafa bakınarak tüm güzelliğin tadını çıkardım. Bahçe âdeta bir cennetti.

Tanrım, nefes kesici.

Gözlerim renkli gülleri, yeşilliği, dev havuzu ve havuza neşeyle su sıçratan kayaların üzerinde dolaştı.

Vurulalı sadece bir hafta olmuştu ve çok hareket etmekten alnımda ter damlaları belirmişti.

Burası Tymon'un evine hiç benzemiyordu.

Kendimi bir oturma odasına götürülürken buldum. Ana duvarda muhteşem, kırmızı bir duvar halısı vardı. Koyu mavi kanepeler ve davetkâr bir şömine, ortamı sıcak bir hâle getiriyordu.

Her yerde saksı bitkileri vardı. Tüm duvarlar kum taşı rengindeydi.

Güneş ışığının tavandan yere kadar uzanan pencerelerden içeri süzülerek aydınlattığı muhteşem bir avizeyle süslenmiş, büyük bir fuayeye girdiğimizde bir merdiven dikkatimi çekti. Ben başka bir şeylere bakamadan batı kanadına doğru sağa döndük.

Murat, bir koridorun ilerisindeki bir kapıyı açarak içeri girmemi işaret etti.

Şeftali rengi nevresim takımı ve perdeleri olan büyük yatağa baktım. Bir duvar boyunca dolaplar diziliydi ve açık kapıdan görebildiğim kadarıyla banyoya açılan başka bir kapı daha vardı.

"Burası senin yatak odan olacak. Ben gelene kadar burada kal."

Ağzım açık kalmış, gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

Murat'a bunun benim odam olduğundan emin olup olmadığını soramadan kapıyı arkasından kapattı.

Burası hizmetçi odası değildi.

Kahretsin.

Gabriel'e iyi bir çalışan olduğumu gösterme şansı bile bulamadan başımı belaya sokmak istemiyordum.

Kollarımda kıyafetlerle hareketsizce duruyordum, kalbim deli gibi atıyor, karnım ağrıyordu.

Ne yapacağım?

Etrafa tekrar baktım, bu sefer üzerinde uyuyabilecek kadar yumuşak görünen beyaz halıyı inceledim.

Yatağın iki yanında komodinler, duvarlarda iki dikdörtgen ayna ve tavandan sarkan iki lamba vardı. Sıcak ama modern görünüyordu. Pencerenin yanında iki koltuk ve yuvarlak bir masa vardı, duvarda da bir televizyon asılıydı.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir odaya benzemiyor.

Kapı tekrar açıldı ve Murat içeri girdiğinde rahat bir nefes aldım. Kaşlarını çatarak, "Neden hâlâ orada duruyorsun?" dedi.

Gergin bir şekilde odaya bakındım ve "Sanırım beni yanlış odaya getirdin. Başımın belaya girmesini istemiyorum," dedim.

Murat bir süre bana baktı. "Burada çalıştığın sürece burası senin odan olacak."

Yine şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "Gerçekten mi? Emin misin?"

Murat başıyla onayladı ve sanki bana gülmemek için kendisini zor tutuyormuş gibi dudaklarının kenarlarının yukarı kalktığını fark ettim. "Giysilerini bırak da seni Nisa Hanım'a götüreyim."

Kıyafetleri çabucak yatağın üzerine bırakıp Murat'ın peşinden odadan çıkarken ellerimi gergin bir şekilde elbiseme sildim.

Nisa'nın, mermer tezgâhları ovmakla meşgul olduğu beş yıldızlı bir mutfağa götürüldüm.

Çalışmaya başlar başlamaz kendimi daha iyi hissedecektim. Hâlâ zayıf olabilirdim ama Gabriel'in benden kurtulmak istememesi için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Nisa kollarını kavuşturdu ve beni baştan aşağı süzdü, öyle ki bir noktadan sonra kollarımı bedenime sarma ihtiyacı hissetmiştim.

Parmağını bana doğrultarak, "Benim söylediğim her şeyi yapacaksın," dedi.

"Tabii, hanımefendi."

Başını iki yana salladı. "Bana Nisa Hanım diye hitap edeceksin."

"*Hanım* soyadınız mı?" diye sordum.

Bu sefer bana kaşlarını çatarak baktı. "Hayır. *Bayan Nisa* demek yerine Türkçede *hanım* şeklinde hitap ederiz."

"Ah. Tamam." Temiz mutfağa bakındım, işe koyulmalı mıydım yoksa ne yapmam gerektiğini söylemesini mi beklemeliydim?

Yeni bir evde olmak zordu. Tymon için çalışırken en azından bir rutinim vardı. Her şeyin yerini biliyordum ve benden ne beklendiğini de biliyordum.

Her şey garip ve kafa karıştırıcıydı. Sanki bir anda başka bir dünyaya düşmüşüm gibi hissediyordum.

Nisa'nın yüz hatları yumuşadıktan sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sana neyin nerede olduğunu göstereyim."

İçim rahatlamıştı. "Çok iyi olur. Teşekkür ederim."

Nisa'yı bir dolaptan diğerine takip ederek her şeyin yerini öğrendim. Çamaşırlar, mutfaktan ayrı bir odada yıkanıyordu ve

hâlâ havada olan yumuşatıcı kokusunu alabiliyordum. Zambak ve çarşaf kokusu. Bu tanıdık koku sinirlerimi biraz yatıştırmıştı.

Nisa bana malikânenin batı kanadını gezdirirken yanından ayrılmadım. Resmî bir oturma odası, sinema odası, eğlence alanı, banyolu dört yatak odası ve bir çalışma odası vardı.

Gabriel'in odası hariç tüm yatak odaları açık renklerle dekore edilmişti. Koyu gri tonlar, onun tavırlarına çok yakışıyordu. Kesinlikle bir erkek odası gibi görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse içeri adımımı atarken kendimi biraz rahatsız hissetmiştim.

Mutfağa geri döndüğümüzde, "Şu anda yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Nisa başını iki yana salladı. "Yemeğe kadar odana gidip dinlenebilirsin."

Yerimde donakaldım. "Ama... Başım belaya girmez mi?"

Karın ağrımı dindirmek için biraz dinlenmek isterdim ama bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordum. Kendimi kanıtlamak için çalışmam gerekiyordu.

Bana dönerek hafifçe kaşlarını çattı. Gür, siyah saçları sırtına kadar örülmüş ve ellili yaşlarında olmasına rağmen güzelliği hiç solmamıştı.

"Neden böyle bir şey sordun?"

Gabriel'in soyadını unutmuştum, hatırlamaya çalıştım. Hatırlayamayınca saygılı bir tonla, "Patron çalışmam gerektiğini söyledi ve ona, beni cezalandırması için bir neden vermek istemiyorum," diye mırıldandım.

Zaten yeterince acı çekiyorum.

Nisa'nın kaşları çatıldı. "Söylediğimi yap, bir şey olmaz. Hâlâ yaraların iyileşiyor. Odana git, yerleş ve biraz dinlen. Akşam yemeği vakti gelince seni çağırırım."

Tartışmak istemediğimden ve biraz rahatladığımdan başımı onaylar gibi salladım. Arkamı döndüğümde Murat beni yatak odasına götürmek üzere bekliyordu.

"Ah, Alya Hanım'a ikindi çayını götürdükten sonra sana temiz bir havlu ile banyo malzemeleri getiririm."

Alya Hanım'ın, Gabriel'in karısı olduğunu varsayarak tekrar başımı salladım.

Kahretsin, her şey çok kafa karıştırıcı.

Bölüm 10

Lara

Huzursuz ve uykusuz bir gecenin ardından şafak vakti uyandım.

Duşumu aldıktan sonra sırtımdaki yaraları kontrol ettim, iyileşiyorlardı ve enfeksiyon kapmadıklarına sevinmiştim. Yine de korkunç izler kalacaktı.

Dün Nisa bana yatak örtüleriyle aynı şeftali renginde yumuşacık havlular getirmişti. Ayrıca şampuan, saç kremi, tarak ve toka da getirmişti. Bunlar, daha önce hiç kullanmadığım veya hiç görmediğim ürünlerdi.

Ama bu yanlış geliyordu. Sanki bu lüksü hak etmiyormuşum gibiydi.

İşe başlamak için çok mu erken diye düşünürken son sekiz gün içinde olanları da düşünüyordum.

Her şey gerçek dışı.

Burada bir kez bile güveç yememiştik ve yemekler çok lezzetliydi. Her öğünde ağzımda bir lezzet patlaması yaşıyordum.

Dün gece, saksı bitkileriyle dolu şirin bir odadaki masada oturmuştuk. Lavabonun yanında durup yemeğimi olabildiğince çabuk tıkınmak zorunda kalmamıştım.

Ayrıca Nisa ve Murat bana gerçekten iyi davranıyorlardı. Kimse bana emirler yağdırmıyordu. Evdeki atmosfer hoştu ve gerginlik yoktu.

Ama tüm bunlar içimdeki endişeyi artırıyordu.

Buna alışkın değildim ve içimde daha önce hiç hissetmediğim duygular uyandırıyordu.

Elinden geleni yap.

Tetikte ol ve başını aşağıda tut.

Bay için bey. Bayan için hanım de.

Dün öğrendiğim Türkçe kelimeleri unutmamak için kafamda tekrar ettim.

Beş dakika boyunca yeni duygularımı bastırmaya ve önümdeki gün için gücümü toplamaya çalıştım.

Bugün üzerimde açık kahverengi desenli, soluk sarı renkte bir elbise vardı. Eskiden giydiğim topuklu ayakkabılarımdan farklı olarak ayaklarımdaki düz ayakkabılar çok rahattı.

Nisa'nın hizmetçi üniforması giymediğini fark etmiştim ve bu benim de giymem gerekmediği anlamına mı geliyor diye merak etmiştim.

Merak ettiğim çok şey vardı ama sınırları aşmak istemediğim için sorularımı kendime saklıyordum.

Pencereye doğru yürürken dışarıya bir göz attım ve güneş ışınlarının karanlığı delmeye başladığını fark ettim.

Saat beşi geçmiş olmalı.

Gecikmek istemediğimden saçlarımın her bir telinin topuzumun içine düzgünce girdiğinden emin olduktan sonra kapıya doğru yürüdüm.

Artık saç tokalarım olduğuna göre belki Nisa gibi saçlarımı örebilirdim. Ama yarın. Şimdi bunun için zaman yoktu.

Yatak odamı ya da banyoyu kimseyle paylaşmıyor olmam hâlâ inanılmaz geliyordu.

Bu gerçek olamayacak kadar güzeldi, yani bir tür tuzak olabilirdi. Belki Gabriel gardımı indireceğimi ve ona Tymon hakkında bilgi vereceğimi umuyordu.

Keşke benim hiçbir şey bilmediğimi bilseydi. Ona bir kez bile yalan söylememiştim.

Yabancı olan bu evde gergin ve tedirgin bir şekilde kapıyı dikkatlice açıp koridora baktım. Murat ortada yoktu.

Murat yokken odadan çıkabilir miyim ki?

Kahretsin.

Ne yapacağımı bilmiyordum ve ilk iş günümde geç kalmak istemiyordum. Kapı kolunu sıkıca tutarken ne yapacağımı düşündüm.

Beklemeli miyim?

Mutfağa gidip işe başlamalı mıyım?

Bu çok zor.

Solumdaki kapı açıldı ve Nisa koridora çıktığında, neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

Beni fark edince, "Erken kalkmışsın. Hadi çay içelim," dedi.

Kararsız bir şekilde, "Murat *Bey* olmadan odadan çıkabilir miyim?" diye sordum.

Cıkladı ve bana gelmem için işaret etti. "Ben yanındayken sorun yok. Yalnız başına dolaşma yeter."

Bunu bilmem iyi oldu.

Nisa'yı mutfağa kadar takip ettim. O arka kapıyı açarken ben de çaydanlığa su doldurup ocağa koydum. Her şeyin yerini hatırlamak için dolaplara tekrar göz attım.

Bulaşık makinesi bile vardı.

Dün gece kirli bulaşıkları elle yıkamayıp makineye koymak garip gelmişti. Bulaşık makinesine yaklaşarak, "Bulaşıkları çıkarmak için makineyi açmam yeterli mi?" diye sordum.

"Evet," diye mırıldandı Nisa.

Kilerden ve buzdolabından çeşitli malzemeleri çıkarırken onu izledim. Sonra bulaşık makinesini açıp işe koyuldum.

Açıkçası her şeyin temiz olmasına şaşırmıştım.

Bulaşıkları ve mutfak malzemelerini yerleştirirken bu sistemin, hepsini elle yıkayıp kurutmaktan daha kolay olduğunu itiraf etmeliydim.

Nisa'nın çay servisi için kavisli bardaklar çıkardığını fark ettim. Her bardağın altında açık mavi ve altın desenli küçük tabaklar vardı.

Nisa bana çayı nasıl doldurmam gerektiğini gösterirken her şeyi olabildiğince çabuk ezberlemeye çalışıyordum. Çift katlı bir çaydanlık kullanıyordu, alt kısmında kaynamış su, üst kısmında demlenmiş çay vardı.

"Çayımı koyu severim, bu yüzden asla su eklemem," diye açıkladı Nisa. Bana bakarak, "Sen çayı nasıl seversin?" diye sordu.

Ahh...

Tymon'un malikânesinde sadece su içerdik. "Emin değilim? Normal olabilir mi?"

Nisa keyifle gülümseyerek suyla çayı eşit oranlarda karıştırdı. Çayın rengi, kendisininkinden çok daha açık olmuştu. Benimkine şeker de ekledi.

Tüm süreç otuz dakika sürmüştü.

Çayını çabucak hazırladığın günler geride kaldı.

"Teşekkürler, Nisa *Hamin*," diye mırıldanarak çay bardağını ondan aldım. Sıcak sıvıyı dikkatlice yudumladım. Çayın tadının sudan çok daha lezzetli olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Biraz daha içtiğimde dudaklarım hafifçe kıvrıldı, sonra Nisa'nın bana gülümsediğini fark ettim.

"Çok lezzetli," diye övdüm.

"Çayımı içmeden iş yapmam," dedi neşeli ve samimi bir sesle.

Gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra, "Bana kendinden bahset," dedi.

Bardağı küçük tabağın üzerine koydum. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için omuz silktim. "Çalışkan biriyim."

Nisa başını iki yana salladı. "Hayır, nereli olduğunu, aileni, Tymon Mazur gibi birinin yanında çalışmaya nasıl başladığını anlat."

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Bu Türklere özgü bir şey miydi? Diğer çalışanlarla hiç konuşmamıştım. "Ah... Ben Polonyalıyım." Sonra hemen, "Ama Amerikan vatandaşlığım da var," diye ekledim. Gergin bir şekilde elbisemin kumaşıyla oynamaya başladım. "Annem ben on iki yaşındayken öldü ve başka kimsem yok." Omuzlarımı tekrar silktim. "O öldükten sonra onun hizmetçilik işini devraldım."

Nisa gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "On iki yaşından beri hizmetçi olarak mı çalışıyorsun?"

Başımı sallayarak onayladım.

"*Allah Allah*," diye dramatik bir şekilde haykırırken ben de ona şaşkın şaşkın baktım. "Bu çocukluğunu yaşamak değil." Bana dikkatle baktı. "Okula gittin mi?"

"Evet. On altı yaşına kadar."

"*Allah Allah*."

O kadar da kötü değil.

Tam o sırada Gabriel mutfağa girdi. Hemen dik durup ellerimi önümde birleştirdim ve saygıyla başımı eğdim.

Nisa tiz bir tonda, "Gabriel Bey," dedi. "Kız okulu bile bitirememiş."

Gabriel, buzdolabından bir şişe su alırken hiçbir şey söylemedi.

Bugün kot pantolon, beyaz tişört ve zeytin yeşili bir ceket giymişti. Ayağında kahverengi deri ayakkabılar yerine siyah botlar vardı.

Bir mafya lideri gibi değil, neredeyse normal biri gibi görünüyordu.

Çok çekici biri.

İşe gitmeyecek miydi? Bugün günlerden neydi?

"Kahvaltı hazır mı?" diye sordu.

Nisa ona eliyle işaret etti ve onu mutfaktan kovarken gözlerim yine fal taşı gibi açıldı. "Seni hiç aç bıraktım mı?"

"Her şeyin bir ilki vardır." Sesindeki alaycı ton, beni onlara bakmaya itmişti.

Tekrar yalnız kaldığımızda Nisa, "İşe koyulalım. Kahvaltıyı hazırlarken bana kendinden bahsetmeye devam edebilirsin," dedi.

Nisa'ya, Türklere özgü bir hamur işi olan pide hazırlamasına yardım ederken ona, Mazur'un evinde hiçbir tür ilişki kurmamıza izin verilmediğini, her türlü arkadaşlığın kesinlikle yasak olduğunu anlattım.

Bana sudan çıkmış bir balık gibi bakarken, "Buna alışkın değilim," dedim. Utangaç bir gülümsemeyle ona baktım. "Ama öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

Sanki dua ediyormuş gibi gözlerini tavana kaldırdı, sonra "Allah Allah," diye mırıldandı. Omzuma hafifçe vurarak

bana rahatlatıcı bir bakış attı. "Sana her şeyi öğreteceğim, Lara Hanım."

Aniden içime dolan duyguları bastırmak için güçlükle yutkundum ve boğazımı temizleyerek işime geri döndüm.

Her şey yoluna girecek.

Bölüm 11

Gabriel

Lara'nın bize servis yapmadığını görünce sevinmiştim. Kahvaltının ardından büyükannemle birlikte çay içmek için bir sandalyeye yerleştim.

"Kadına iş verdiğini duydum," dedi büyükannem içeceğini yudumlarken.

"Geçici bir iş," diye mırıldandım.

Emre içeri girip kendine bir çay doldurdu. "Ne konuşuyorsunuz?"

"Kadın hakkında," dedi babaannem. "Gabriel'in ona neden iş verdiğini merak ediyorum."

Bir iç çekerek, "Onu öldürmemi mi isterdin?" diye sordum.

"Allah Allah." Bana ters bir bakış attı. "Yemeğimin tadını kaçırma."

"Başka seçeneğim yoktu," dedim.

"Onu Mazur'a geri gönderemezdin herhâlde," dedi babaannem.

İç çekerek, "Onunla ne yapacağıma karar verene kadar bu, geçici bir çözüm," dedim.

"Bu iyi bir şey olabilir. Nisa eskisi kadar genç değil, yardıma ihtiyacı olabilir," dedi babaannem.

"Kadına senin tarafına yaklaşmamasını söyledim, böylece seni rahatsız etmez," diye bilgi verdim.

"Öff." Elini salladı. "Bir şekilde onunla tanışmam gerekecek."

Elimden gelse tanıştırmayacağım.

"Adı ne?" diye sordu.

"Lara Nowak," diye cevapladım. "Polonyalı."

Büyükannem başını onaylar gibi salladıktan sonra, "Lara. Ne güzel bir isim," diye mırıldandı.

Çayımızı bitirdikten sonra haberleri izlemek için izin isteyip kalktım. Bu, cumartesi günleri kulüplere gitmeden önce yaptığım rutin işlerimden biriydi.

Evin batı tarafındaki özel salonuma doğru yürüdüm ve oturma odasının önünden geçerken Nisa'nın, "Yavaş ol, Lara Hanım! Bütün evi bir saatte temizlemen gerekmiyor," dediğini duydum.

"Özür dilerim, Nisa *Hanım*," diye saygıyla mırıldandı Lara.

Durup oturma odasına bakmak için geri döndüm. Lara, kahve masasını ölesiye parlatıyordu.

Nisa elini Lara'nın elinin üzerine koyarak ona şefkatle baktı. "Acele etme. Çok zaman var ve sen henüz iyileşmedin. Yaralarının açılmasını istemeyiz."

Lara'nın yüzü duyguyla dolarak bir an için gerçekten ağlayacak gibi oldu ama sonra Nisa, "Sorun yok. Her şeyi yakında öğreneceksin ama kendini bu kadar yormana gerek yok. Tamam mı?" dedi.

"Tamam." Bu tek kelime kulağa küçük ve savunmasız gelmişti ve kalbimde garip bir his uyandırdı.

Tanrım, bu kadın Mazur'un en ufak bir şey için onu öldüreceğinden korkarak kendini paralamış olmalı.

Başımı iki yana sallayarak salona giderek rahat koltuğuma yerleştim. Televizyondan CNN'i açtım, sonra tabletimi alıp gazetelerimi okumaya başladım.

Nisa ve Lara salona gelene kadar bir saat dinlendim. "Daha sonra gelmemizi ister misiniz, Gabriel *Bey*?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, siz devam edin."

Odayı temizlemeye başladılar ve Lara'nın üçüncü kez, "Özür dilerim," diye fısıldadığını duyduğumda başımı kaldırıp ona baktım ve bu da muhtemelen onu daha da germişti. O da bana doğru baktı ve benim ona baktığımı fark edince bakışlarını yere indirdi ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi şöminenin üzerindeki süslerin tozunu almaya başladı.

"Yavaş ol," diye fısıldadı Nisa.

"Özür dilerim."

Kendimi durduramadan, "Neredeyse nefes aldığın için bile özür dileyeceksin, değil mi?" diye mırıldandım.

Lara gözlerini benimkilere dikti, gözle görülür bir şekilde ürpermişti. "Eğer istediğiniz buysa yaparım, efendim."

Tanrım.

Öfkem anında alevlenmişti. Kalktım, tableti yan masaya bıraktım. "Bir kez daha özür dilersen, cehennemi boylarsın. Anladın mı?"

Yüzünde bir şaşkınlık ve korku belirdi. "Evet, efendim."

Oturma odasından çıkarken kulüpte daha rahat dinleneceğimi düşünerek evden çıktım.

Lara bana çarptığından beri beni sinir etmek konusunda tuhaf bir yeteneği olduğunu fark etmiştim.

Saat dokuzu çoktan geçmişti. Her yeri net görebileceğim bir masaya oturmuş, erkeklerin ve kadınların yasa dışı kumar oynayarak servetlerini kaybetmelerini izliyordum.

Her şey para içindi. On milyon dolara kumar oynayıp sadece yüz bin dolar kazanabilseler bile buradan gerçekten bir şey kazanmış gibi hissederek ayrılacaklardı.

Cebime para girdiği sürece umurumda değildi.

Bir senatörün iki milyon dolar bahis koymasını ve bir iş adamının da ona karşılık vermesini izledim.

Aptallar.

Garsonlardan biri bir müşteriye çarptı. "Özür dilerim."

Bu kelimenin şimdi beni rahatsız etmemesi komikti, oysa evdeyken beni çok sinirlendirmişti.

Lara sadece yirmi iki yaşındaydı ve Mazur'un evinde büyümek cehennem gibi olmalıydı.

Sessiz, talepkâr ve ikinci bir şans vermeyen biri olarak tanınıyor olabilirdim ama kalpsiz değildim. Sadece onunla aynı eve mahkûm olduğum gerçeği hoşuma gitmiyordu. Onu bırakır bırakmaz Mazur'un yanına koşabilirdi. O adamın benim hakkımda bir şey bilmesini istemiyordum.

Gerçi muhtemelen Lara'yı öldürürdü.

Ya da öldürmezdi.

Bir bok bilmiyorum.

Umarım Lara işime yarardı.

Onunla maaşını konuşmam gerektiğini fark edince yüzüm asıldı. Bunu hiç istemiyordum.

Gözüm Emre'ye takıldı. Kolumu kaldırarak ona masama gelmesini işaret ettim.

"Burası çok kalabalık," dedi otururken.

"Her zaman kalabalık." Viski bardağını elime alıp kaldırdığımda sıvının sallanmasını izledim. "Eve gidiyorum. Lara'yla maaşını konuşmam lazım."

Emre dikkatini yerden bana çevirdi. "Ona ne kadar ödeyeceksin?"

"Ne bileyim. Babaannem, Nisa Hanım'ı ne kadar maaşla başlatmıştı, hatırlıyor musun?"

Dudaklarının köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu nasıl hatırlamamı bekliyorsun? Nisa Hanım bizimle çalışmaya başladığında benim daha altım bezleniyordu."

Kuzenimle göz göze gelip başımı yana eğdim. "Doğru."

"Bir sorum var." Ben sorması için başımı sallayınca, "Lara seni rahatsız ediyorsa neden onu işe aldın?" dedi.

"Onun, o savunmasız ve masum havası yüzünden," diye mırıldandım. "Mazur'un onu bu nedenle öldüremediğini düşünmeye başlıyorum. Önümde diz çökmüşken ben kesinlikle öldüremezdim."

Emre'nin gülümsemesi genişledi ve gözlerinde muzip bir ışıltı belirdi. "Bir kadın yüzünden yumuşuyorsun bak."

"Siktir git," diye homurdandım. Bu konuşmadan sıkıldığım için içkimi bitirip sandalyeden kalktım. "Buradaki işleri hallet."

"Her zaman."

Miraç beni eve götürürken Lara'nın maaşını düşündüm. Henüz kadrolu bir çalışan olmadığı için ona diğer çalışanlarıma ödediğim miktarı vermeyecektim.

Miraç arabayı evin önünde durdurunca arabadan inip ön kapıya doğru yürüdüm.

Deneme süresi boyunca ona ayda iki bin dolar ödeyecektim. Eğer kendini kanıtlarsa, maaşını artıracaktım.

Batı kanadından geçerken Nisa ile karşlaştım ve ona, "Lara odasında mı?" diye sordum.

"Evet." Ben uzaklaşmadan önce, "Hâlâ tam olarak iyileşmemiş olmasına rağmen bugün çok çalıştı," diye ekledi.

Başımı salladım ve Lara'nın yatak odasına doğru yürüdüm. Kapıyı açmadan önce sadece bir kez tıklattım.

Lara pencerenin önündeki masada oturuyordu ve saçlarının yarısı örülüydü. Birden irkilerek ayağa fırladı ve ani hareketin verdiği acıyla yüzünü buruşturdu.

Daha önce olduğu gibi ellerini önünde birleştirip başını eğdi.

"Önümüzdeki üç ay için maaşın iki bin dolar olacak. Banka hesap bilgilerini ver."

Şaşkınlıkla bakışlarını bana çevirdi. "Banka hesap bilgileri mi, efendim?"

Onun yanına geleli henüz beş dakika olmuştu ama sinirlerim çoktan gerilmeye başlamıştı. "Banka hesap numaran. Nedir?"

Şaşkın ve korkmuş bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Banka hesabım yok."

Beklenmedik bir şekilde bir şefkat hissi hırsız gibi kalbime sızıp beni daha da sinirlendirmişti.

Zihnim, bu istenmeyen duyguyu görmezden gelmek ve bana rahatsızlık vermeyecek hızlı bir çözüm bulmak için çalışıyordu ama sonra kişisel belgelerinin hâlâ Mazur'un evinde olduğunu söylediğini hatırladım. "Adamlarımdan birine eşyalarını getirmesini söyleyeceğim. Murat seni banka hesabı açmaya götürecek."

"Tabii, efendim." Tereddüt ederek diliyle dudaklarını ıslattı ve sonra sanki ona dünyayı vadetmişim gibi bana bakarak, "Teşekkür ederim, efendim," diye fısıldadı.

Bana milyonlarca kez teşekkür edilmişti ama hiçbiri beni şimdi olduğu kadar etkilememişti. Kalbim sıkıştı ve artık benim

problemim hâline gelen kadına bakarken içimde yine yoğun bir şefkat dalgası hissettim.

Tanrım, bu ihtiyacım olan son şey.

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Bu kadını resmen kaçırmış olmama rağmen bana bu kadar minnettar olması, Mazur'un yerinde işlerin ciddi şekilde sarpa sardığını gösteriyordu.

O sadece diğerleri gibi bir çalışan.

Bölüm 12

Lara

Murat kutuyu yatak odamdaki masanın üzerine koyduğundan beri duygularımı zorlukla bastırıyordum.

Eşyalarım.

Fazla bir şey olmayabilirdi ama benimdi.

Ne kadar zamandır buradaydım? Neredeyse on bir, on iki gün mü olmuştu? Bir kez bile azarlanmamış, tokatlanmamış veya kırbaçlanmamıştım. Şimdiye kadar bu insanlar bana karşı nazik davranmışlardı.

Gabriel'den hâlâ korkuyordum ama korkum biraz azalmıştı. Burada çalışmam için bana para verecekti. İki bin dolar. Bu kadar büyük bir parayı aklım almıyordu ve onunla ne yapacağımı da bilmiyordum.

Sadece biriktireceğim.

Ve şimdi de Tymon'un malikânesinden kişisel eşyalarımı getirtmişti.

Bu gerçek olamaz.

Kapağı kaldırırken elim hafifçe titredi. Giysilerimi ve spor ayakkabılarımı dikkatlice çıkardım.

Annemin bana okuduğu yıpranmış Sindirella kitabını görünce gözlerim doldu.

Hikâye kitabını elime alıp zorlukla yutkundum. İlk sayfayı açtım ve annemin elimdeki tek fotoğrafını görünce çenem titremeye başladı.

Ağlama.

Gözlerim annemin açık kahverengi saçlarına ve mavi gözlerine takıldı.

Kokusu nasıldı hatırlamıyordum ve yıllar geçtikçe gülümsemesi ve sesi de silinmişti. Fotoğraf olmasa, annemin neye benzediğini unutmaktan korkuyordum.

Fotoğrafı kalbime bastırıp gözlerimi kapattım ve göğsümde kabaran duyguların acısını nefes alarak bastırdım. Hissettiğim şey, yıllar geçtikçe daha da artan bir özlem ve kayıp duygusunun karışımıydı.

Gabriel için çalışmaya başladığımdan beri duygularımı bastırmak zor geliyordu. Her şey çok yoğundu.

Gabriel'in evinde insanlar ilişki ve arkadaşlık kurabiliyordu. Nisa herkese annelik yapıyordu. Murat her zaman gülümsüyordu; varlığı tehditkâr değil, rahatlatıcıydı.

Bunu sindirmek çok zor.

Ya kendime tüm bu duyguları yaşamak için izin verirsem ve sonra Tymon'a geri dönmek zorunda kalırsam ne olacaktı? O zaman onun için çalışmak çok daha zor olacaktı.

Sadece işini iyi yapmaya odaklan, belki geri dönmek zorunda kalmazsın.

Kitabın sayfalarının arasından sosyal güvenlik kartımı çıkarıp sütyenimin içine sıkıştırdım. Eğer yine bilincimi

yitirdiğim bir durum olursa, en azından bu belge de benimle birlikte gelirdi.

Fotoğrafı kitabın arasına geri koyup hepsini giysilerin altına sıkıştırdım. Kutunun kapağını kapatıp odaya şöyle bir göz gezdirdim.

Bunu nereye saklayacağım?

Yatağın altında yer yoktu. Dolapları açıp kutuyu en üst rafa koymaya karar verdim. Uzanmam gerekince karnımda keskin bir ağrı hissettim ve kutuyu neredeyse düşürüyordum.

Dolabın kapağını kapattığımda alnımda ter damlaları oluşmuştu. Karnımdaki iyileşmekte olan yaraya elimi bastırıp derin nefesler aldım.

Bir şey yok.

Yatak odasının kapısı tıklandı ve içeri Nisa girdi. Bana bir bakış attı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oldu?"

Başımı iki yana sallayarak zorla gülümsedim. "Hiçbir şey."

Bana inanmayarak yaklaştı, elimi çekip elbisenin düğmelerini açmaya başladı.

Aptal gibi onu durdurmaya bile çalışmadan olduğum yerde kalakaldım.

Nisa bandaja ulaşınca nazikçe onu çıkardı. "Off! Dikkatli ol demiştim. Tüm dikişlerin açılacak. Yatağa otur."

Beni azarlıyor olsa da bir kez daha benimle ilgileniyor olmasından çok etkilenmiştim.

Alt dudağım titrerken boğazımda bir yumruyla oturdum ve başımı eğdim.

Nisa'yla karşılaşana kadar şefkatli bir dokunuşu bu kadar özlediğimi ve buna bu kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Sadece hayatta kalmaya o kadar alışmıştım ki...

Nisa, çabucak banyodaki ilk yardım çantasını getirdi ve o, yaralarımı nazikçe temizlerken ben de gözlerimden dökülmek üzere olan yaşları durdurmaya çalışıyordum.

En son birinin yaralarımla ilgilendiği zaman, annemin dizimdeki sıyrığı tedavi ettiği zamandı.

Nisa işini bitirip bandajları yerine koyduktan sonra yanıma oturdu. Hiçbir şey söylemeden elimi tuttu ve iki eliyle sıkıca kavradı.

Gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklandım.

Kabul edilme ihtiyacı, hayatta kalmaktan daha önemli bir şeye ait olma ihtiyacı, inanılmaz bir güçle içimi kaplamıştı.

Nisa kolunu omuzlarıma doladı ve kırbaçlanmamdan kalan hassasiyetle irkildiğim an, bakışlarının yüzümü âdeta yaktığını hissettim. "Sana sarılabilir miyim?"

Durmasını istemediğim için hızlıca başımla onayladım. Sesim, akmayan gözyaşlarımdan boğuklaşmış bir şekilde, "Sadece... Kırbaç yaralarım var. Hâlâ hassaslar," dedim.

"Kırbaç mı?" Sesi sertti ve hemen ayağa fırladı. Elbisemin düğmelerini ikinci kez açtı ve kumaşı omuzlarımdan indirip sırtımı açtığında ani bir nefes aldı.

"Aman Allah'ım!" diye bağırdı.

Ona bakınca yüzüne yerleşen dehşeti görmek, içime bir utanç dalgası yayılmasına neden olmuştu.

Yavaşça başını iki yana salladıktan sonra sanki benim acımı gerçekten hissedebiliyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

İlk yardım çantasını tekrar açtı ve kabuk bağlamış kırbaç yaralarını temizlemeye başladı. Acımıyordu bile ama Nisa bana bu kadar şefkat gösterdiği için bir anlığına kendimi tutamadım. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülünce başımı daha da eğdim.

"Zavallı şey," diye mırıldandı şefkatli bir sesle. Boğazını temizledi, sırtımdaki yaralara hafif hafif dokunması, hem yatıştırıcı hem de işkence gibi bir hareketti.

Yatıştırıcıydı çünkü annemi kaybettiğimden beri kimse bana böyle bir ilgi göstermemişti, işkence gibiydi çünkü ağlamamak çok daha zorlaşıyordu.

Tek bir gözyaşı çeneme ulaşarak elimin üzerine düştü. Onu hızla silerek bana gösterilen şefkatin ağırlığı altında ezilmemeye çalıştım.

"Bugün çalışmayacaksın," dedi Nisa.

Anında tüm yabancı ama güzel duygular buharlaşıp gitmişti ve kanımın donduğunu hissettim. Kafamı kaldırıp Nisa'ya baktım. "Ama başım belaya girer. Başka bir dayak daha kaldırabilecek gücüm yok. Lütfen çalışmama izin verin."

Nisa başını iki yana salladı ve beni bir anne şefkatiyle kucakladı. Zorlukla yaptığım örgümü okşadı. "Allah Allah. Bu beni çok üzüyor." Biraz uzaklaşarak gözlerime baktı. "Burada dayak ya da kırbaç yok. Burası güvenli bir yer, Lara Hanım."

Anlamadığım için kaşlarımı çattım. Kendimi zihinsel olarak hazırlamak için bunu bilmem gerekiyordu, bu yüzden çekinerek, "Ne tür cezalar alıyoruz?" diye sordum.

Yine başını iki yana salladı. "Burada ceza yok. Gabriel Bey, senin yanında çalıştığın o aşağılık adam gibi bir canavar değildir."

Bu mümkün olamazdı, değil mi? O zaman Gabriel çalışanlarını nasıl kontrol ediyordu? "Ya bir şey kırarsam ya da geç kalırsam?" diye sordum.

Nisa koluma hafifçe vurdu. "Hepimiz insanız Lara Hanım. Bir tabak ya da bardak kırmak olağan bir şeydir."

Tamamen şaşkına dönmüş bir hâlde olanları anlamaya çalışıyordum. Dünyam tamamen değişmişti.

Nisa durumumu anladığını belli edercesine, "Bizim yaşam tarzımıza alışacaksın, aslında oldukça normal bir hayat. Anormal olan Mazur," dedi. Bana rahatlatıcı bir gülümsemeyle bakarak, "Hayatın amacı acı ve ıstırap değil, Lara Hanım. Sana her şeyi göstereceğim. Tamam mı? Bana her şeyi sorabilirsin. Anlamadığın bir şey olursa, anlayana kadar açıklayacağım," dedi.

Gözlerim yine dolmaya başlayınca zorlukla yutkundum. "Teşekkür ederim, Nisa *Hanım*."

Gabriel, vurulmamdan sorumlu olabilirdi ama bu sayede, insanların beni önemsediği bir evde çalışma şansı bulmuştum.

Bütün bunlar, gardımı indirmem için bir oyun olabilirdi ama içgüdülerim bunun böyle olmadığını söylüyordu.

Göğsüme bir heyecan dolarken kalbim biraz daha hızlı atmaya başlamıştı.

Cezasız bir hayatın var olduğunu ummaya cesaret edebilir miydim? Hayatın, sürekli tetikte olmak ve yalnızlık içinde yaşamaktan ibaret olmadığını...

Bölüm 13

Gabriel

Mutfağa su almaya gittiğimde Nisa'yı tek başına çalışırken bulunca, "Lara nerede?" diye sordum.

İkinci annem gibi olan kadın, burnundan hoşnutsuz bir ses çıkarıp yüzünü asarak bana baktı. "Dinleniyor. İki haftadan az bir süre önce vurulduğunu unutmadın, değil mi?"

Nasıl unutabilirim? Onu vuran bendim.

Cevap vermeden buzdolabını açıp bir şişe aldım.

"Lara cehennem azabı yaşamış. Tymon Mazur dünyanın en aşağılık insanı," diye bağırmaya başladı Nisa. Öfkeli olduğu açıkça belli oluyordu.

Tezgâha yaslanıp bir yudum su içerken gözlerim Nisa'nın üzerindeydi. Bir şey onu kızdırdığında yapılacak tek şey, o içini dökene kadar dinlemekti.

"Kimseye beddua etmem ama umarım o canavarı bulur ve ona yaptıklarını ödetirsin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onun adına intikam peşine düştüğüne göre Lara'yı çok seviyor olmalısın."

Nisa tezgâhı silmek için kullandığı bezi bıraktı, yumruklarını beline koydu ve gözlerini dikip bana baktı. "Zavallı genç kadın için kalbim kan ağlıyor, Gabriel Bey. Onun mücadelesini izlemek kolay değil. Sürekli başının belaya girip girmeyeceğini soruyor ve sizin onu cezalandıracağınızdan çok korkuyor."

Onu hayatıyla tehdit etmem de muhtemelen korkusuna tuz biber ekmiştir.

"Burada işlerin nasıl yürüdüğüne alışacaktır," diye mırıldandım. Lara mutfakta olmasa da yine sinirlenmiştim. O kadından bahsedilmesi bile beni sinirlendirmeye yetiyordu. Bu durum beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı.

"Biliyor musun?" dedi Nisa yaklaşarak ve yüzünde gizemli bir ifadeyle etrafta kimse olup olmadığını kontrol edip, "Lara ağlamıyor bile. O kadar çok direniyor ki onun yerine ben ağlamak istiyorum," dedi.

Bir nefes verip şişeyi tezgâha bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Neden bu sorunu benim çözmemi istiyormuşsun gibi hissediyorum?"

Nisa parmağını bana doğrulttu. "Çünkü senden korkuyor, Gabriel Bey. Lara'yla nazikçe konuş ve yanlışlıkla bir tabak kırsa bile onu dövmeyeceğini söyle. Birinin bu kadar korku içinde yaşaması doğru değil."

Bu kadın tahmin ettiğimden daha büyük bir sorun hâline geliyordu. Nisa'yı parmağında oynatıyordu.

"Ona bir iş, yatacak bir yer ve yiyecek verdim." *Ve lanet olası hayatını kurtardım.* "Onun için hak ettiğinden fazlasını yaptım."

Nisa gözlerini kırpıştırmaya başladı ve sanki ona vurmuşum gibi başını geriye doğru attı. "*Allah Allah*! Lara Hanım'ı neredeyse öldürüyordun. Onu kaçırıp buraya getirdin. Elbette ona

bakmak senin sorumluluğun. Alya Hanım ve ben seni böyle yetiştirmedik!"

Bu tartışmayı kazanamayacağımı bilerek bir kez daha iç geçirdim. "Tamam, ona vurmayacağımı söylerim. Mutlu oldun mu?"

Nisa bana uyarı dolu bir bakış attı. "Evet. Şimdi çabuk git de sen açlıktan sızlanmadan kahvaltıyı hazırlayayım."

Tanrım, yardım et.

Kıkırdayarak Nisa'nın alnına bir öpücük kondurup, "Beni çıldırtıyorsun," diye mırıldandım.

Mutfaktan çıkarken Nisa arkamdan, "Yumurtana ekstra pastırma ekleyeceğim," diye seslendi.

Evdeki huzuru bozmamak için Lara'nın odasına gidip kapıyı bir kez çaldıktan sonra açtım.

Her zamanki gibi Lara masada oturuyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı, yüzünden açıkça okunan korkuyla hızla ayağa kalkıp ellerini önünde birleştirdi.

İçeri girip odaya şöyle bir göz gezdirdim. Oda tertemizdi, burada bir kadının yaşadığını gösteren tek bir eşya bile yoktu.

Gözlerim, üzerinde farklı bir elbise olan Lara'ya takıldı. Elbise ona yakışmamıştı. Henüz yirmi iki yaşındaydı ve elli yaşındaki bir kadının giyeceği bu elbise, ince fiziğine hiç uymamıştı.

Bir kez daha iç geçirdikten sonra ellerinin titrediğini fark ettim. İleri doğru yürüyerek masaya oturdum ve "Otur, Lara," diye mırıldandım.

Hemen sözümü dinleyerek diğer sandalyeye oturdu. Tedirgin bir şekilde gözlerini bana dikti, sonra bakışlarını tekrar kucağına indirdi.

Bir an ona bakarak onu Mazur'a geri göndermem gerekip gerekmediğini düşündüm ama içimden bir ses bunu yapmamamı

söylüyordu. Gözlerimi üzerine dikerek onu geri gönderme fikrinin beni neden rahatsız ettiğini anlamaya çalıştım.

Bana yine tedirgin bir bakış attı ve endişeyle kaşlarını çattı. "Nisa, en ufak bir hatada seni döveceğimden korktuğunu söyledi."

Bu sefer gözleri benimkilere kaydı ve dudakları endişeli bir ifadeyle aralansa da hiçbir şey söylemedi. Sadece çok korkmuş gibi görünüyordu.

Derin bir nefes alıp pencereden dışarı baktım. "İnsanları dövmekten zevk almam, Lara. Çalışanlarımı böyle cezalandırmam."

Başını anlamış gibi salladı ve gözlerinde soru işaretleri oluşsa da tek kelime etmedi.

O lanet olası gözler. Çok şey anlatıyor... Ve yaralı.

"Sana asla vurmam. Rahat olabilirsin. Ben Mazur değilim."

Kaşlarını daha da çattı ve artık çok daha savunmasız görünüyordu. Bu manzara kalbimi eritmişti.

Şimdi bu kadının Nisa'yı parmağında nasıl oynattığını anlayabiliyordum. Lara'ya zarar vermek, bir köpek yavrusunu tekmelemekle eş değer olurdu.

Aniden onu rahatlatma isteği duymuştum; Nisa istediği için değil, bu masum kızın korku içinde yaşamasına izin vermek istemediğim içindi.

Başımı yana eğip ellerimi sandalyenin kolçaklarına koydum. "Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

Tereddüt etti ama sonra çenesini kaldırarak, "Çalışanlarınızı nasıl cezalandırırsınız?" diye sordu ve parmaklarıyla elbisesinin kumaşıyla oynamaya başladı. "Eğer sormamın sakıncası yoksa, efendim."

Ya kovardım ya da öldürürdüm. Her şey benim hakkımda ne kadar bilgileri olduğuna ve suçlarının ne olduğuna bağlıydı. "Bana ihanet etmediğin sürece ceza almazsın."

"İhanet mi, efendim?" Gözlerindeki korku azaldığında mavi rengi yavaşça açıldı ve içleri beni memnun etme isteğiyle doldu.

Karnımda hissettiğim sızı ani ve şiddetliydi.

Tanrım.

"Evimde olanları kimseye anlatma. Hakkımda kimseye hiçbir bilgi verme."

Hızla başını salladı. "Vermem." Dişleriyle alt dudağını gergin bir şekilde ısırıp, "Yani kimseye sizden bahsetmeyeceğim ve doğu kanadından uzak duracağım," dedi.

"Özetle bu kadar." Bir an birbirimize baktık ve sonra ben, "Başka sorun var mı?" diye sordum.

Yine tereddüt ediyordu, şimdiye dek hiçbir şey sormasına izin verilmediği belliydi. Bu onu rahatsız ediyordu ama yine de cesaretini toplayarak, "İlişki kurmak yasak mı?" diye sordu.

Duygusal bir ilişki mi yaşamak istiyordu?

Aniden şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Neden soruyorsun?" Evimde erkeklere gösteriş yapmaya başlamasa iyi olurdu.

"Ah... Sadece, Nisa Hanım çok nazik biri ve ondan uzak durmam giderek zorlaşıyor."

Nisa'nın az önce yaptığı gibi gözlerimi kırpıştırdım, göğsümde bir öfke alevlenmişti. "Nisa ile arkadaş olmana izin verecek miyim diye mi soruyorsun?"

"Evet, efendim."

Sinirli bir şekilde kaşlarımı çatarak karşımdaki kadına bakakaldım. Ben onu vurmadan önce nasıl bir hayat yaşadığını merak ediyordum.

Lara sandalyesinde kıpırdanarak çabucak, "Özür dilerim. Sizi kızdırmak istemedim," diye mırıldandı.

"Beni kızdırmadın." Kahrolası Mazur kızdırdı. "Elbette Nisa ile arkadaş olabilirsin. Hatta bunu destekliyorum." Gelecekte

başımın ağrımaması için, "Ama erkek arkadaş olmaz. Romantik bir ilişkin olacaksa, evimin yakınında değil, dışında olmalı. Buraya erkekleri getirme," diye ekledim.

Yüzünde aniden şaşkın bir ifade belirdi ama sonra anladı ve yanakları kıpkırmızı oldu. Yanaklarındaki renk onu gerçekten güzel gösteriyordu. "Ben... Böyle bir şeyi asla yapmam."

Bir dakika.

Kendimi ona yaklaşırken buldum. Gözlerim, rahatsız olduğunu belli eden bu tepkisini inceliyordu. "Daha önce erkek arkadaşın oldu, değil mi?"

Lara hızla başını iki yana salladı. "Buna izin yoktu."

Tanrım.

Göğsümde bir koruma duygusu uyandı ve sonuçlarını düşünmeden, "Öyleyse, benim onaylamadığım biriyle romantik bir ilişkiye giremezsin. Artık benim çatım altında yaşıyorsun, bu da benim sorumluluğumdasın demek," dedim.

Kişisel hayatına kısıtlama getirdiğim için benimle tartışmak yerine beklemediğim kadar rahatlamış göründü. "Evet, efendim."

Muhtemelen hayatı nasıl yaşayacağını hiç bilmediği içindi. Mazur bu kadına cidden çok zarar vermişti.

Şerefsiz.

"Eğer emin olmadığın bir şey olursa, sorabilirsin. Soru sorduğun için asla başın belaya girmez." Ben bir suçlu ve katil olabilirdim ama pislik değildim.

Yüzünde rahatladığına dair bariz bir ifade vardı. "Teşekkür ederim, efendim."

Soru sormasına izin verdiğim için bana teşekkür etmesi, içime daha fazla şefkat dolmasına neden olmuştu.

Lara artık daha rahat göründüğü için, "Mazur hakkında bana faydalı olabileceğini düşündüğün herhangi bir şey hatırlarsan, lütfen bana söyle," diye ekledim.

Başını eğdi. "Ne gibi, efendim?"

"Onun herhangi bir ilişkisi. Kulak misafiri olduğun telefon görüşmeleri. Gelip giden insanlar."

Lara başıyla onayladı. "İyice düşüneceğim, bir şey hatırlarsam size haber veririm."

"Güzel." Ayağa kalkarak odaya tekrar göz gezdirdim. "Mazur'un evinden eşyalarını getirdiler mi?"

"Evet, efendim." Lara ayağa kalktı ve yanımdan geçerek dolabı açtı. "Yatağın altına sığmadığı için buraya koydum. Sorun olmaz, değil mi?"

Gözüm plastik kutuya takıldı. Düşünmeden kutuyu dolaptan çıkarıp yatağın üzerine koydum ve kapağını açtım. Az sayıdaki giysilere, bir çift ayakkabıya ve masal kitabına baktım.

Lara'nın tüm mal varlığının bu kadar olduğuna inanamıyordum. Hizmetçi üniformasını alıp yatağın üzerine attım. Lara'ya dönüp baktığımda içimi bir tiksinti kapladı. "Tüm eşyaların bu mu?"

Bakışlarını, şiddetli bir sahiplenme duygusuyla yanaklarının daha da kzarmasına neden olan yıpranmış eşyalara çevirdi. "Evet, efendim." Etrafımdan dolaşarak giysileri topladı ve düzgünce katlamaya başladı.

Tanrım.

Cebimden nakit para çıkararak birkaç bin doları yatağın üzerine attım. "Banka hesabı açmaya gittiğinde Murat'a seni alışverişe götürmesini söyle. Nisa'yı da götür ve kendine düzgün giysiler al."

Lara, dün maaşını söylediğimde olduğu gibi bana sanki ona dünyaları vermişim gibi bakıyordu.

"Bu çok fazla, efendim," dedi. Yüzündeki duygular onu savunmasız ve çok güzel gösteriyordu.

Yine kalbim sıkışmıştı.

Lara'dan ve bana hissettirdiği istenmeyen duygulardan uzaklaşmam gerektiğinden dolayı, "Yerleşirken birkaç gün dinlen," diye mırıldandım.

"Tamam, efendim." Ben yatak odasından çıkarken yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim, efendim," dedi.

Lara'nın odasındaki duygusal ânın ardından dengemi yeniden bulabilmem için birini öldürmem gerekiyordu.

Bölüm 14

Lara

Sandalyeye oturmuş, alışveriş poşetleriyle kaplı yatağa bakıyordum. Dışarı çıkmıştım ve hiç saate bakmam gerekmemişti.

Bir banka hesabı açmıştım ve içinde yüz dolar vardı. Kendim için kullanabileceğim ilk paramdı bu.

Nisa, bacaklarım titreyene ve kollarım uyuşana kadar kıyafet alışverişi yapmama yardım etmişti. Zavallı Murat, taşıdığı onca poşet yüzünden muhtemelen yorgun düşmüştü.

Nisa beni kuaföre de götürmüştü ve annem öldüğünden beri ilk kez saçımı başkası kesmişti.

Bugün rüya gibi bir gündü. İnanılmaz güzel bir rüya...

Kolumu kaldırıp parmaklarımı uzun küt kesim saçlarımın arasından geçirdim. Saçlarım çok yumuşak ve sağlıklı görünüyordu.

Bütün bunlar gerçekten yaşanıyor mu?

Dün Gabriel çok nazikti. Beni bir kez bile tehdit etmemişti, hatta soru sormama bile izin vermişti.

Artık, ertesi gün öldürüleceklerinden korkmadan diğer insanlarla ilişki kurabiliyordum. Nisa'ya bu kadar çabuk bağlanmam korkutucuydu. Sanki o benim iyilik perim olmaya başlamıştı. Saçmaydı, biliyordum ama sanki bir tür sihirle, mutluluğun gerçekten var olduğu bir masal kitabının içine ışınlanmıştım.

Bacaklarım yeterince güçlenince ayağa kalkıp kıyafetleri toplamaya başladım. Her bir parçayı elime aldığımda gülümsedim, hepsini yeniden hayranlıkla inceledim.

Kot pantolonlar, taytlar, tişörtler, güzel ipek bluzlar, yumuşak kazaklar, ceketler, hoş iç çamaşırları ve bir sürü ayakkabı vardı. Spor ayakkabılardan botlara ve topuklu ayakkabılara kadar her şey vardı. Ama topuklu ayakkabılarla yürüyebileceğimden emin değildim.

Gülümsediğimin farkına vardığım anda duygularım bir tsunami gibi üzerime çöktü. Yıllardır gülümsememiştim. En azından içten bir şekilde.

İçimi bir heyecan sarmıştı ve hızla üzerimdeki elbiseyi çıkardım. Yumuşak bir kot pantolon ve uçuk mor bir bluz giyerken çenem titriyordu ama ağlama isteğimi bastırdım. Kıyafetimin altına gümüş rengi babet bir ayakkabı giymeye karar verdim.

Giyinince hızla banyoya gidip aynadaki yansımama baktım.

Aman Tanrım.

Gözlerim anında doldu ve ağlamamak için gözlerimi hızla kırpıştırdım.

Bir kadın gibiyim.

Bir hizmetçi ya da birinin malı değil, gerçek bir kadın gibiydim.

Genç ve özgür görünüyorum, her saniye tekmelenip duran kafesteki bir hayvan gibi değil.

Kapının çalınmasıyla gözlerimi aynadan ayırdım. Banyodan çıktığımda Nisa yatak odasına giriyordu.

Durdu, gözleri yavaşça üzerimde dolaştı, sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Güzel." Karşımda durdu ve saçlarıma dokundu. "Yeni tarzını çay içerek kutlayalım."

Nisa'nın ardından yatak odasından çıkarken yüzüme itaatkâr bir ifade takınmaya çalıştım. Mutfağa girene kadar yüzümdeki gülümseme dudaklarımda asılı kaldı. Gabriel, buzdolabından biftekleri çıkarmış, tabağa koymakla meşguldü. Gözleri bize takıldıktan sonra dondu ve öylece bana bakakaldı.

Gabriel'in yemek yaptığını görünce ağzım açık kalmıştı.

Başımız belada mı?

Panik ve korku göğsümü doldururken Nisa, "Lara çok güzel olmadı mı, Gabriel Bey?" diye sordu. Gabriel, yanaklarım kızarana kadar bana bakmaya devam etti. Ben de bakışlarımı yere indirdim. Göğsümde garip bir his vardı.

"Evet, şimdi yirmi iki yaşında bir kadın gibi görünüyor."

Yanaklarımdaki sıcaklık ve göğsümdeki his giderek artıyordu.

"Saç stilini çok beğendim," diye ekledi.

Gözlerim onun gözlerine kaydı ve dudaklarında bir gülümseme belirdiğini gördüğümde vücudumu bir sıcaklık kapladı.

Şu anda baş edemeyeceğim kadar çekici görünüyor.

"Biftekleri ızgaraya koyacağım," dedi hiç de sert olmayan bir sesle. Gabriel'in et tabağıyla mutfaktan çıkışını izlerken ağzım yeniden açık kalmıştı.

"Pazar akşamları ızgara yapmayı sever. Ben yemeğin geri kalanını hazırlarken sen de masaya otur," dedi Nisa.

Gabriel yemek yapmaya yardım mı ediyor? Nisa çalışırken oturup onu izlememi mi istiyor? Saçımı mı beğendi?

Hayretleler içindeydim ve bu iyi insanlarla dolu evde bulunmanın verdiği harika hisle ellerim titreyerek oturduğumda zorlukla yutkundum.

Sadece var olmak değil, yeni şeyler deneyimlemek. Bunlar harika şeylerdi. "Burası çok güzel bir yer," diye itiraf ettim.

Nisa, fasulye salatası yapmaya başladığı sırada gülümsedi. "Geldiğin cehennem çukuruna hiç benzemiyor, Lara Hanım."

Orası kesin.

Gabriel mutfağa geri dönene kadar tüm olumlu duyguların tadını çıkardım. Izgara etin kokusu havayı hızla doldurunca ağzımın suları akmaya başladı.

Tabağı masaya koyup tek kelime etmeden odadan çıktı. "Ben Gabriel Bey'e servis yaparken sen masayı hazırla," dedi Nisa.

Başımı sallayıp sandalyeden kalkarak işe koyuldum. Her şeyi hazırladıktan sonra iki bardak su doldurup Nisa'yı beklemeye başladım.

Malikânenin doğu kanadının nasıl bir yer olduğunu ve Gabriel'in karısının da nazik bir insan olup olmadığını merak ediyordum. Her gün etrafında bu kadar harika insanlar varken o da nazik biri olmalıydı.

Gabriel'e karşı hissettiğim korku yavaş yavaş azalıyordu ama yine de onu üzmek istemediğim için temkinli davranıyordum. Beni gördüğü anda öldürecek olan Tymon'a geri dönmek istemiyordum.

Nisa geri geldiğinde, "Hadi yiyelim," dedi.

Yerlerimize oturunca tabağıma kocaman bir parça et koydu.

Patronum hazırladı ve ben de bunu yiyeceğim öyle mi?

Hayatımda böyle bir şeyin olacağını hiç tahmin etmezdim.

Nisa'ya çekingen bir şekilde gülümsedim, sonra etten bir parça kesip ağzıma attım. Yumuşak et dilimde âdeta eridi, gözlerim kapandı ve neredeyse inleyecektim.

Çok lezzetli.

Bu, hayatımda yediğim en lezzetli yemekti ve midem patlamak üzere olmama rağmen tabağımdaki her şeyi yedim.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Nisa bir fincan çay yudumlarken yeni saç kesimime sevgiyle baktı. "Yüzüne renk gelmiş. Bütün o egzersizin ardından nasıl hissediyorsun?"

Yorgundum ama umurumda değildi.

"İyiyim." Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. "Her şey için teşekkür ederim. Bugün hayatımın en mutlu günü."

Nisa'nın yüzü duyguyla doldu, masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Rica ederim, Lara Hanım. Senin yeni şeyler deneyimlemene bayılıyorum. Sanki bir çiçeğin açmasını izlemek gibi."

Sessizce otururken düşüncelerim hayatımın ne kadar çok ve çabuk değiştiğiyle ilgili düşüncelerle doluydu. Vurulmak başıma gelen en iyi şey olmuştu.

Yarın dikişler alınacaktı ve bu sefer kalacak izler umurumda değildi.

Onlar bana, cehennemi terk edip cenneti bulduğum günü hatırlatacaktı.

Bölüm 15

Gabriel

Mazur'a saldırdığımdan bu yana bir ay geçmişti ve o piç kurusundan hiçbir iz yoktu. Bu da beni deli ediyordu.

Adamlarımı onun evinden çekip gözcülük yapmaları için sadece iki kişiyi bırakmıştım. Biri evin önünde, diğeri ise Mazur'un kaçmak için kullandığı tünelin sonunda bekliyordu. Tünel bir yağmur suyu kanalına çıkıyordu.

Evindeki çalışanlar, sanki her an geri dönecekmiş gibi çalışmaya devam ediyorlardı. Ancak hiçbiri Lara'yı sormamıştı. Sanki kaybolması umurlarında bile değil gibiydi.

Lara, son dört hafta içinde Nisa'nın gölgesi gibi onu takip ederek bir rutin oluşturmuştu. Dün onu yüksek sesle gülerken duymuş ve kendimi gülümserken bulmuştum.

Bizim iş yapış tarzımıza güzel uyum sağlamıştı ve bir kez bile tartışmamıştı. Ayrıca çok iyi bir çalışandı.

Artık onu evde görmeye alıştığım için ilk başta olduğu kadar canımı sıkmıyordu. Ancak sık sık gülümsememesi beni rahatsız

ediyordu. Bir keresinde onu gülümserken yakalamıştım ve göğsümdeki o sıkışma hissi geri gelmişti.

Kulübün güvenlik odasına girdiğimde Miraç'ı, karısı Elif'e eşlik ederken buldum. "Yine onu işinden alıkoyuyorsun," diye takıldım ve monitörlerin arkasına oturdum. Elif bir keresinde her şeyin nasıl çalıştığını açıklamaya çalışmıştı ama *hack*leme konusunda asla iyi olamayacaktım.

"Benim çalışmamı engelliyor," diye mırıldandı Miraç.

"Öyledir." Monitörlere doğru başımı salladım. "Mazur'dan haber var mı?"

Elif başını iki yana salladı. "Dışarısı sessiz. Bir noktada ortaya çıkacak. Hep öyle olur."

Tam o sırada, cebimdeki telefon titremeye başladı. Cihazı çıkardığımda ekranda Emre'nin adı yanıp sönüyordu.

"Evet?" diye cevap vererek sandalyeden kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

"Neredesin? Mazur'un adamlarından biri geldi, seninle konuşmak istiyor."

Ofisten çıkarken sağ kaşım yukarı kalkmıştı.

"Öylece mi gelmiş? Silahlı mı?" diye sordum Emre'ye.

"Silahsız."

Bu hiç de garip değil.

"Ofise yakınım. Adamı içecekleri sakladığımız dondurucuya götür."

Arkamı dönüp tüm dondurucuların bulunduğu bölüme doğru yürüdüm ve Emre'yi güvenlik şefiyle konuşurken buldum.

"Yani, bu adam kapıyı çaldı ve benimle konuşmak istedi, öyle mi?" diye tekrar sordum, birinin bu kadar aptal ya da çaresizce ölmek isteyeceğine inanamayarak.

"Evet," diye başını salladı Emre. Dondurucunun kapısını işaret etti. Dikkatli bir şekilde kapıyı açıp içeri girdim. Karşımda, bir askerden çok hasta bir muhasebeciye benzeyen orta yaşlı bir adam duruyordu. Kaşlarımı çatarak, "Adın ne ve benim kulübümde ne işin var?" diye sordum.

"Filip," diye cevapladı kollarını bedenine sarıp ısınmaya çalışarak. "Adım Filip. Bay Mazur beni, vurduğunuz kızın ölüp ölmediğini kontrol etmem için gönderdi."

Ne?

Sırtımın şaşkınlıkla ürperdiğini hissettim, sonra vücudumdaki tüm kaslar gerildi. "Ne kızı?"

"Lara Nowak. Hizmetçilerden biri. Güvenlik kamerasında, saldırı sırasında onu vurduğunuza ve götürdüğünüze dair kayıtlar var."

Kaşlarımı çatarak adama uyarıcı bir bakış attım. "Kulübüme girip benimle konuşmak istemek, sonra da benden bilgi talep etmek ne cesaret?" Bir adım yaklaşarak gözlerimi adama diktim.

Ödü patlamıştı ama buraya geldiğinde intihar görevine çıktığını bilmeliydi. "Mazur, sen öldükten sonra karşılığında ailene ödeme yapmayı garanti etti mi?" diye sordum.

Saklama zahmetine bile girmeyerek, "Sadece birkaç ayım kaldı. En azından bu şekilde ailem rahat bir hayat sürecek," dedi.

Ölüme mahkûm olan adamla göz göze geldim. "Üzerinde dinleme cihazı var," diye belirttim ve adam başıyla onayladı. Mazur'un bu konuşmayı dinlediğini bildiğimden, "Sonsuza kadar saklanamazsın Mazur. Seni bulacağım," dedim.

Adam boğazını temizlerken yaklaşan ölümün korkusuyla yüzü gerilmişti. "Bay Mazur, ona neden saldırdığınızı da bilmek istiyor."

Tehlikeli bir kahkaha atarak yavaşça başımı iki yana salladım. "Mazur bu bilgiyi istiyorsa, benden bizzat istemesi gerekecek."

Adam kaşlarını çatarak dudaklarını ısırdı. "Peki ya kız? O öldü mü?"

Mazur, kızın hayatta olup olmadığını kontrol etmek için bir adam gönderdiyse onun için Lara'nın bir değeri olmalıydı. Ya da Lara bana yalan söylüyordu ve bu konuda çok başarılıydı.

"Kadının ölüp ölmediğini neden bilmek istiyorsun?" diye sordum.

"Bay Mazur çalışanlarını önemsiyor."

Tabii, ben de Noel Baba'yım.

"Öldü," diye yalan söyledim. Silahımı çıkarırken adamla göz temasımı kesmedim. "Aradığın huzuru bulursun umarım." Öbür dünyada onu nelerin beklediğini daha fazla düşünmesine fırsat vermeden silahın namlusunu adamın alnına dayadım ve tetiği çektim. Mazur'un onun fedakârlığı için ailesine para ödemesini umdum.

"Gömün onu," diye emredip dondurucudan çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Emre peşimden gelerek.

"Lara'nın benden sakladığı şeyi öğreneceğim," diye tersledim onu. Damarlarımdan öfke akıyordu.

Bölüm 16

Lara

Hayat muhteşemdi. Gülümsemeden duramıyordum.

Her gün kalbim daha da ısınıyordu ve Nisa'ya o kadar bağlanmıştım ki onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Murat'tan da hoşlanmaya başlamıştım. Her zaman köşede sessizce dururdu ama varlığı rahatlatıcıydı, ihtiyacım olduğunu bile fark etmediğim bir güvenlik hissi veriyordu.

Nisa'nın bana öğrettiği şekilde pide yapıyordum. Yemek pişirmeyi ve hamur işleri yapmayı sevdiğimi keşfetmiştim.

Hamuru fırına koyduktan sonra ellerimi çabucak yıkayıp kuruladım. Nisa taze ahududulardan reçel yapıyordu. İnanılmazdı, onu izlemeye bayılıyordum.

"Ben mantıya başlayayım," dedim.

Küçük bir parça kıymayı, kare şeklindeki hamurun üzerine koymakla meşgulken Gabriel sinirli bir ifadeyle mutfağa girdi. Tek kelime etmeden kolumdan tutup beni mutfaktan çıkardı.

Ona yetişmeye çalışırken neredeyse ayağım takılacaktı. Kalbim aniden deli gibi çarpmaya başladı.

Geçtiğimiz ay boyunca korkum azalmıştı ve gardımı indirmeye başlamıştım. Gabriel'in ani öfkesi ağzımın kurumasına ve vücudumun titremeye başlamasına neden olmuştu.

Beni çalışma odasına çekip kapıyı arkamızdan kapattı.

Gözlerimi ona çevirdim. Öfkesinin bana yönelmiş olması bacaklarımın neredeyse uyuşmasına neden oldu. Geçmişten gelen hayatta kalma içgüdülerim anında geri gelmişti. Gözlerimi halıya indirip ellerimi önümde kavuşturarak yaptığım hatanın cezasını çekmeyi beklemeye başladım.

"Bana yalan mı söyledin?" Gabriel'in sesi tehlikeli ve acımasızdı. Korkum katlanarak artıyordu, kalbimin sıkıştığını hissediyordum.

"Hayır, Gabriel Bey," diye fısıldadım saygılı bir sesle.

Cezanın daha az acıtması için tüm duygularımı bir kutuya tıkıştırmaya çalışıyordum ama beceremedim. Haftalarca duygularımı hissettikten sonra tekrar kapalı bir robot hâline dönmek imkânsızdı.

Tetikte olmalıyım.

Gabriel tehditkâr bir şekilde bana doğru bir adım attı, o kadar yaklaşmıştı ki odunsu tıraş losyonunun kokusunu alabiliyor, öfkeyle alıp verdiği nefesini duyabiliyordum.

Daha küçük bir hedef hâline gelerek kaçınılmaz olan tokat için kendimi hazırladım.

"Mazur neden seni arıyor?"

Kafamı kaldırdım ama öfkesini görünce hemen tekrar indirdim. "Bilmiyorum." Zihnim, ona bir cevap verebilmek için hızla çalışıyordu. "Muhtemelen evden ayrıldığım için beni öldürmek ya da cezalandırmak içindir."

Başka bir neden aklıma gelmiyordu.

Aniden Gabriel'in parmakları boğazımı sardı ve duvara doğru itildiğimi hissettim. Elleri boğazımdayken ona bakmak zorunda kaldım. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, nefesim ise sığ ve hırıltılı çıkıyordu.

Gözlerini bana dikip, "Yalan söylüyorsun. Mazur seni ancak bir değerin olduğu için istemiş olabilir. Benden ne saklıyorsun?" diye hırladı.

Beni kolayca boğabilir, hatta daha da kötüsü boynumu kırabilirdi ama çok sıkı tutmuyor, acıtmıyordu.

Henüz.

İçimde kopan fırtınalar gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Ağlamamak için zorla yutkundum. "Sizden bir şey saklamıyorum."

Gabriel bana sert bir şekilde bakarken o gergin an, bana bu kadar yakın olan güçlü bedeninin her santiminin farkına varana dek uzayıp gitti. Soğuk parmakları boğazımı sarıyordu. Nefesi tenimde geziniyordu. Göz bebeklerinin etrafındaki altın rengi, her zamankinden daha parlak görünüyordu.

Hayatın sunabileceği tüm güzellikleri tattıktan sonra artık korkmam için çok daha fazla sebep vardı. Kaybedecek çok şeyim vardı.

Artık sadece hayatım tehlikede değildi.

Tymon'a geri dönme düşüncesine dayanamıyordum. Bir gün bile hayatta kalamazdım.

Her şey çok ağır gelmeye başlayınca yüzüm, yalvaran bir ifadeyle buruştu. Korku dolu bir sesle, "Gerçekten nedenini bilmiyorum. Yemin ederim," diye fısıldadım. Bir kez daha güçlükle yutkunduktan sonra sesim titreyerek, "Lütfen beni geri göndermeyin," diye yalvardım.

Gabriel beni bırakıp bir adım geri çekildiğinde gözleri hâlâ öfkeyle yanıyordu.

İçimi bir panik duygusu kaplamış, düşünme yeteneğimi elimden almıştı. Sadece bir tepki olarak kolunu sıkıca kavrayarak dizlerimin üzerine çöktüm. Ceketine yapışarak, "Yalvarırım, beni Bay Mazur'a geri göndermeyin. Ne isterseniz yaparım. Beni öldürecek. Oraya geri dönemem," diye yalvardım.

Gabriel kolunu elimden kurtardı ve bir adım daha geriledi. "Kalk."

Emre uymak yerine avuçlarımı halıya bastırdım. Ayaklarının dibinde ağlamamak için gösterdiğim çabadan omuzlarım titriyordu. "Lütfen," diye inledim korku ve panikten kısılmış bir sesle.

Hayatta kalamam. Beni geri gönderme.

"Kalk, Lara," diye bağırdı.

Kafam karmakarışık bir hâlde titreyerek ayağa kalktım.

"Geri dönmeyeceksin." Gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve sözlerinde bir gerçeklik ararken, "Evimden ancak cenazen çıkar," diye ekledi.

Tanrım, yardım et.

Gabriel'in ani öfkesi ve bunun ortaya çıkardığı tüm geçmiş travmalar yüzünden bayılacak gibi hissediyordum. Ayaklarımın üzerinde sendeledim ve sırtım duvara çarptı. Dengemi kaybetmemek için ellerimi duvara bastırdım. Dudaklarımdan hızla çıkan nefesler başımı daha da döndürüyordu ama sanki ciğerlerim havasızdı ve boğuluyordum.

Sanki göğsümü sıkıca kavrayan bir şey vardı ve öylesine sıkıyordu ki kalbim vahşi bir kuş gibi çarpmaya başlamıştı.

"Lara?"

Sanki Gabriel uzun bir tünelin diğer ucundan konuşuyor gibiydi ve sonra gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşmaya başladı.

Gabriel omuzlarımdan tuttu. Uçuşan noktacıkların arasından Gabriel'in yüzünde öfke yerine endişeli bir ifade olduğunu gördüm. "Nefes al."

Nefes aldım ve ciğerlerim hava ile dolarken göğsüne yaslanıp beni asla gönderme diye yalvarmak için dayanılmaz bir dürtü hissettim. Ağlayamadığım için boğazım düğümlenmişti ve gözlerim sanki alev alıyormuş gibi yanıyordu.

"Bir nefes daha al," dedi ve sağ elini yanağıma koydu. Dokunuşu rahatlatıcıydı.

Beni dövmek ya da göndermek yerine gözlerimde uçuşan noktalar kaybolana ve kalp atışlarım yavaşlayana kadar nefes almamı söyledi.

Geri çekildiğinde gözlerinin içinde yanan yoğun bir duyguyla bana baktı, sonra başını iki yana salladı, kapıyı açtı ve çalışma odasından çıktı.

Nisa içeri koştu ve kollarıyla beni sardığı anda nefesim kesildi.

"Allah Allah ya, bu adam beni kalp krizinden öldürecek." Beni kucaklamaya devam ettiği için ağlamamak çok zorlaşmıştı.

Onun verdiği rahatlığa her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduğum için kollarımı kaldırıp ona sarıldım. Parmaklarım giysilerine gömüldü ve yüzümü omzuna yaslayıp çiçek kokusunu derin derin içime çektim.

"Gitmek istemiyorum," dedim ağlayarak.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Nisa geri çekildiğinde koyu kahverengi gözleri endişe doluydu. "Gabriel Bey neden bu kadar kızgındı?"

Başımı iki yana sallarken saçlarım omuzlarımın etrafında çılgınca savruldu. "Bilmiyorum. Bay Mazur'un beni neden geri istediğini sordu. Buradan gitmek istemiyorum."

Nisa elini başımın yanına koyduğunda kararlı bakışları beni bırakmayacağına dair söz verir gibiydi. "Artık bu ailenin bir parçasısın Lara. Gabriel Bey seni asla geri göndermez. Tamam mı?"

Tek istediğim Nisa'nın anne kucağına geri dönmekti ama o kolumdan tutup beni çalışma odasından dışarı doğru çekti. "Hadi çay içelim. Kendine gelirsin."

Bulunduğum huzurlu tekne sallanmaya başladığından beri sarsılmış hissediyordum.

Nisa, Gabriel'in beni asla geri göndermeyeceğini söylemişti ama bu beni öldürmeyeceği anlamına gelmezdi. Onun da dediği gibi buradan ancak cenazem çıkabilirdi.

Son bir ayda hissettiğim tüm sıcaklık, bu tartışmanın ardından yok olmuştu ve iliklerime kadar ürpermiştim. Hayatımda hiç bu kadar çok ağlamak istememiştim.

Tetikte olmalıyım.

Bölüm 17

Lara

Son iki gün, sanki burada yeni çalışmaya başlamışım gibi her şey yine tuhaf hissettirmeye başlamıştı.

Çok endişeli olduğum için pek uyuyamamıştım. Gabriel, aramızdaki konuşmadan beri bana tek kelime bile etmemişti ve sanki yaklaşan felaketin gerginliği ortamı da gerginleştiriyordu.

Suyun kaynadığı çaydanlığa bakarak Tymon'un beni bulmasına ya da Gabriel'in beni öldürmesine ne kadar zaman kaldığını düşündüm. Ya biri ya da diğeri olacaktı.

Nisa beni ne kadar teselli etmeye çalışsa da zamanımın dolduğunu hissediyordum.

Göğsümden bir hıçkırık yükseldi. Ağlama isteğiyle mücadele etmek çok zordu.

"Çaydanlığa bakınca su daha çabuk kaynamıyor," dedi Nisa.

Başımı sallayarak ocağın önünden uzaklaştım ve kendimi meşgul edebileceğim bir iş aradım.

Mutfak zaten tertemizdi ama yine de bir bez alıp tezgâhı tekrar silmeye başladım.

Nisa bir iç çekip başını iki yana salladı, sonra arkamdaki bir şeye baktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Arkama doğru döndüğümde kapıda duran yaşlı bir kadın gördüm.

"Alya Hanım, çay neredeyse hazır," dedi Nisa.

Alya Hanım.

Ah, Tanrım.

Kanım donmuştu. Sadece üç kural vardı: Doğu kanadına yaklaşma, Alya Demir'den uzak dur ve Gabriel hakkında kimseyle konuşma.

Korku ruhumu kaplarken dudaklarım aralandı.

"Lara Hanım'la tanışmanın zamanı geldi diye düşündüm," dedi kadın. "Ben Alya Demir, Gabriel'in büyükannesiyim."

Hayır. Hayır. Hayır.

Olduğum yerde donakaldım.

Bayan Demir yaklaştı, Gabriel'in altın rengi gözlerine çok benzeyen gözleri yavaşça üzerimde gezindi. "Nisa durmadan senden bahsediyor."

Dudaklarım öylesine kurumuştu ki ağzımı açamıyordum.

Sonra Gabriel mutfağa girdi. O an yer yarılsa da içine girsem diye düşündüm.

Etrafımdaki her şey dönmeye başlamıştı, korku ve panik kara bulutlar gibi üzerime çöktü. Sanki bir kasırganın içine çekilmiş gibiydim.

"Babaanne?" Gabriel'in gözleri büyükannesi ile benim aramda gidip geldi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Lara Hanım ile tanışmaya geldim. Onu benden saklamayı bırakabilirsin," diye cevapladı meraklı bakışlarını üzerimden çekmeden. "Nisa, Polonyalı olduğunu söyledi, öyle mi?"

Gözlerimi Gabriel'e diktim ve en ufak bir hareketimde beni öldürecekmiş gibi sertleşen bakışlarını izledim.

"Gabriel Bey, Lara'yı korkutuyorsun. Git de çayımızı içelim," diye azarladı Nisa.

Ruhumun bedenimden çıkıp gittiğine yemin edebilirdim. Etrafımda dolaşan gerginlik, ayakta durmamı zorlaştırdığı için tezgâha tutundum.

Gabriel, Nisa'ya kızmak yerine mutfaktan çıkmadan önce tekrar bana baktı. Nefesimin kesildiğini ve alnımda ter damlacıklarının belirdiğini hissediyordum.

Büyükannesi ortadan kaybolur kaybolmaz muhtemelen beni köşeye sıkıştıracaktı.

Tanrım, başım büyük belada. Sanki işler yeterince kötü değilmiş gibi...

Başım ağrımaya başlamıştı ve dikkatimi tekrar Bayan Demir'e çevirdiğimde kendimi rahatsız hissettim.

"Bayılmak üzere gibisin," dedi üzgün bir sesle.

Gerginlikle dudaklarımı yaladım. "Ben iyiyim."

"Ben çayları hazırlayayım, sen otur," dedi Nisa kolumu tutup beni bir sandalyeye oturtarak.

Bayan Demir oturdu ve sonra başını iki yana salladı. "Torunumun kusuruna bakma. Anne babası öldükten sonra bana karşı aşırı korumacı oldu."

Söylediklerini sindirirken beynim yeniden çalışmaya başladı. Sonra, "Gabriel ve Emre'yi küçüklüklerinden beri ben büyüttüm. Keşke evlenip yuva kursalar da ölmeden torunlarımı görebilsem," diye devam etti.

Emre'nin Gabriel'in kuzeni olduğunu biliyordum. Nadiren eve geldiği için onunla pek iletişimim olmamıştı.

Bayan Demir'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Burada çalışmak hoşuna gitti mi?"

Başım, kendiliğinden yukarı aşağı sallanmaya başladı. "Evet, çok," dedim. En azından, dünyam altüst olana kadar hoşuma gidiyordu.

"Güzel," dedi. "Nisa bana, yirmi iki yaşında olduğunu ve o kaçık adam için çalışırken hayatını pek yaşayamadığını söyledi."

Bir kez daha başımı sallarken kendimi garip hissediyordum. Ayrıca büyükannesiyle konuştuğum için Gabriel'in ne yapacağı konusunda da çok endişeliydim.

Ancak o anda sözleri kafama dank etti ve *onun* Bayan Demir olduğunu anladım. Gabriel'in karısı yoktu. Tabii bunun bir önemi de yoktu çünkü benim hatam olmasa da kuralı çiğnemiştim.

Nisa çay bardaklarını masaya koyup oturdu. "Lara'ya pasta yapmayı öğrettim. Çok hızlı öğreniyor," dedi gururla.

Bayan Demir kaşlarını kaldırdı. "Bu çok güzel." Bakışlarını bana çevirerek, "Senin hiç hobin var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Ama yemek yapmayı çok severim."

"Yarın öğleden sonrayı benimle geçirirsen sana örgü örmeyi öğretebilirim. Zaman geçirmek için harika bir uğraş."

Bunu yaparsam Gabriel kesinlikle boynumu kırardı.

Cevap vermek yerine sessiz kalıp gözlerimin arkasında hâlâ zonklayan baş ağrısını hafifletmek umuduyla çayımı yudumladım.

Nisa ve Bayan Demir, Bayan Demir'in şu anda ördüğü desen hakkında konuşmaya başladılar. Çaylarını bitirip işe dönme vaktimiz gelene kadar endişeden midem bulanmıştı.

Gerginlikten boğazım ağrıyor ve göğsüm yanıyordu.

Gabriel büyükannesiyle konuştuğum için ne zaman beni çalışma odasına sürükleyip azarlayacak diye düşünerek endişeleniyordum.

Murat ne zaman başını uzatıp mutfağa baksa kalbim ağzıma geliyordu.

Burada çalışmaya başladığımdan beri ilk kez tatsız geçen akşam yemeğinin ardından yatak odama çekildim.

Hızlıca duş alıp üzerime bir tayt ve tişört giydim. Yatağa gözüm takıldı, sadece yorganın altına girip tüm endişelerimden saklanmak istiyordum ama bunun yerine masaya oturup pencereden dışarıyı izlemeye başladım.

Her birkaç saniyede bir boğazımı temizliyordum ve yatma vakti geldiğinde baş ağrım o kadar şiddetlenmişti ki gözümü bile kapatamayacağımı biliyordum.

Nisa'nın ağrı kesicisi olup olmadığını merak edip kapıya doğru baktım. Sandalyeden kalkıp kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açarken başım biraz dönüyordu. Koridora baktıktan sonra yatak odamdan çıktım.

Hızla Nisa'nın odasına gidip kapıyı çaldım. Cevap gelmeyince tekrar çaldım.

"Muhtemelen uyuyordur," dedi Gabriel aniden.

Başımı onun olduğu yöne çevirdiğimde bana doğru yürüyordu. Kalbim sıkışmıştı ve başımdaki zonklama anında on katına çıkmıştı.

Omuzlarım düştü ve duvara olabildiğince yaklaşarak hızla odama doğru koştum ama kapıyı açamadan Gabriel bana yetişmişti.

"Büyükannem konusuna gelince..."

Başımı eğip gözlerimi sıkıca kapattım.

Yüzümdeki bakışlarını hissedebiliyordum ve bu da endişemi sağlıksız bir düzeye çıkarıyordu. Başım yine dönünce sallanmaya başladım.

Gabriel kolunu kaldırdı. İçgüdüsel olarak irkilerek kendimi gelecek olan darbeye hazırladım. Ama bana vurmak yerine

soğuk elini alnıma koydu. Bir kez daha irkildiğimde içimin buz gibi bir ürpertiyle titrediğini hissettim.

"Tanrım," diye mırıldandı, hoşnutsuz bir ses tonuyla. Kapımı açıp kolunu belime doladı ve beni aceleyle odama soktu. "Yatağa gir," diye emretti ve onu daha fazla kızdırmak istemediğim için hemen itaat ettim.

Yorganı üzerime çekmeden önce Gabriel odadan çıktı ve kapıyı ardına kadar açık bıraktı. Garip bir şekilde oturup zonklayan başımı yastığa koymayı diledim.

Gözlerimi tekrar kapattım ve Gabriel'in odaya geri geldiğini duyunca irkildim. Elinde, üzerinde bir bardak su ve başka şeyler olan bir tepsi vardı. Tepsiyi komodinin üzerine koyduğunda üzerinde ilaç olduğunu gördüm.

"Ateşinin düşmesi için şu hapları al ve biraz uyu." Sesi hâlâ sertti.

İlacı alıp hızla yuttum.

"Sabah konuşuruz," dedi.

Her zamankinden daha fazla kafam karışmış bir hâlde dikkatlice yatağa uzandım.

Gabriel tek kelime etmeden yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Bana ilaç mı verdi?

Bu, bana sandığım kadar kızgın olmadığı anlamına mı geliyor?

Uzun süre endişelenmeme fırsat kalmadan yorgunluk beni huzursuz bir uykuya ve ateşler içindeki zihnimi rüyalara sürükledi.

Bölüm 18

Gabriel

Lara'nın yatak odasından çıkarken içimi bir suçluluk duygusu kaplamıştı. Muhtemelen onu çok korkuttuğum için hastalanmıştı.

İki gün önce Lara'ya sinirlenene kadar yaptıklarımdan hiç şüphe etmemiştim. O olayı bu şekilde hallettiğim için pişmandım ve o günden beri Lara yine kendi gölgesinden bile korkar olmuştu.

Benden korktuğu için irkilmesinden nefret ediyordum. Kendimi berbat hissetmeme sebep oluyordu.

Suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp doğu kanadına yöneldim. Büyükannemin özel oturma odasına girdiğimde bana "Lara'ya örgü örmeyi öğreteceğim," dedi.

Yumuşak koltuklardan birine çökerek gözlerine baktım. "Onunla etkileşime girmen için henüz çok erken."

"Allah Allah," diye homurdandı. "Bir aydır burada Gabriel! Doğu kanadında kalmaktan sıkıldım ve Nisa onu çok seviyor. Sen ve Emre bütün gün işlerle meşgul olduğunuzdan evden

çıkıp duruyorsunuz. Yalnız kaldığımı biliyorsun, değil mi? Yeni bir arkadaşa ihtiyacım var. Lara bir sineği bile incitemeyecek gibi görünüyor. Mazur'un günahlarının bedelini bu zavallı genç kadına ödetme. Nisa, Lara'nın çok acı çektiğini söyledi."

Tanrım, bana güç ver.

"Ona güvenmiyorum," dedim.

En azından tamamen değildi. Bir aydır evimde kaldığı için çok da diken üstünde değildim ve içgüdülerim hâlâ her konuda doğruyu söylediğini söylüyordu. Kadın bana yalan söylemeye korkuyordu. Kendini kurtarmak için Mazur'u bana bir tepsiyle sunabilirdi.

Bir iç çekerek, "Ama seni memnun edecekse, doğu kanadına girmesine izin vereceğim," diye mırıldandım.

Bu evdeki kadınlarla hiç başa çıkamıyordum. Beni parmaklarında oynatıyorlardı.

Onayımı verdikten sonra büyükannem yüzünde heyecanlı bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Artık Lara'nın doğu kanadına girmesi yasak olmadığına göre ona öğreteceğim çok şey var. Bunun sebebi, senin ve Emre'nin evlenip bana torun vermiyor olmanız. Bahçeyle uğraşmayı sever mi acaba?"

"Bilmiyorum," dedim sandalyeden kalkarken. Akşamın geri kalanını Lara hakkında konuşarak geçirmek istemiyordum. "Ben yatmaya gidiyorum. Çok geç yatma." Büyükannemin sandalyesine doğru yürüyüp alnına bir öpücük kondurdum.

"İyi geceler," dedi. "Gözümün nuru." Bana *gözümün nuru* dediğini duyunca oturma odasından çıkarken gülümsedim.

Kendi yatak odama giderken aklıma Lara geldi, Nisa'nın onu ne kadar çabuk kabul ettiğini ve büyükannemin onu tanımak için ne kadar hevesli olduğunu düşündüm.

Murat'ın yatak odasının önünde durup kapıyı çaldım.

"Evet?" diye seslendi.

İçeri girdim. Murat televizyonun sesini kısarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Lara buraya geldiğinden beri onu koruyorsun. Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Patron?"

"Onunla iyi anlaşıyor musun?"

Omuzlarını silkti. "İyi biri. Çalışkan da." Kaşlarından birini kaldırdı ve sonra da, "Sadece iyi biri olduğunu düşünüyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. *Öyle bir şey* yok," dedi.

Bir iç çekerek, "Rahatla biraz. Nisa ve büyükannem ona bayıldığı için sen onunla iyi geçiniyor musun diye merak ettim sadece," dedim.

"Lara her zaman saygılıdır. Onu sevmemem için hiçbir neden yok."

Başımı sallayarak onayladıktan sonra tekrar kapıyı açtım. "Gideyim de dinlen."

Odadan çıkınca sorunun bende olduğunu düşünmeye başladım. Evdeki herkes Lara ile iyi geçiniyor ve onu aileden biri gibi kabul ediyorsa, belki de şüphelerimi bir kenara bırakıp bu kadına bir şans vermeliydim.

Çalışmaya başladığından beri ona güvenmemem için hiçbir neden olmamıştı.

O zaman Mazur neden onun hayatta olup olmadığını bilmek istedi?

Lara ve Mazur hakkındaki düşünceler kafamın içinde dolanırken duş alıp yatmaya hazırlandım. Eşofmanımı giydikten sonra pencerenin önüne geçip bahçeye baktım. Dışarıdaki ışıklar büyükannemin çok sevdiği bahçeyi aydınlatıyordu.

Aklıma, Lara'yı yatırırken ateşinin olduğu geldi.

Onu endişelendirdiğim için mi hasta oldu?

Yine içime bir suçluluk duygusu sızdı.

Hoşnutsuz bir şekilde iç geçirdim, sonra yatmadan önce ona bir bakmaya karar verdim. Dolabımdan beyaz bir tişört alıp üzerime geçirdim.

Çıplak ayakla merdivenlerden aşağı indim ve Lara'yı uyandırmak istemediğim için yatak odasının kapısını yavaşça açtım. Başucu lambası hâlâ açıktı, terden sırılsıklam olan yüzünü ve saçlarını net bir şekilde görebiliyordum. Gözlerini açtı ve ateşi olduğu belli olan bir ifadeyle kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi bana baktı.

Siktir.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Yatağa henüz yaklaşamadan Lara yorganın altından çıkmaya çalıştı. "Özür dilerim," dedi sanki kafasına silah dayamışım gibi yalvararak, sonra halının üzerine yığıldı ve kulağa çok acı verici gelen bir şekilde ciğerleri parçalanırcasına öksürdü.

Hızla öne atılıp kollarımı bacaklarının altından geçirdim ve onu kaldırıp yatağa yatırdım. Açık bir şekilde görülen gerçeği ifade ederek, "Sen çok hastasın," derken sesim sanki ateş saçıyor gibi çıkmıştı.

"Çalışabilirim," diye itiraz etti cılız bir sesle. "Hâlâ çalışabilirim."

Bir süredir şefkat ve suçluluk duygusuyla yumuşamamak için savaş veren kalbim sonunda mücadelesinden vazgeçmiş ve bu kadın için acı çekmeye başlamıştı. Ateşi vardı ve hasta olduğu belliydi ama ona en ufak bir fırsat versem, muhtemelen bütün lanet evi temizlerdi.

"Birinin bu kadar korku içinde yaşaması doğru değil," diyen Nisa'nın sözleri geldi aklıma.

"Çalışabilirim," diye mırıldandı yarı baygın bir hâlde.

Battaniyeyi çekerek titreyen vücudunu örttüm ve yatağın kenarına oturup elimi alnına koydum.

Ateşten yanıyor.

"Yapabilirim..." Nefesi boğazında takıldı, sonra tüm vücudunu sarsan başka bir acı öksürük krizine girdi.

Onu hızla kaldırıp göğsüme yaslayarak ciğerlerindeki sıkışıklığı gidermek için sırtını okşadım.

Öksürük geçince Lara bana yaslandı. Derin nefesler alırken hırıltılı sesler çıkarıyordu.

Nisa'yı uyandırıp Lara'ya bakmasını isteyecektim ama vazgeçtim. Lara sabaha kadar iyileşmezse Nisa ona bakmak zorunda kalacaktı.

Lara'ya yatması için yardım ederken, "Biraz daha ilaç getireceğim. Ben yokken sakın yataktan kalkma," dedim.

"Özür dilerim," diye inlerken yüzünü ağlayacakmış gibi buruşturdu ama gözlerinden tek bir gözyaşı akmadı.

Daha önce kullandığım tepsiyi alıp odadan hızla çıktım. Mutfaktan bir kâse kaynar su alıp içine birkaç damla okaliptüs yağı damlattım. Nisa, hastalandığımızda bunu solumamızı söylerdi ve her zaman işe yarardı.

Lara'nın yüksek ateşinden dolayı susuz kalmasını istemediğim için buzdolabından soğuk algınlığı ilacı ile bir şişe de su aldım.

Odaya geri döndüğümde kadın çok hasta görünüyordu ve onu acil servise götürmenin daha iyi olup olmayacağını düşündüm.

Muhtemelen sadece grip. Abartma.

Masayı yatağa yaklaştırıp her şeyi masanın üzerine koydum. Lara'nın omuzlarından tutup oturmasına yardım ettim ve onu

kendime doğru çektim. "Yüzünü kâsenin üzerine doğru getir ve birkaç kez derin nefes al."

Dediğimi yapar yapmaz tekrar öksürmeye başladı. Sesin ne kadar acı verici olduğunu duyunca yüzümü buruşturdum ve sırtını ovmaya başladım. Lara her öksürdüğünde bana doğru yaslanıyordu, sonunda onu ayakta tutan tek dayanak ben olmuştum. Kolumu ona doladım ve su şişesini aldım. "Birkaç yudum al."

Nemli cildine yapışmış saç telleriyle başını sallamaya çalıştı. Birkaç yudum aldıktan sonra şişeyi yere koyup bir yemek kaşığına balgam sökücü döktüm. Lara kendinde biraz güç bulunca ilacı içti.

Onu tekrar yatırdıktan sonra banyoya gidip bir havluyu soğuk suyla ıslattım. Yatak odasına girdiğim anda gözleri bana kilitlendi.

Yatağın kenarına oturup ıslak havluyla ateşten yanan yüzünü nazikçe sildim. "Ne zamandır kendini kötü hissediyorsun?"

Boğazını temizledikten sonra, "Bu sabahtan beri," diye fısıldadı. Derin bir nefes aldı ve sonra hemen, "Özür dilerim," diye ekledi.

"Özür dileme," diye mırıldandım. "Hastalanman senin suçun değil."

Seni strese sokmam da muhtemelen durumu kötüleştirmiştir.

Elektronik termometreyi alıp ateşini ölçtüm. Cihaz otuz dokuz buçuk derece gösteriyordu.

"Siktir," dedim. İki Tylenol hapı alıp ilaçları içebilmesi için Lara'nın oturmasına yardım ettim. "Seni hastaneye götürsem iyi olacak."

Yüzünde bir panik ifadesiyle başını iki yana sallamaya başladı. "Ben iyiyim. Hâlâ çalışabilirim. Yemin ederim."

Neyden bahsediyor bu?

"Çalışabilirim deyip durmayı kes. Hastasın."

Yüzünde yalvaran bir ifade belirdi, yoğun panik, ateşini daha da yükseltmiş gibi görünüyordu. Ateşinin biraz daha yükselmediğinden emin olmak için termometreye uzandım.

"Lütfen," diye yalvardı gözleri yaşlarla dolarken. "İyileşeceğim."

Lara'ya bakınca korkusunu ve paniğini gördüm, sonra onun artık benim işime yaramayacağından korktuğunu anladım.

"Mazur, iş yapamayan çalışanlarını öldürüyor muydu?"

Lara başını onaylar gibi sallarken yalvaran bakışları hâlâ yüzümdeydi. "Annem öyle öldü. Nefessiz kalana kadar öksürdü ve hastaneye gittikten sonra da bir daha geri dönmedi."

Sözleri beni beklenmedik bir şekilde derinden sarsmıştı ve bir an için Lara'ya bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Tanrım," diye mırıldandım. Başımı iki yana sallayarak, "Ölmeyeceksin. Bu sadece bir grip. Ama iyileşebilmen için dinlenmen lazım," dedim.

"Dinlenebilir miyim?" diye sordu gözlerini bana dikmiş bir hâlde.

Kalbim sızlayarak başımı salladım. "Dinlenmeni istiyorum Lara." Üzerinden buhar çıkan kâseyi ona yaklaştırdım. "Göğsünü rahatlatmak için birkaç nefes daha al."

Biraz rahatlamış gibi görünüyordu.

Buharı soluduktan sonra öksürük krizini atlatması için elimden geleni yaptım. Bana yaslandığında kendimi ona sarılmaktan alıkoyamadım.

"Şşşt," Nisa'nın biz hasta olduğumuzda bizi teselli ettiği gibi onu sakinleştirmeye çalıştım. "Yakında iyileşeceksin."

"Kızmadınız mı?" diye sordu Lara fazlasıyla kırılgan bir sesle.

"Hayır, kızmadım." Bir elimle sırtını okşarken diğer kolumu omuzlarına doladım. Lara hareketsizce oturunca birkaç dakika sonra uykuya daldığını düşünerek onu yastıkların üzerine yatırmak için doğruldum ama sonra uyanık olduğunu gördüm.

"Uyuyabilirsin," diye mırıldanarak ayağa kalktım ve biraz daha kaynar su almaya gittim.

"Gabriel Bey," diye fısıldadı, sanki ona dünyayı vermişim gibi bir kez daha bana bakarak. "Teşekkür ederim."

"Dinlen, Lara," dedim ve yatak odasından çıktım. Mutfağa gidip ocakta su kaynattım ve göğsümdeki garip hissi ancak o zaman fark ettim.

Şefkat. Hissettiğim şey bu olmalı.

Yatak odasına döndüğümde Lara sonunda uyumuştu. Yüz havlusunu soğuk suyla durulayıp tekrar yatağın kenarına otura-rak tenine yapışmış saç tutamlarını nazikçe sildim.

Herkesin çok sevdiği bu kadına bakarken dakikalar geçtikçe ona karşı hissettiğim şefkat duygusu yüzeye çıkmaya başlamıştı.

Aralık dudaklarını, her nefes verişinde hafif bir hırıltıyla çı-kan sığ soluklarını izledim. Ayağa kalkıp mutfağa gittim ve bü-yükannemin havanın kuru olduğu zamanlarda kullandığı nem-lendiricilerden birini aradım.

Dolapları karıştırdıktan sonra sonunda bir tane buldum ve nasıl çalıştığını anlamak için on dakika uğraştım. Sonunda ci-hazdan buhar çıkmaya başlayınca gülümsedim ve Lara'nın yatak odasına geri döndüm. Cihazı yatağının yanındaki prize taktım ve buharı ona doğru gelecek şekilde yerleştirdim.

Umarım işe yarar.

Ateşini tekrar ölçüp 37.7'ye düştüğünü görünce koltuğa oturdum ve ayaklarımı yatağın kenarına uzattım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onun uyuyan yüzüne baktım. Bir saat kadar uyuyabilmişti ve sonra yeni bir öksürük nöbeti onu uyandırdı. Hemen kalkıp nefes alabilmesi için doğrulmasına yardım ettim.

Lara sersemlemiş görünüyordu ve bana yaslanırken kalbimi parçalayan bir inilti çıkardı. İçgüdüsel olarak kollarımı ona doladım ve acı verici öksürüklerle boğuşurken ona sarılmaya devam ettim.

Tekrar uykuya daldıktan çok sonra onu yatırdım ve kendim de biraz uyumak için koltuğa geçtim.

Gece boyunca Lara'nın şiddetli öksürüğüyle birkaç kez uyanarak toplamda ancak otuz dakika uyuyabilmiştim. Nisa odaya geldiğinde ayakta duramayacak kadar yorgundum.

Nisa gözlerini kocaman açarak, "Ne oldu?" diye sordu, bir bana bir uyuyan Lara'ya bakarak.

"Hasta. Sanırım grip oldu. Onunla ilgilenme sırası sende." Kapıya doğru yürürken, "İki saat önce Tylenol ve öksürük ilacı aldı. Kaynar suya okaliptüs yağı eklersen göğsünü açmaya yardımcı olur," diye ekledim.

Odadan çıkarken Nisa'nın, "Allah Allah, zavallı bebeğim," dediğini duydum.

Koridora doğru yürürken tek kaşımı kaldırdım çünkü Nisa'nın Lara'yı neredeyse kendi kızı gibi benimsediği çok açıktı.

Bölüm 19

Lara

Uyandığımda Gabriel'i üst üste üçüncü sabah da koltuklardan birinde uyurken buldum. Ayaklarını yatağın kenarına dayamış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Uyku sersemliğinin son kalıntıları da kaybolurken partonuma baktım.

Gün boyunca Nisa ve Murat sürekli beni kontrol etmeye gelmişler, geceleri ise Gabriel devralmıştı. Sanki beni yalnız bırakırlarsa öleceğimden korkuyorlardı.

Alya Hanım bile beni ziyaret etmiş, dikmek istediği çiçeklerden ve şu anda izlediği diziden bahsetmişti.

Göğsüm bir sıcaklıkla doldu ve yoğun bir duygu seline kapıldım. Bunun nedeni özellikle de Gabriel'in bana çok iyi davranmasıydı. Benimle bir kez bile sertçe konuşmamış, hatta öksürüğümün şiddetinden vücudumda derman kalmadığında bana sarılmıştı.

Ona yaslanabilmek çok güzel bir duyguydu.

Kollarının beni sardığını hissetmek çok güzel.

Gözlerim onun dağınık saçlarına ve çenesinin üzerindeki kirli sakallarına kaydı. Kolları güçlü görünüyordu. Üzerinde takım elbise olmadığı için kasları daha belirgindi. Kumaş göğsüne gergin bir şekilde yapışmıştı.

Beni ölüme terk etmek yerine benimle ilgilenen bu adama duyduğum minnettarlıkla birlikte içime bir de merak sızdı.

Şimdiye kadar hiçbir erkeğe ilgi duymamıştım.

Ama Gabriel benim patronum ve ben sadece onun evinde çalışan bir hizmetçiyim.

Merakımı derinlere gömdüm. Bunu tam zamanında yapmıştım çünkü Gabriel gözlerini açtı ve beni kendisine bakarken yakaladı.

Hızla doğrulup utangaç bir şekilde dağınık saçlarımı düzelttim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu uykudan dolayı boğuk ve kısık çıkan sesiyle.

Karnımda bir sıcaklık hissettim ve bu hissi durdurmak için hızla elimi karnıma bastırdım. "Çok daha iyi. Bugün çalışabilirim."

Yalan söyleyemezdim, tüm bu ilgiyi özleyecektim. Ölecekmişim gibi hissettiğim anlar olmuştu ama herkesin beni önemsemesi harika bir duyguydu.

Bir ailenin parçası gibi hissetmiştim.

"Ben izin verince işe döneceksin," diye mırıldanarak ayağa kalktı ve termometreyi alıp ateşimi ölçtü. Sonuca baktıktan sonra o dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde ben sudan çıkmış bir balık gibi ona bakakaldım.

"Ateşin yok," dedi beni övercesine. Ben de gülümsedim. Sonra uyaran bir bakışla, "Pazartesiye kadar işe dönmeyeceksin," dedi.

Bu dört gün daha demek!

Gabriel'i hiçbir şekilde üzmek istemediğimden, özellikle de işler bu kadar iyi giderken başımı salladım. "Tamam."

Dört gün boyunca yatakta ne yapacağım?

Kapıya doğru yürüyen Gabriel'i izledim. Hâlâ onu eşofman altı ve tişörtle görmeye alışamamıştım. Takım elbise giydiği hâlinden farklı görünüyordu. Daha samimiydi ve bir mafya lideri gibi soğuk değildi.

Kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce bana tekrar baktığında kalbimin garip bir şekilde hopladığını hissettim.

Bu sadece minnettarlık.

Gabriel ayrıldıktan kısa bir süre sonra kapı tekrar açıldı ve Nisa geldi. "Gabriel Bey bugün çok daha iyi olduğunu söyledi," dedi, sanki hayatında duyduğu en mutlu habermiş gibi gülümseyerek.

"Evet," diye cevap verdim Türkçe bir şekilde.

"Güzel. Umarım iştahın da açılmıştır. Aldığın tüm kiloları veriyorsun." Midem guruldayınca elimi karnıma bastırdım.

Nisa yastığı kabartırken kıkırdadı. "Kahvaltıyı hazırlayıp tepsiyle odana getireyim."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten yatakta kalmam mı gerekiyor? Son üç gündür tek yaptığım şey bu. Mutfakta sana eşlik edemez miyim?"

Başını iki yana salladı. "Yatakta kalacaksın. Yarın kalkıp kalkamayacağına bakarız."

İsteksizce yastıklara yaslandım ve Nisa'nın odadan çıkışını izledim.

Düşünecek bolca vaktim olduğu için olup biten her şey kafamda dolaşıyordu. Tymon'un evinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu... Nisa artık ilgilenilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlattığı için annemi ne kadar özlediğimi düşündüm.

Gabriel için çalışmaya başladığımdan beri yaşadığım iniş çıkışları. Bana kızdığında, bana asla zarar vermediğini. Hastayken bana baktığını ve beni bir çöp gibi atmadığını düşündüm.

Yan dönüp yüzümü yastığa gömdüm, duygular içimde dönüp durdu, ta ki gözlerimden taşana kadar.

Sessizce birkaç damla gözyaşı döktüm çünkü son üç günde bir şeyin farkına varmıştım: Gabriel, Tymon değildi. Hasta olduğumda beni öldürmez, hata yaptığımda dövmez, sırf sadistçe zevkleri uğruna beni ölümle tehdit etmezdi.

Gabriel çalışanlarına gerçekten değer veriyordu ve ben de onlardan biriydim.

Teşekkürler Tanrım.

Yıllarca her türlü sevgiden mahrum kaldığım için kalbime dolan tüm bu minnettarlığı nasıl sindirebileceğimi bilmiyordum. Bu insanlar benim için artık çok önemliydiler ve onlarla kalmak için her şeyi yapardım.

Kendimi, katlanmak zorunda kaldığım o buz gibi yıllar ve şimdi hayatıma giren onca güzel şey için ağlarken buldum.

Gabriel Demir sayesinde artık sadece var olmak zorunda değildim. Bunun yerine hayatın sunduğu tüm güzellikleri yaşayabiliyordum.

Her şeyimi ona borçluyum.

Göğsüm, şimdiye dek hissettiğim en yoğun duyguyla dolup taşmıştı. Elimi kalbime bastırıp susmayı başarabildim. Gözlerim, onun geceyi geçirdiği koltuğa takıldı ve bana yardım etmek için kaç kez kalktığını, ne kadar nazik olduğunu, sesinin ne kadar yatıştırıcı ve sabırlı olduğunu hatırladım.

Dudaklarımın kenarları yavaşça yukarı kıvrıldı.

O benim prensim olmayabilirdi belki ama kurtarıcım olduğu kesindi. Hayatımın geri kalanını ona minnettar olarak geçirecektim. Ona asla itaatsizlik etmeyecektim.

Bunun nedeni hissettiğim korku değil, sadakatti.

Bölüm 20

Gabriel

Diğer Teşkilat üyeleriyle yapılacak konferans görüşmesi için tam zamanında kulübe varmıştım.

Onlardan bir süredir haber almamıştım, bu da işlerin iyi gittiği anlamına geliyordu.

Şifreli dizüstü bilgisayarımı açıp Bratva'nın lideri Viktor'un oluşturduğu uygulamaya girdim. Onun müttefiki ve en iyi arkadaşı, İtalyan mafyasının lideri Luca, iş için İtalya'ya gitmek zorunda kalınca her zamanki gibi Los Angeles'ta buluşamamıştık.

Adamlar tek tek toplantıya katıldılar. İlk Viktor, ardından Yunan mafyasının lideri Nikolas, sonra İrlanda mafyasının lideri Liam ve son olarak da Luca.

"Beyler," dedi Luca koltuğuna rahatça yerleşirken.

Ben Teşkilat'a sadece temin ettiği barış akdinden dolayı katılmıştım. En son istediğim şey bu adamlardan biriyle karşı karşıya gelmekti, onlarla ittifak kurmak daha iyi bir seçenekti. Ayrıca daha fazla para getiriyordu, bu yüzden de şikâyet edemezdim.

"İşler nasıl?" diye sordu Luca.

"Sicilyalılar halledildi, şimdi her şey sakin," diye cevapladı Liam.

Nikolas başını onaylar gibi salladı. "Evet, benim tarafta da sorun yok."

"Evlilikleriniz nasıl gidiyor?" diye sordu Viktor gülerek.

Liam'ın ağzı kulaklarına varıyordu. "Güzel."

"Karım henüz beni öldürmeye çalışmadı, bunu bir zafer olarak görüyorum," diye takıldı Nikolas.

Boş boş konuşan biri olmadığım için sadece onları dinlemekle yetindim.

Viktor aniden, "Tymon Mazur'a saldırdığını duydum?" dedi.

Gözlerim, onun ekrandaki yüzüne kaydı. "Evet."

Tüm adamların yüzlerinde ilgiyle dinlediklerine dair bir ifade belirdi. Luca, "Neden?" diye sordu.

"Onunla görülecek bir hesabım vardı," diye cevap verdim, yaptıklarımı açıklamak zorunda olmadığımı düşünerek. "Bununla ilgili bir sorunu olan var mı?"

Hepsi başlarını iki yana salladı, ardından Viktor, "Yardımcı olabileceğimiz bir şey varsa söyle. Yalnız çalışmayı sevdiğini biliyoruz ama biz destek için buradayız," dedi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Luca, konuyu şu anda yolda olan silah sevkiyatlarına getirdi ve her şeyi tartıştıktan sonra toplantı sona erdi.

Dizüstü bilgisayarımı kapatırken Emre ofise girdi. "Lara bugün daha iyiymiş, ha?"

"Evet, dün gece pek uyanmadı." Saatin kaç olduğunu kontrol ettim. Henüz öğleden sonra ikiydi.

"Gitmen gereken bir yer var mı?" diye sordu kuzenim.

Başımı iki yana salladım. "Teşkilat toplantısı bitti."

"Birkaç dakika sonra yeni bir alıcı gelecek. Toplantıya katılmak ister misin?"

"Evet." Sandalyeden kalkıp Emre'yi takip ederek toplantı odasına girdim. Genelde yeni işleri ona bırakıp büyük müşterilere odaklanırdım ama Lara'nın hastalanmasıyla rutinim altüst olmuştu. Bir iş toplantısı kafamı toparlar diye düşünüyordum.

Masanın başına otururken telefonum titreşti. Emre müşteriyi karşılamaya gittiği sırada Elif'ten gelen mesajı okudum.

> Mazur Polonya'da görülmüş. Kanıt istedim. Elime ulaşır ulaşmaz haber veririm.

"Bu iyi haber," diye mırıldandım.

Emre toplantı odasına geri döndüğünde bu sefer yanında Daniel ile arkalarında iki adam daha vardı. Hepsi masanın etrafında toplanırken ben oturduğum yerde hareket etmedim.

"Bunlar Cairo Mohammed ve Darius İbrahim," diye tanıttı Emre.

Başımı sallayıp oturmalarını işaret ettim.

Emre sağ tarafıma oturdu, Daniel ise ayakta kaldı. Daniel, iş için gittiğim İsrail'de, sokaklarda yaşayan bir İsrail askeriydi.

Ruhu yaralı olanlara karşı bir zaafım olduğunu fark edince neredeyse gülmekten kendimi alamadım. Önce Daniel, şimdi de Lara.

Emre toplantıyı başlattı ve Mısırlıların istediği silah siparişini dinledik.

Her iki tarafın da memnun olduğu bir fiyat üzerinde anlaşmak neredeyse yedi saat sürmüştü. Mısırlılar ücretsiz içki içmek için kulübe doğru geçerken ben eve gitmek için sabırsızlanıyordum.

Emre sanki aklımı okumuş gibi, "Eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet." Koridordan merdivenlere doğru yürüdüm.

"En azından bu gece kendi yatağında uyuyabilirsin." Kuzenimin alaycı ses tonu dikkatimden kaçmamıştı.

Ona bakarak, "Çalışanlarımdan birinin ölmemesi için uğraşmak suç mu?" diye sordum.

Gözlerinde yaramaz bir bakışla ellerini kaldırarak, "Ben bir şey demedim,"dedi.

"Tabii," dedim gülerek. Merdivenlerden üst kata çıkarken, "Ayrıca koltukta uyumayı seviyorum," diye itiraf ettim.

Emre'nin kahkahaları kapıdan dışarıya kadar peşimi bırakmamıştı ama ardından kulübü dolduran müziğin sesine karıştı.

Erken saatte partiye gelenlerin arasından geçerek VIP müşterileri selamlamak için durdum ve nihayet saat onu biraz geçerken kapıdan çıkabildim.

Lara muhtemelen çoktan uyumuştu.

Miraç arka kapıyı açtı, ben de SUV'a bindim ve o bizi eve götürürken ben de son üç gündür yaşananları düşündüm.

Lara'ya bakmak, değerli bir şey yapıyormuşum gibi hissettirmişti.

Evet, aynen öyle, kadından hoşlanmaya başlamışsın.

Ben kıkırdayınca Miraç dikiz aynasından bana baktı.

Sonunda eve girdiğimde ceketimin düğmelerini açıp yatak odama girerek hızlıca bir duş almaya karar verdim. Akşam yemeği için çok geç olduğundan bir eşofman altı ve tişört giyindikten sonra Lara'nın odasına indim.

Uyuyor olma ihtimaline karşı kapıyı çalmadan açtım. Lara hızla bir tişörtü başından geçirirken ürkek bir çığlık attı.

Kapıyı kapatıp elim hâlâ kapı kolundayken olduğum yerde donakaldım.

Kahretsin. Kapıyı çalmalıydım.

Birkaç saniye sonra elimdeki kapı kolu döndü ve Lara kapıyı açtı. Hatayı benim yapmama rağmen, "Özür dilerim," dedi.

Odaya girdim ve gözlerimi ona dikerek, "Bunu yapmayı kesmelisin," dedim.

Gözleri benimkilere çevrildi. "Neyi?"

"Her şey için özür dilemeyi bırak. Hata bendeydi. Girmeden önce kapıyı çalmadığım için ben özür dilerim."

Kaşlarını çattı, gerçekten bir şey söylemek istiyor gibi durduğunu görünce, "Söyle hadi. Aklındakileri söyle," diye mırıldandım.

Başını iki yana salladı. "Size gerçekten minnettarım, Gabriel *Bey*." Gözlerinde içten bir minnettarlık vardı. "Benim için yaptığınız her şey için."

Dudaklarım yukarı doğru hafifçe kıvrıldı. "Rica ederim, Lara." Masayı işaret ettim. "Sanırım ciddi bir konuşma yapmamızın zamanı geldi." Birden yüzü gerilince hemen, "Kötü bir şey değil," diye ekledim.

"Peki."

Koltuğa yerleşip arkama yaslanırken Lara koltuğun kenarına tünemiş, ellerini kucağında sıkıca birleştirmişti.

Kahretsin, elleri çok güzel. Bunu daha önce neden fark etmedim?

Uzanarak ellerini tutup güven verici bir şekilde sıktım. "Başın belada değil. Rahatla, Lara."

Onu rahatlatmak için gayret göstermem gerekiyordu, yoksa stres onu erken yaşta öldürecekti.

Tekrar başını salladığında omuzlarındaki gerginlik biraz azalmıştı. Siyah bir tayt ve açık mavi bir tişört giymişti, giysileri ince vücudunu ortaya çıkarıyordu.

Hâlâ çok kırılgan görünüyordu, bu da onu korumak istememe neden oluyordu.

Mazur'un evinde yirmi iki yıl nasıl hayatta kaldığına şaşırıyordum.

Lara'nın endişelenmemesi ve aramızdaki bazı şeyleri açıklığa kavuşturmam gerektiği için, "Her şey için özür dileme. Tamam mı?" diye söze başladım.

"*Evet*, Gabriel *Bey*," diye cevap verdi, her zamankinden daha itaatkâr bir sesle. Türkçe konuşmak için bu kadar çabaladığını görünce içimden gülümsemek geldi.

"Seni sokağa atacağımı ya da Mazur'a geri göndereceğimi düşünerek endişelenmeyi de bırak." Gözlerine dolan rahatlama ifadesiyle Lara'nın dudakları neredeyse bir gülümsemeyle yukarı kıvrılacaktı.

O lanet olası gözler...

"Ve seni öldürmeyeceğim, bu konuda da endişelenmeyi kes."

Gözlerini benimkilere dikmişti ve korkunun bakışlarını terk ettiği o âna şahit oldum. Sanki nefesini verirken onu da bedeninden atmıştı.

Kahretsin, bu konuşmayı daha önce yapmalıydım.

Son olarak, "Artık kısıtlama yok. Evde serbestçe dolaşabilirsin. Murat hâlâ burada olacak ama sadece Emre ve ben işteyken seni korumak için," dedim.

Yüzünde merak dolu bir ifade belirdi. "Doğu kanadına da girebilir miyim?"

"Evet." Anladığından emin olmak için ekledim, "Ve evde tek başına dolaşabilirsin."

Bu sefer dudakları nefes kesici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkür ederim, Gabriel *Bey*."

"Sadece Gabriel de," diye mırıldandım ve ben de ona gülümsedim.

Sonunda bir adım attığımızı hissediyordum. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi." Sandalyenin kenarına kaydı. "Yarın odamdan çıkabilir miyim?"

Kalbimde karmaşık duygular vardı. Bu kadının sürekli benim onayımı istemesi beni etkiliyordu.

"Evet."

Ona sağladıklarıma, izin verdiğim her şeye gösterdiği yoğun minnettarlık, bana sahip olmam gerekenden daha fazla güç veriyordu.

Onun üzerinde mutlak bir gücüm var.

Ben bunu düşünürken Lara başını eğmiş bana bakıyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sorana kadar ona bakakaldım.

"Evet." Sırf meraktan, "Sana özgürlüğünü versem ne yapardın?" diye sordum.

Yüzü bir anda endişe ve şaşkınlıkla gerildi. "Ben..." Dudaklarını ıslattı. "Gitmek istemiyorum." Lara'nın nefesi hızlanmaya başlamıştı, panik gözlerini tekrar karartmıştı ve sonra yalvarmaya başladı. "Lütfen kalmama izin verin."

Uzanıp ellerimi, sıkıca kenetlenmiş ellerinin üzerine koydum. "Sakin ol. Sana gitmeni söylemiyorum. Sadece özgürlüğünü ister miydin bilmek istiyorum."

Başını iki yana sallarken gözleri benimkilere kilitlenmişti ve o kadar duygusal bir ifadeyle bakıyordu ki göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim. "Gitmek istediğim hiçbir yer yok. Nisa *Hanım*, Murat *Bey*, Alya *Hanım* ve sizinle birlikte burada kalmak istiyorum." Ellerini çevirip ince parmaklarıyla benimkini

sardı. Sonra öne doğru eğilip, "Burada güvendeyim. Buraya aitmişim gibi hissediyorum," diye itiraf etti.

Diğer kolumu kaldırıp parmaklarımı boynunun arkasına doladım. O kadar yakındık ki neredeyse çaresizliğinin tadını alabiliyordum. Öne eğilip dudaklarımı alnına bastırdım ve "Burası artık senin evin, Lara. Asla gitmek zorunda değilsin," dedim.

Bana minnettar bir ifadeyle bakarken gözleri parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. "Teşekkür ederim, Gabriel *Bey*."

"Sadece Gabriel de," diye hatırlattım. Nedense, bana *bey* ya da *efendim* demesi beni rahatsız ediyordu.

Başını salladığında, elimin hâlâ boynunda olduğunu fark ettim. Hâlâ aramızda birkaç santim vardı ama o rahatsız görünmüyordu.

Ben de öyle.

Bu kadına üç gün baktıktan sonra ona bakışım bir şekilde değişmişti. Onun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama kesinlikle bir yük değildi.

Çok saf bir kalbi vardı ve bu masumluğu mavi gözlerine yansıyordu.

Elimi alnına koydum ve ateşi olmadığını hissedince gülümsedim ama sonra, "İstediğini yapabilirsin dedim diye, yine kendini öldürene kadar çalışmana izin vermeyeceğim. Biraz daha yavaş olmaya çalış, tamam mı?" diye ekledim.

"*Tamam.*"

Gülümsemem daha da belirginleşti ve sonra, "Nisa Hanım sana Türkçe mi öğretiyor?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Kelimeleri duyunca hatırlamaya çalışıyorum."

Öğrenmek zorunda olduğunu düşünmesin diye, "Dili öğrenmek zorunda değilsin," dedim. Koltukta arkama yaslandım ve "Lehçe biliyor musun?" diye sordum.

"Çok az."

"Mazur'un evinde büyümek nasıldı?"

Lara pencereden dışarı bakarken dudaklarının kenarları gerilmişti. "Buraya hiç benzemiyordu."

"Okula gidebildin mi?"

Gözleri hâlâ dışarıdaki karanlık gökyüzüne odaklanmış hâlde başını onaylar gibi salladı. "Sadece on altı yaşına kadar."

"Yani hiç mezun olmadın, öyle mi?"

Başını aşağı yukarı sallayarak, "Evet," diye cevap verdi.

Bu, şimdiye kadar yaptığımız en uzun konuşmaydı ve bitmesini hiç istemiyordum. "Eğitimine devam etmek ister misin?"

Lara dikkatini bana çevirdi ve sonra başını hafifçe yana doğru eğdi. "Okula geri dönmek mi? Bunun için çok büyüğüm."

"İnternetten ders alabilirsin."

Düşündü ve sonra gülümsemeye başladı. "Çok isterim."

Yine kendimi ona gülümserken buldum. "Murat'a, ders çalışabilmen için sana bir dizüstü bilgisayar almasını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim, Gabriel *Be*..." Başımı iki yana salladığım anda durdu, sonra gülerek "Sadece Gabriel," dedi.

"Zamanla alışırsın." Kol saatime bakınca saatin neredeyse ikiyi gösterdiğini fark ettim. "Kahretsin, yorgun olmalısın."

"Hayır," diye cevapladı Lara hemen. "Bütün gün yatmak zorunda kaldım. Hiç yorgun değilim."

Sözlerimi tartamadan ona takılarak, "Bu sana eşlik etmemi istediğin anlamına mı geliyor?" diye sordum.

O anda gözlerine bir korku yerleşti ve hemen elini tuttum. "Şaka yapıyorum, Lara."

Yapmam gereken işlerim vardı ama ne olursa olsun, Mazur'un ona verdiği tüm zararı bir şekilde telafi edecektim.

Parmaklarımla onunkileri sararak yaklaştım. Gözlerinin içine bakarak, "Benden korkmana gerek yok. Benimle, Nisa ile konuştuğun gibi konuşmanı istiyorum," dedim.

Kaşlarını çatıp, "Zor," diye itiraf etti.

"Zor olan ne?" diye sorarken ses tonumu yumuşak tutmaya çalıştım.

"Sizden korkmamak."

"Neden?"

"Siz bir erkeksiniz. Nisa benim için bir anne gibi."

Tanrım, gerçekten düşündüğüm şeyi mi söylüyor?

Emin olmak için, "Murat'tan korkuyor musun?" diye sordum.

"Hayır, o benim korumam."

Samanlıkta iğne arıyormuşum gibi hissederek, "Murat'tan ne farkım var?" diye sordum.

"Siz beni kurtardınız," diye basit ama çok etkileyici bir cevap verdi.

"Seni kurtarmadım, Lara." Her zaman dürüst olmuş ve hiç yalan söylememiştim. Şimdi de söylemeyecektim. "Seni vuran bendim," diye itiraf ettim.

Bölüm 21

Lara

Bu geceki konuşmamız sırasında Gabriel'e karşı daha rahat hissetmeye başlamıştım ama düşüncelerimi ona aktarmakta zorlanıyordum ve bu beni rahatsız ediyordu.

"Siz beni kurtardınız," diye tekrarladım, onun hayatımda yarattığı etkiyi başka nasıl açıklayacağımı bilemediğimden.

"Az önce ne dediğimi duydun mu?" Başını eğdi. "Seni vuran bendim. Seni neredeyse öldürüyordum."

Hâlâ tartışmak yanlış geliyordu ama sözleri içimde tutamıyordum. "Çünkü beni vurdunuz, buraya getirdiniz ve tüm hayatım değişti."

"Tanrım, Lara." Bana, sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "Mazur'la yaşamak ne kadar kötü ki vurulup neredeyse ölmeyi bir lütuf olarak görüyorsun?"

Bakışlarım hâlâ elimi tutan eline indi. Sesimin titremesini engelleyemeden, "Siz elimi tutan ilk erkeksiniz," diye itiraf ettim.

Anında elini çekti ve başımı kaldırarak ona baktım. "Bana zarar vermeyen ilk erkek sizsiniz."

Buraya geldiğimden beri hissettiğim tüm güzel duygular göğsümde birer havai fişek gibi patlıyordu. "Beni siz kurtardınız."

Gabriel bana baktığında, yüz hatlarının endişeyle gerildiğini gördüm. "Zarar vermek derken neyi kastediyorsun?"

Dayak yediğim ve kırbaçlandığım o travmatik anılarla içimin titrediğini hissettim.

Bir keresinde dayak yedikten sonra bütün gün baygın kalmıştım. İki hafta boyunca sağ kolumu kullanamamıştım ve gözlerim şişip kapanmıştı.

Bir başka sefer, okuldan sonra otobüsün geç kalması nedeniyle çayını beş dakika geç getirdiğim için Tymon beni elli kez kırbaçlamıştı. Bluzumla birlikte derim de parçalanmıştı. Haftalarca sırtüstü yatamamıştım ve bir daha da okula gitmemiştim.

Yaşadığım cehennemde o kadar kaybolmuşum ki Gabriel'in avucunun çenemi kavradığını hissedince irkildim. "Konuş benimle, Lara."

Yaşadığım cehennemi yeniden yaşamak istemediğimden başımı iki yana sallayıp yalan söyleyerek, "Sanırım yorgunum," dedim.

Başını hafifçe yana eğip gözlerime baktıktan sonra, "O zaman dinlenmene izin vereyim," dedi.

Aynı anda ayağa kalktık ve bir anda birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim. Başımı kaldırdım, onun yüzüne baktığımda içimin garip bir şekilde kıpır kıpır olduğunu hissettim.

"Belki bir gün, bana ne olduğunu anlatacak kadar rahat hissedersin," dedi.

Özür dileyecek oldum ama bundan hoşlanmadığını bildiğim için sadece başımı salladım.

Gabriel yanımdan geçip odamdan çıkarken içimden, burada kalıp koltukta uyumasını diledim.

Bir an için, masanın ve yatağın arasında durup bu gece olanları nasıl sindireceğimi bilemeden öylece kalakaldım.

Sonra olanları sindirince on kiloluk bir çekiç kafama inmiş gibi hissettim ve nefesim kesildi. Tamamen şok içinde, bir kolumu belime dolayarak yatağın kenarına çöktüm.

Gabriel beni kabul etmişti. Dahası, dostça, anlayışlı ve hatta destekleyici davranmıştı. Beni rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı.

Titreyen elimi ağzıma götürdüm, gözlerimi kapattım ve yanaklarımdan yaşlar süzülmesine izin verdim.

Bana özgürlüğümü vermek istiyordu. O beni korumadan bir gün bile hayatta kalamayacağımı bilmeme rağmen bunu bana vermek istemesi, onun tahmin edemeyeceği kadar büyük bir anlam ifade ediyordu.

Gabriel bana bir erkeğin nazik olabileceğini göstermişti.

Onun evinde, yabancıların aileye, düşmanların kurtarıcıya dönüşebileceğini öğrenmiştim. Sevilmenin ne demek olduğunu öğrenmiştim ve artık onsuz yaşayabileceğimi düşünmüyordum.

Ne kadar sevgi görürsem, ruhum daha fazlasını istiyordu.

Asla gitmek zorunda değilim ve o beni öldürmeyecek.

İçime, daha önce hiç yaşamadığım bir huzur doldu. Yanaklarımdaki yaşları hızla sildim, ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp koridora çıktığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Gecenin yarısıydı ama sabah olmasını bekleyemezdim. Çok heyecanlıydım. Koridorda yürüyerek mutfağa girdim. Çünkü özgürdüm.

Artık onlardan biriyim.

Nisa ile yemek yediğimiz masaya oturdum ve Gabriel ile yaptığımız konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırdım.

Artık bir tutsak değil, bu evin bir parçasıydım.

Vücudumdaki gerginlik tamamen kaybolduğunda neredeyse yüksek sesle gülecektim. İçimdeki mutluluğu bastırmak çok zordu.

Burası artık benim evim.

Güneş doğana kadar yeni kazandığım özgürlüğün tadını çıkardım. Kalkıp vücudumu esnettikten sonra yeni güne hazırlanmak için ocağı yakıp çaydanlığı üzerine koydum.

Yüzümde bir gülümsemeyle odama geri dönüp kot pantolonum ile sarı bluzumu giydim. Rengi mutlu ruh hâlimle çok uyumluydu.

Mutfağa geri döndüğümde kilerin dolu olması için Nisa'nın bana öğrettiği tarifleri pişirmeye başladım. Fıstıkları öğüttüm ve yufka hamurunun arasına koydum. O fırında pişerken Nisa'nın bazen çayının yanında yemeyi sevdiği Türk lokumlarından yapmaya çalıştım.

Gabriel ve Alya Hanım ne yemeyi severlerdi acaba? Onlara da bir şeyler hazırlamak için bunu Nisa'ya sormalıydım.

"Allah Allah, canım," diye aniden bağıran Nisa, korkarak irkilmeme neden oldu. "Bu saatte ne yapıyorsun?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Bir şeyler pişiriyorum."

"Onu görüyorum." Yaklaşıp fırını açtı. Baklava neredeyse hazırdı. Nisa tekrar bana baktı. "Ama neden? Senin yatakta olman gerek."

Başımı iki yana sallarken yüzümdeki gülümseme büyüdü. "Gabriel evde serbestçe dolaşabileceğimi söyledi." Hiç düşünmeden Nisa'yı tutup ona sarıldım. "Artık tutsak değilim. Özgürüm."

Bana sarılırken, "Sen hiç tutsak olmadın Lara. Ama serbestçe dolaşabileceğine sevindim. Çoktan zamanı gelmişti," dedi.

Birbirimizden ayrılınca bize çay doldurdu ve sonra, "Gabriel Bey bunu sana ne zaman söyledi?" diye sordu.

"Dün gece. Ondan korkmamam gerektiğini ve hatta okula geri dönebileceğimi söyledi."

Nisa kaşlarını kaldırdı. "Başka ne dedi?"

Yaptığım yapış yapış, şekilsiz şeye bir göz attıktan sonra burnumu kırıştırdım. "Türk lokumu nasıl yapılıyor?"

"O sonraya kalabilir," diye azarladı beni. Kolumdan tutup bir sandalyeye sürükledi. "Otur ve dün gece olan her şeyi anlat."

"Gabriel rahat olabileceğimi ve artık herhangi bir kısıtlama olmadığını söyledi."

Nisa anlamamış olmalıydı ki, "Nasıl söyledi? Yüz ifadesi, hareketleri nasıldı?" diye sordu.

Kafam karışmış bir hâlde başımı iki yana salladım. "Normaldi."

"Allah Allah." Dua ediyormuş gibi tavana baktı. "Gülümsedi mi veya kaşlarını mı çattı?"

"Ah." Dudaklarım anında yukarı kıvrıldı. "Birkaç kez gülümsedi." Sonra da "Çok arkadaş canlısıydı ve sabırlıydı. Çok hoştu," diye ekledim.

Nisa sandalyesinde arkasına yaslandı ve kızaran yüzünü eliyle serinletmeye çalıştı. "Senin ağzından laf almak imkânsız," diye homurdandı. "Kahvaltıdan önce ilginç bir hikâye dinleyeceğimi sanmıştım." İçini çekerek ayağa kalktı ve dağınıklığa baktı, sonra parmağıyla işaret ederek, "Türk lokumu böyle yapılmaz," dedi.

Ayağa kalkıp baklavayı fırından çıkardım ve soğuması için bir rafa koydum. "Bana öğretir misin?"

"Bugün değil." Yine dağınıklığı işaret etti. "Bu dağınıklığı temizle de kahvaltıyı hazırlayalım."

İşe koyulduğumda kalbim hiç olmadığı kadar hafifti. Gülmek daha kolay geliyordu. Her şey daha lezzetliydi. Güneş daha parlak görünüyordu.

Mutluydum.

Bölüm 22

Gabriel

Lara'nın kahkahalarını duyunca dün gece onunla konuşmakla doğru şeyi yaptığımı anladım.

Sesi takip edince Lara'yı bahçede büyükannemle yürürken buldum.

Babaannem, çiçeklerle dolu bir çalıyı işaret etti. "Bunlar en sevdiğim çiçekler. Şakayık. Yetiştirmesi kolaydır."

"Çok güzeller," dedi Lara koklamak için çiçeklere yaklaşarak. "Nisa *Hanım*'ın kokusu gibi."

"Onun da en sevdiği çiçektir," dedi büyükannem ve Lara'yı çekerek gül bahçesine doğru götürdü.

Doğru şeyi yapmışım.

Nisa ve Lara kahvaltı için bize katıldılar. Bugünden itibaren yemeklerini bizimle yemek odasında yiyeceklerdi.

Gözlerim sürekli Lara'ya kayıyordu ve yemeğin tadını çıkarmasını izlemek gülümsememe neden oluyordu.

Nisa ise sanki bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi beni izliyordu. Ona en ufak bir fırsat verirseniz, zihni hemen başka yerlere

kayardı. Ne düşündüğünü biliyordum. Neden birden davranışlarımın değiştiğini sorguluyordu.

İşe gitmek için eve girerken ön kapıda bekleyen Nisa tarafından köşeye sıkıştırıldım. Kaşlarını kaldırmıştı. "Ee, fikrini ne değiştirdi?"

Ceketimi askıdan alıp omuzlarıma geçirirken gülerek cevap verdim. "Bir noktada Lara'ya biraz daha yumuşak davranmam gerekiyordu, yoksa sen ve babaannem bana hiç rahat vermeyecektiniz."

"Ah." Gözlerimin önünde tüm merakı söndü. "İşe koyulsan iyi olur."

Mutfağa doğru yürürken onu izledim, sonra başımı iki yana sallayıp evden çıktım.

Mizar beni Space Needle'ın yakınındaki Reckoning'e götürürken mesajlarımı kontrol ettim. Tanımadığım bir numaradan bir mesaj gelmişti, iletiyi açtığımda Lara, Nisa ve Murat'ın bir fotoğrafını gördüm. Bir süre önce alışverişe çıktıklarında çekilmiş olmalıydı.

Kaşlarımı çatarak mesajın içeriğini okudum.

Onu bana bir barış hediyesi olarak verirsen,
saldırını affederim.

Hemen Daniel'ın numarasını tuşladım.

"Patron?"

"İki adamla birlikte evime git ve herkesi güvende tutması için Murat'a yardım et."

"Yoldayım."

Telefonu kapatıp Emre'yi aradım.

"Yolda mısın?" diye sordu telefonu açar açmaz.

"Evet. Yirmi dakikaya. Mazur temasa geçti. Daniel'ı eve gönderip herkese göz kulak olmasını söyledim. Artık tek başına hareket etme. Kerem her zaman yanında olsun."

"Tamam. Ya sen?"

"Mizar benimle."

"Mazur ne dedi?" diye sordu Emre.

"Lara'nın hayatta olduğunu biliyor. Alışverişe çıktıklarında Lara, Nisa ve Murat'ın bir şekilde fotoğrafını çekmiş."

"Ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz. Mazur, Lara'yı geri istiyor; bu yüzden bizim lehimize olacak aceleci bir karar verecektir."

"Bir şey olursa haber ver."

Telefonu kapattıktan sonra Elif'i aradım. Mesajın geldiği numarayı ona verdim ve ben telefonla konuşurken numaranın sahibini bulmasını söyledim.

Elif'in beklediğini bildiğim için numarayı tuşladım. Telefonun çalmasına şaşırmıştım, numaranın değiştirilmiş olacağını düşünmüştüm.

"Demir," diye boğuk bir ses geldi.

Çok fazla puro içiyorsun, ihtiyar.

"Mazur."

"Mesajımı almışsın," dedi kibirli bir sesle. Ben sessiz kalınca, "Kadını bana geri ver," diye emretti.

Kıkırdadım. "Neden senin için bu kadar önemli olduğunu anlamaya çalışırken çok yoruldum. Bana önemli bir şey söylemesinden mi korkuyorsun?"

"O salağın tekidir," diye alay etti.

O zaman belki de...

"Akraban mı?"

"O, tasma takıp gezdirdiğim bir köpekten başka bir şey değil," dedi tükürür gibi.

"Ona oldukça bağlandım," dedim Mazur'u kışkırtmak için. "Her emrimi yerine getirmek için can atıyor." Onu kızdırmak için, "Çok itaatkâr," diye ekledim.

"Onunla ne yaparsan yap umurumda değil. Onu becer ve geri gönder, ben de yaptığın saldırıyı affedeyim. Aynı teklifi bir daha yapmayacağım."

"Senin lanet olası affını istemiyorum, ihtiyar," diye bağırdım. "Ama kanının parmaklarımın arasından aktığını görmek istiyorum."

"Neden?" diye sordu.

"Nedenini sana yüz yüze geldiğimizde söyleyeceğim." Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım, ardından Elif'e aramayı takip edip edemediğini sordum.

"Sinyaller her yerden geliyor. Polonya'ya kadar daraltabildim. Kesinlikle orada. Güvenlik kameralarını kontrol edip onu bulmaya çalışacağım."

"Polonya'daki bağlantından doğrulama geldi mi?"

"Henüz değil. İletişimi kesti."

Kahretsin. Muhtemelen öldürüldü.

"Bir şey bulur bulmaz haber ver."

"Kesinlikle."

Kulübe vardığımızda telefonumdan o kadar tiksinmiştim ki pencereden dışarı atmak istiyordum.

Bunu yapmak yerine onu cebime geri sokup SUV'dan indim. Dikkatli bir şekilde etrafa bakındım, elim ceketimin altında, silahımın üzerindeydi.

Artık sadece an meselesiydi.

Mazur ile ilk kez konuştuktan sonra işime odaklanmak zordu. Emre ile birlikte sevkiyatları kontrol etmek için rıhtıma doğru yürümeye başladık.

Neden Lara'yı istiyor ki?

Kimse, kendisi için değerli olmayan bir kişi için savaşmaz.

Aniden bir şeyin farkına varınca koridorun ortasında durdum. Lara için savaşmaya hazırdım.

Tanrım.

Emre durduğumu fark edince geri dönüp, "Ne oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

Yürümeye devam ederken aklım Lara'yla ilgili düşüncelerle doluydu.

Onun gülümsemeye devam etmesi, özgür kalması için savaşmaya hazırım.

Yine durdum ve bu sefer Emre kaşlarını çatarak bana baktı. "Mazur'la yaptığın görüşme mi canını sıkıyor?"

"Neden Lara'yı istiyor?" Bu soruyu milyonuncu kez soruyormuşum gibi hissediyordum. "Onun akrabası falan olmalı, öyle değil mi?"

"Ama sen inkâr ettiğini söylemiştin."

Emre'ye sabırsız bir bakış attım. "Düşmanın elinde birisi varsa, onun ailenden olduğunu kabul eder miydin?"

"Doğru." Omuz silkti. "Mazur kaç yaşında? Çocuğu var mı?"

Kuzenimle göz göze geldim. "O kız, onun kızı olabilir."

Yine omuz silkti. "Ama o bir hizmetçiydi."

"Mazur'un berbat bir adam olduğunu biliyoruz, Emre. Ailesini önemseyen bir adam değil." Bir an düşündüm. "Sadece kızının düşmanının eline geçmesini istemiyor. Bu sevgi değil, incinmiş bir gurur meselesi."

"Mantıklı," dedi Emre.

Yine başımı iki yana salladım. "Ama Lara'ya onun babası olduğunu hiç söylememiş mi? Hâlâ mantıklı gelmiyor. En azından onu kontrol altında tutmak için bunu kullanabilirdi."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Emre, bulmacayı çözmeyi denemekten vazgeçerek.

Sevkiyatları yola çıkardıktan sonra kulübün arka tarafında bir müşterinin gelmesini bekliyorduk. Mazur hakkında bildiğim her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdim. Adamın çocuğu olmadığına emindim.

Lara, annesiyle birlikte Polonya'dan geldiğini söylemişti. Babası hakkında ne demişti?

Bir Mercedes yanaşınca düşüncelerimi bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Arabadan, sanki bir moda dergisinden çıkmış gibi görünen ellili yaşlarda bir kadın indi.

Elinde nakit dolu bir çanta taşıyan Julia Liotta, sanki bir sonraki yemeğiymişim gibi bana gülümsedi. Bu kadın çok acımasızdı. Uyuşturucu kaçakçılığı ve seks köleliği işindeydi.

"Gabriel," dedi yumuşak bir sesle. "Uzun zaman oldu."

Yeterince uzun değil.

"Julia," diyerek başımı salladım ve Emre'ye çantayı almasını işaret ettim.

İçeriğini kontrol edip her şeyin yerinde olduğunu onayladıktan sonra Julia, üzerinde üç plaka numarası yazılı bir kâğıt uzattı.

"Kamyonlarım Seattle'dan güvenli bir şekilde geçecek, değil mi?" diye sordu.

"Bir haftaları var," diye uyardım. "Sadece ürünler şehrimden geçebilir."

Yılan, bana baştan çıkarıcı bir ifadeyle gülümsedikten sonra arkasını dönüp korumaları eşliğinde arabasına doğru yürüdü.

Mercedes uzaklaşırken, "O kadınla iş yapmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"En azından sık sık uğraşmak zorunda kalmıyoruz," diye hatırlattı Emre.

"Evet." Yükleme rampasından uzaklaşıp içeri girdim. Eve gidip Lara'ya babası hakkında sorular sormak istiyordum.

Bölüm 23

Lara

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu. Alya *Hanım*'ın örgü şişlerine bakarak birkaç ilmek yapışını izledikten sonra ben de denedim.

Benimkiler onun kadar düzgün değildi ama sabırlı olmamı söylemişti. Pratik yapmak mükemmel olmanın anahtarıydı.

"Selam," dedi Gabriel oturma odasına girerek. Alya Hanım'ın şakağına bir öpücük kondurdu. Geçen gece aynı şeyi bana da yapmıştı.

Anında yanaklarım kızarınca gözlerimi hızla elimdeki örgü şişlerine çevirdim.

Bu kadar hızlı atma, minik kalp.

Gabriel'e karşı hissettiğim beklenmedik duygulardan sarsılmış bir hâlde, yün ve şişleri sepete geri koyup ayağa kalktım.

Oturma odasından henüz çıkamadan Gabriel, "Seninle konuşmam gerek, Lara," dedi.

Ayaklarım aniden durdu ve tam arkama bakacakken elimi tutup beni odadan dışarı çekti.

Güçlü parmaklarıyla benimkileri kavrayınca birden ne kadar çekici olduğunu fark ettim. Kalbim hızla çarpmaya başladığında başımı kaldırıp ona baktım.

Kızgın görünmüyor.

Yürümeye devam ederek yan kapılardan birine yönelip evden çıktık ve havuzun yanına gelince durduk.

Bana dönerek elini yavaşça çekip, "Baban hakkında ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Bu o kadar beklenmedik bir soruydu ki bir an ona bakakaldım, sonra başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

"Annen ondan bahsetmedi mi?"

Hafızamı yokladım. "Bana hamileyken öldüğünü söylemişti." Daha fazlasını hatırlayamadığım için omuz silktim. "Annem ondan bahsetmezdi."

"Annen sen doğduğundan beri Mazur için mi çalışıyordu?"

"Evet. Hatırladığım kadarıyla, ben doğmadan çok önce onun için çalışmaya başlamıştı. On yıl kadar önce sanırım."

Gabriel gözlerini benden ayırmıyordu ve sanki onu rahatsız eden bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Mazur annene nasıl davranırdı?"

Dün geceki gibi zihnim, Tymon'un annemi tekmelediği sırada annemin, bedenini bana siper ettiği travmatik anılarla doluştu.

Yüzme havuzuna baktım, suyu insana enerji veren bir mavilikteydi. "Bana davrandığı gibi."

Gabriel'in gözleri biraz yumuşadıktan sonra, "Ona hiç iyi davranmaz mıydı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hepimize aynı şekilde davranırdı."

Ama bazılarını diğerlerinden daha çabuk öldürdü.

Kaşlarımı çatarak, "Neden beni öldürmediğini hep merak etmişimdir," diye itiraf ettim. "Ne zaman benim adım yazılı mermiyi eline alsa, sonunda savurduğu tehdidi yerine getireceğini düşünürdüm."

Gabriel elini omzuma koyduğunda dokunuşu rahatlatıcıydı. Başını eğdi, gözleri şefkatle dolarak daha da yumuşadı. "Mazur'un seni neden geri istediğini bulmam lazım. Yardımcı olabilecek bir şey biliyor musun?"

"Hayır." Ani ve boğucu bir korku hissederek içgüdüsel olarak Gabriel'e yaklaştım.

Endişe beni derinden sararken ne olduğunu anlayamadan nefesim hızlandı ve tüm vücudum terlemeye başladı.

Gabriel ellerini yüzüme koydu ve bana doğru adım adım yaklaştı. Başını eğip gözlerime bakarak, "Şşşt, ona geri dönmeyeceksin. Burada kalacaksın. Nefes al, Lara," dedi. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşarken nefesini yüzümde hissediyordum.

Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu, korku ve panik duyguları kaburgalarımın arkasında bir sızıya neden oluyordu.

"Nefes al," diye emretti Gabriel ve ciğerlerim onun emrine uydu. Ağzımdan boğuk bir ses çıktı ama sonunda nefes alabildim.

"Asla geri dönmeyeceksin," diye beni sakinleştirirken, sesindeki kararlılık rahatlamama yardımcı olmuştu. Onu duyduğumu göstermek için başımı salladım ve nefesimi normale döndürmeye odaklandım.

Sakinleşmeyi başardığımda Gabriel, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Başımı sallarken hâlâ soğuk elleriyle yüzümü kavramış olduğunu fark ettim.

Aramızdaki küçük boşlukta garip bir çatırtı duyuldu ve bu ses o kadar ürkütücüydü ki bir adım geriledim.

Gabriel de geri çekildi ve sonra derin bir nefes alıp başını iki yana salladı.

Tüm varlığım az önce olanlar için özür dilemek istiyordu ama Gabriel'in bundan hoşlanmayacağını biliyordum ve bu nedenle sözlerin ağzımdan çıkmasını engellemek için alt dudağımı ısırdım.

Ellerini ceplerine sokup gözlerini hafifçe kısarak bana baktı. Yumuşak bir sesle, "Daha fazla soruya cevap verebilecek durumda mısın?" diye sordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için beni neyin tetikleyebileceğinden emin olmamama rağmen başımı sallayarak onayladım. Sık sık anksiyete krizi geçirmiyordum ama son zamanlarda giderek daha da sık olmaya başlamıştı. Nedenini anlamıyordum. Sonunda güvendeydim ve artık geçeceğini düşünmüştüm.

Gabriel tereddüt ediyor gibi görünüyordu, bu daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Genellikle ne isterse sorardı.

"Mazur seni başkasına vermek için biriyle sözleşti mi?"

Ne?

Soruyu anlamadığım için başımı iki yana salladım.

Gabriel elini cebinden çıkararak boynundaki kravatı gevşetti. En üstteki düğmeyi açmasını izledim ve kravatı cebine sokmadan önce, "Mazur için bir değerin olmalı," diye mırıldandı. Gözleri yine benimkilere kilitlenmişti. "Mazur, senin biriyle evlenmeni ya da..." Bir an yüzü tiksinti ile gerildi. "Müşterilerini cinsel olarak tatmin etmeni istedi mi?"

Kaşlarımı çattım ve Gabriel'in ne sorduğunu anladığımda gözlerimi kırpıştırmaya başladım, yüzüm ateş gibi yanıyordu.

"Hayır." Saçma bir şekilde utandığımı hissederek bahçede sağa sola bakındım.

Gabriel sessiz kalınca ona bir bakış attım ama onun da gözleri benim üzerimdeydi, bir şey fark etmiş gibi yüzü şaşkınlıkla gerildi. "Sen bakiresin. Lanet olsun, bu yüzden olabilir."

Yine gözlerimi indirdim ama sonra Gabriel, "Mazur seks ticareti mi yapıyordu?" diye sordu.

Hızla başımı iki yana salladım. "Ne tür bir iş yaptığını bilmiyorum. Bazen uyuşturucu ve silah görürdüm."

"Eve gelen ya da evden çıkan kızlar hiç olmadı mı?"

"Gördüğüm kadarıyla yoktu," diye dürüstçe cevap verdim.

Bir eli hâlâ cebinde olan Gabriel, diğer elini yüzüne doğru kaldırdı ve başparmağıyla alt dudağını sildi.

Kalbim bir anlığına tekleyip içimde yine garip bir şekilde pır pır edince gözlerimi kırpıştırdım. Altın rengi gözlerini yavaşça üzerimde gezdirdikten sonra, "İçeri girebilirsin, Lara," dedi.

Başımı sallayarak uzaklaştım ve yan kapıdan eve girdim.

Daha fazla yardım edemediğim için canım sıkılmıştı ama Tymon hepimizi o kadar korkutmuştu ki ona karşı gelmeye cesaret edemiyor ve başımızı eğik tutuyorduk.

Hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Bölüm 24

Gabriel

Tamamen unuttuğum törene hazırlanırken Lara ile olan konuşmamı kafamda tekrar tekrar başa sarıyordum.

O bakireydi ama Mazur'un onu geri istemesinin sebebi bu olamazdı. Adam bana onu geri göndermeden önce becermemi söylemişti, yani kesinlikle kızın bakireliğini karaborsada satmak niyetinde değildi.

Elmas kol düğmelerimi ve Rolex saatimi taktıktan sonra bir iç geçirdim. Şu anda en son istediğim şey, umursamadığım insanlarla sosyalleşmekti. Oraya sadece büyükannem için gidiyordum.

Siyah smokinimi giydim, yatak odamdan çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Emre, giriş holünde beklerken telefonundan video izliyordu ve sıkıntıdan patlamak üzere gibiydi.

Beni fark edince, "Bunu izlemelisin," dedi.

"Emre, video izleyecek havamda değilim," diye mırıldandım iç geçirerek, "Bu bağış etkinliğine gitmek yeterince büyük bir işkence zaten," diye ekledim.

"Allah Allah," diye bağırdı büyükannem. "Etkinlik kutup ayıları için. Katılıp, zavallı hayvanları kurtarmak için yeterince bağış yapacaksın ve bunu yaparken yüzünde bir gülümseme olsun."

Yüzüme bir gülümseme takınıp büyükannemin elini tutarak son birkaç basamağı inmesine yardım ettim. Üzerindeki siyah elbiseyle tam bir Türk mafyası hükümdarı gibi görünüyordu. "Çok güzelsin, babaanne."

Dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi, sonra kaşlarını oynattı. "Hâlâ formumdayım."

"Kesinlikle öylesin," diye iltifat etti Emre de. "Hazır mısın?"

"Nisa'ya çıktığımızı haber vereyim," dedi büyükannem.

Onu mutfağa kadar takip ettim. Nisa ve Lara akşam yemeğinin ardından temizlik yapıyorlardı. Lara ile olan konuşmamın onu üzmüş olabileceğinden endişelenerek yüzünde herhangi bir endişe belirtisi var mı diye baktım.

Büyükanneme bakarken yüzüne bir gülümseme yayıldı, gözleri kocaman oldu. "Çok güzelsiniz, Alya *Hanım*," dedi hayranlıkla.

"Teşekkür ederim, Lara. Çok tatlısın." Büyükannem Nisa'ya döndü. "Biz gidiyoruz."

"Bunu ilan etmene gerek yok," diye mırıldandı Nisa. Yıllar içinde Nisa ve büyükannem iyi arkadaş olmuşlardı, neredeyse kardeş gibilerdi, bu yüzden sözlerinde kötü bir niyet olmadığını biliyordum.

Lara bana bir bakış attı ve gözlerinde parıldayan ilgiyi gördüğüme yemin edebilirdim, sonra da heyecanla tezgâhı silmeye devam etti.

Büyükannem koluma dokunana kadar Lara'ya baktım. "Hayal kurmayı bırak. Geç kalacağız."

Başımı iki yana sallayarak büyükanneme kolumu uzattım ve onu evden çıkardım. Miraç direksiyonda, Kerem ön koltukta, hepimiz limuzine bindiğimizde düşüncelerim Lara'ya kaydı.

Sanki her fırsatta düşüncelerimi ele geçiriyor gibiydi.

Pencereden dışarı bakarken bu kadar masum bir yaratığın bu kadar uzun süre cehennemde nasıl hayatta kaldığını merak ediyordum. Lara her yönüyle tertemizdi.

İçi o kadar güzel ki ışık saçıyor.

Kalbim sıkışmıştı ve bu garip hissi üzerimden atmak için koltuğumda kıpırdandım.

Gözlerindeki ilgiyi kesinlikle görmüştüm ve yanılmıyorsam, bunun nedeni benden hoşlanmasıydı.

Stockholm sendromu da olabilir, Gabriel. Fazla anlam yükleme.

Bu düşünceden hoşlanmadığım için yüksek sesle nefes verdim ve Stockholm sendromu olmamasını umdum. Lara'nın minnet duyduğu için bana tutulması ve bunu aşk sanması, ihtiyacım olan son şeydi.

Gerçekten mi? Bu seni rahatsız mı ederdi?

Düşüncelerimin gidişatını beğenmediğim için başımı iki yana salladım. Lara muhtemelen ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Zaten normal bir hayat sürmeye ve hepimizin doğal kabul ettiği güzel şeylerin tadını çıkarmaya çalışırken yeterince bunalmıştı.

Ama...

Neden onu düşünüyorum ki? O sadece bir çalışan.

Koltuğumda tekrar kıpırdandım ve duygularımın derinliklerine dalarken uyluklarıma baktım. Artık beni rahatsız etmiyordu ve dürüst olmak gerekirse onu korumak istiyordum.

Sadece çok masum olduğu için.

Bana sanki ona dünyayı vermişim gibi bakıyor, mavi gözleri safir gibi parlıyordu.

Çünkü ona dünyayı verdin. Onun tüm hayatını değiştirdin. "Siz beni kurtardınız."

Gözlerimi kapattığımda sözleri zihnimde yankılanıyordu. Ardından ona iki kurşun sıktıktan sonra vücudunun yere yığılışını hatırladım.

Yine de hikâyesinin kahramanı olduğuma inanıyordu. Her emrimi yerine getirmek için can atıyordu.

Hastayken ona bakmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu hatırladım. Nefes alabilmek için bana ne kadar muhtaç olduğunu. Gücü kalmadığında bana nasıl yaslandığını.

Bana nasıl tamamen teslim olduğunu hatırlıyorum.

Kollarımda tuttuğum minik vücudu aklıma geldi. Elleri. Gözleri. Lanet olası saf ruhu.

Ayağımın dibinde diz çökmüş hâlini gözümün önüne getirince elimi uyluklarımın üzerine sıkıca bastırdım.

Buna bayıldın, seni hasta piç.

Göğsümde bir heyecan dalgası yükseldi, damarlarımdan arzu akıyordu ve avcı yanım uyandıkça kaslarım gerilmişti.

Lara'ya sahip olabilirdim ve o da bana karşı koymazdı. Beni memnun etmek için çaresizce istediğim her şeyi yapardı.

Onun masumiyeti benim olurdu. Ona dokunan tek erkek ben olurdum ve o da bunun için bana tapardı.

Her zaman baskın bir adam olmuştum, itaatkâr bir partner arzuluyordum ama duygusal bir bağa hiç ihtiyacım olmamıştı.

Şimdiye kadar.

O bana lanet olasıca şeyler hissettiriyor.

"Gabriel?" Emre'nin sesi beni sapkın düşüncelerimden çekip çıkarmıştı.

Başımı kaldırırken gözlerimi kırpıştırdım, heyecanım yatışmış ve içimdeki arzu ruhumun derinliklerindeki karanlığa çekilmişti.

"Geldik," dedi.

Başımı aşağı yukarı salladım ve limuzinden indim. Gözlerim kalabalığı tararken kamera flaşları yanıp sönmeye başladı ve güvenli olduğundan emin olunca elimi büyükanneme uzatarak onu arabadan indirdim.

Kırmızı halıda yürürken yüzünde zarif bir gülümseme vardı. Vücudumdaki her bir kas saldırıya hazırdı ve bir an bile gardımı indirmiyordum.

Salona girdikten sonra bir saat boyunca benim için önemi olmayan insanları selamlamakla uğraştım.

Bakışlarım, son moda kıyafetler giymiş sosyetiklerden birinden diğerine doğru gezindi. Başları dik, servetlerinin gücünü bir pelerin gibi omuzlarına sarmışlardı. Kahkahaları sahte, kendilerinden daha zenginleri cezbetmek için gülümsemelerini kusursuzca takınmışlardı.

Hepsi, servetlerini genç bir geline bırakmaya razı olacak yaşlı piçlerin arasında uygun bir koca bulmak için buradalardı.

Lara buraya asla uyum sağlayamazdı. Şampanya servis edilmeden önce muhtemelen panikatak geçirirdi.

Sıkılmış bir şekilde iç geçirip kol saatime baktım.

İki saat daha var. Tanrım, yardım et.

Arkamdan, "Bay Demir," diye bir ses geldi.

Emre arkasını döndü ve anında yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ben Madeleine Clark," dedi kadın kendini Emre'ye tanıtarak.

"Emre Demir," diye cevapladı kuzenim. Alçak ses tonu bu gece bizimle eve gitmeye niyetinin olmadığını gösteriyordu.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve başımı hafifçe iki yana salladım.

Büyükannem kolumu daha sıkı tuttu ve önümüzdeki çifti işaret ederek bana doğru eğildi.

"Thorneların evliliklerinde sorunlar olduğunu duydum. Sadece servetlerini bölmek istemedikleri için birlikte kalıyorlar."

Umurumda bile değil.

"Hımm," diye cevap vererek dinlediğimi belli ettim.

Bir kadın büyükannemin yanına gelerek elini uzattı. "Ben Madeleine Clark."

Tanrım.

"Bayan Demir," diye soğuk bir şekilde cevap verdi babaannem.

Madeleine'in gözleri bana takıldı. Lara'nın çarpıcı mavi gözlerine karşı hiç şansı olmayan yeşil gözlerinde parıldayan ilgiyi saklamaya tenezzül bile etmiyordu.

Selamına karşılık vermediğimde saçlarını savurarak önemsemediğini gösterdi. "Seattle'daki kulüplerin çoğunun sahibi sizmişsiniz?" Bana yaklaşarak elini diğer koluma koyma cüretini gösterdi. Gülümseyerek eğildi ve takma kirpiklerini o kadar hızlı kırpıştırdı ki her an uçup gideceklermiş gibi görünüyordu.

Büyükannemi tamamen hiçe sayarak açıkça benimle flört ediyordu.

Saçmalık.

Bakışlarım Emre'ye kaydı ve başımı sinir bozucu kadına doğru eğdim. Kuzenim öne çıktı ve kadını kolundan tutup bizden uzaklaştırdı.

Kadın, bana bakarken yüzünde şok olmuş bir ifade belirdi. Sonra, onu görmezden geldiğim için yüzü öfkeyle gerildi.

Babaannem, kolumu çekiştirerek iç geçirdi. "Bağışımızı yapalım da diğer akbabalar sana saldırmadan gidelim." Masaya doğru yürürken, "Seni hiçbir yere götüremiyorum," diye mırıldandı.

Bölüm 25

Lara

Sırf özgür olduğum için Nisa yatmaya gittiğinde havuzun kenarına oturdum.

Taytımı dizlerimin altına kadar sıyırıp bacaklarımı dikkatlice serin suya daldırdım ve ayak parmaklarımı suda oynattım.

Bu çok güzel.

Bahçe ışıklarının aydınlattığı çiçeklere bakarak geceleri her şeyin ne kadar gizemli göründüğünü düşündüm.

Bir kez daha göğsüm şükranla doldu ve bu kadar mutlu olduğum için dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Keşke annem de ölmeden önce bunu yaşayabilseydi.

Haklıydın anne. Peri masalları gerçek olurmuş.

Gabriel'in yatak odasının karanlık penceresine bakarak smokininin içinde ne kadar yakışıklı göründüğünü düşündüm. O saf güç ve testosteron...

Kalbim hızla çarparken yüzümdeki utangaç gülümsemeyi saklamak için hemen başımı indirdim.

Bana hissettirdiği duygular ve ona olan çekimim konusunda ne yapacağımı bilmiyordum ve Nisa'ya bundan bahsedemezdim.

Gülümsediğinde yüzünün değişmesini seviyordum. Her seferinde midemde kelebekler uçuşuyordu. En çok, onu memnun eden bir şey yaptığımda gözlerine yerleşen memnuniyet ifadesini seviyordum.

Tanrım, umarım onu asla hayal kırıklığına uğratmam.

"Arkadaşlık etmemi ister misin?" diye sordu aniden Gabriel.

Başımı birden kaldırıp bana doğru yaklaşmasını izledim. Takım elbisesi hâlâ üzerindeydi ama ceketini çıkarmıştı.

Dudaklarım anında yukarı kıvrıldı ve başımı onaylar gibi salladım.

Pantolonunu sıyırıp yanıma oturdu ve bacaklarını suya daldırdı. Kolu benimkine değiyordu ve sonra bana baktı. "Akşamın nasıl geçti?"

"Lokum yaptım," dedim. Sonunda doğru yapabildiğim için mutluydum. Altın rengi gözlerine bakınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Yemek ve hamur işi yapmayı sever misin?" diye sorarken bakışları huzurlu bir ifadeyle yüzümde dolaşıyordu. Bu da beni güvende hissettiriyordu.

"Çok severim." Yüzümdeki gülümseme büyüdü. "Nisa *Hanım* ve Elya *Hanım*'in bana öğrettikleri her şeyi seviyorum."

Bir an bana bakıp, "Senin için çok zor olmalı," diye mırıldandı.

Ayak parmaklarımı suda oynatarak başımı hafifçe yana eğdim. "Ney zor olmalı?"

"Her şeyi aynı anda deneyimlemek."

Öyleydi ama bununla başa çıkmayı yavaş yavaş öğreniyordum. Suya bakarak ayak parmaklarımı tekrar oynattım, suyun verdiği hissi seviyordum.

"Yüzmelisin," dedi Gabriel.

"Yüzemem." Omuz silktim. "Ama bir gün öğrenmek isterim," diye itiraf ettim.

"Mayon var mı?"

Başımı iki yana salladım. Birden Gabriel gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gömleğini omuzlarından sıyırıp yere bıraktı.

Aman Tanrım.

Kaslı göğsüne öylece bakakalmıştım ve gördüğüm manzara karşısında ağzımın kuruduğunu hissettim.

Belinden silahını çıkarıp gömleğinin yanına bırakırken dudaklarım aralandı. Suya girerken kol, omuz ve sırt kaslarının hareketlerini izledim.

Karnım o kadar gerilmişti ki elimi çabucak karnıma bastırdım. Kalbim hızla atıyordu.

"Gir," diye emretti Gabriel.

"Ne?" Onun çıplak göğsünü gördüğüm için hâlâ şaşkın ve nefes nefeseydim.

"Suya gir, Lara." Sesinde tartışmaya yer yoktu, emri içimde bir ürperti dalgası yaratmıştı.

Onu reddedemeyerek biraz daha yaklaştım. Ellerimle havuzun kenarındaki taşları sıkıca kavradım ve Gabriel belimden tuttuğunda ciyakladım. Beni öne doğru çekince onun vücuduna çarptım ve sular etrafımıza sıçradı.

Soğuktan nefes nefese kalmış bir şekilde ellerimi omuzlarına koyup hayatım buna bağlıymışçasına ona tutundum.

"Su ısınacak," diyerek bizi kenardan uzaklaştırdı.

Garip hissettiğim için ona bu kadar sıkı tutunmamaya çalışıyordum ama o, "Derin nefes al," dedi.

Derin bir nefes aldıktan sonra beni suyun altına çekti. Sadece birkaç saniye sonra tekrar suyun yüzeyine çıktık. Düşünmeden derin bir nefes alırken kollarımı boynuna doladım. Vücudunun sıcaklığı benimkine nüfuz ettiğinde midem bir dizi takla attı.

Eli sırtımda yukarı aşağı kayarken neredeyse ona yapıştığımı fark ettim. Hızla kollarımı geri çekip ellerimi ılık suda bırakarak süzülmeye başladım.

Gözlerim onun çekici yüzüne, cildinde kıvrılan damlalara odaklandı. Kalbim deli gibi çarparken her zamankinden daha yakışıklı görünen Gabriel'e baktım.

Bir kolunu belime sıkıca dolamıştı ve fazla çaba harcamadan bizi suda hareket ettiriyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Alçak ve derin sesinin tınısı vücudumda titreşiyordu.

İnanılmaz.

"Güzel." Cildimi okşayan suya odaklanmaya çalıştım, ardından dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. "Hafif hissediyorum."

Elini saçlarından geçirdiğinde daha da seksi olmuştu. Hızla başka yere bakıp bahçedeki ışıklara odaklandım.

Onu ne kadar çekici bulduğunu belli etmeden önce sakinleşmelisin.

"Bana güveniyor musun?" diye sorduğunda sesi daha yumuşak geliyordu.

Bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Ona tutunmuyordum. Her an beni bırakabilirdi ve o zaman boğulurdum. Ama bunu yapmayacağını biliyordum.

Ondan hâlâ korkuyordum çünkü bana verdiği bu güzel hayatı sonlandırabilecek güce sahipti. Ama aynı zamanda onun yanında kendimi güvende hissediyordum çünkü bana hiç zarar vermemişti.

Buraya geleli sadece bir buçuk ay olmuştu ve her an her şey değişebilirdi ama hayatta kalma içgüdüm Gabriel'in bana zarar vermeyeceğine dair verdiği sözünde samimi olduğunu söylüyordu.

"Evet."

Bunu fark ettiğimde göğsümün bir duygu seliyle dolduğunu hissettim. Ailem gibi olan bu insanlara güveniyordum.

Onlarla gerçekten güvendeyim.

Bakışlarımı indirdiğimde Gabriel'in geniş omuzları ve kaslı göğsü karşımda belirdi. Kalbim deli gibi çarpıyordu, içimde yine bir çekim dalgası yükseldiğinde midemin kasıldığını hissettim.

Bu duyguları daha önce hiç yaşamamıştım. Kendimi deneyimsiz ve şaşkın hissediyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda, alçak ses tonu, sanki beni büyülemiş gibi her şeyin daha samimi hissettirmesine neden olmuştu.

Yumuşak bir sesle, "Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedim.

"Bana bak," dediğinde gözlerim onun gözlerine kaydı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Neden aptal gibi hissediyorsun?"

Çünkü sana karşı bir sürü şey hissediyorum ve bunlar beni çok etkiliyor. Burada kalmamı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Gerçeği itiraf etmek istemediğimden, "Her şey çok yeni ve ben nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye cevap verdim.

Gabriel beni kendine doğru çekip kollarıyla sıkıca sardı. Her aldığım nefeste onun erkeksi kokusunu hissediyordum ve vücuduyla beni ısıtıyordu.

Tanrım, onun kollarında olmak büyüleyici bir duygu.

"Biraz zaman alacak ama her şeye alışacaksın." Boğazını temizledi. "Ve sen aptal değilsin, sadece masumsun. Arada fark var," diye ekledi.

Dayanamayıp kollarımı tekrar boynuna doladım. Gözlerimi kapattım ve ona sarılmanın tadını çıkardım. Sakinleştirici, güven verici ve... Mükemmeldi.

"Aradaki fark nedir?" diye sordum parmaklarımla dikkatlice onun sıcak tenine dokunarak. Sinir uçlarımda bir karıncalanma hissedince tüylerim diken diken oldu.

"Masumiyet, bir şeyi deneyimleme fırsatının olmamış olmasıdır. Aslında çok nadirdir." Gözlerimizin birbirine kilitlenmesine fırsat verecek kadar geri çekildi. "Severim."

Gözlerinde gerçeği gördüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi.

Ellerim omuzlarına kaydı ve ne yaptığımı fark etmeden parmaklarımı, kollarını hissetmek için pazılarına doğru kaydırdım.

Tanrım, ne kadar güçlü kollar ve altın rengi bir ten. Damarlar. Ah. Damarları.

Ne yaptığımı fark edince yanaklarım kızararak ellerimi onun teninden çektim. Gabriel başını eğerek gözlerime baktı ve "Neden kızardın?" diye sordu.

Hızla başımı iki yana salladım ve sırrımın ağzımdan kaçmaması için dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Lara." Sesinde uyaran bir ton vardı ve sonra, "Söyle," diye emretti. Sesinde tam bir hâkimiyet vardı.

Bir kez daha ona karşı gelemedim. Gözlerimi sıkıca kapattım. "Sana dokunmak çok yakın hissettiriyor."

"Rahatsız mı oldun?"

Başımı iki yana salladım.

Bu hissettiğim son şeydi.

"Yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerimi açtım ve kaşlarımı çatarak, "Hayır, öyle demek istemedim," diye cevap verdim.

Gabriel bizi havuzun kenarına geri götürdü, sonra kalçalarımdan tuttu ve hiç çaba harcamadan beni sudan çıkararak havuzun kenarına bıraktı.

Elleri hâlâ belimdeyken bana baktı. Gözleri yırtıcı bir bakışla karardıktan sonra, "Gömleğimi giy,"diye mırıldandı.

Kuru giysilere uzanırken aşağıya doğru baktım. Kendi gömleğimin neredeyse tamamen şeffaf olduğunu görünce içimi yoğun bir utanç dalgası kapladı. Hızla kollarımı onun gömleğinin kollarından geçirip kendimi örttüm.

Gabriel çıkmak yerine kendisini kenardan itti ve vücudu suda kayarak ilerledi. Havuzun diğer tarafına geçince dönüp bana baktı. "Minnettarlığı başka bir şeyle karıştırma."

Ne?

Başımı iki yana sallayarak, "Anlamadım," diye itiraf ettim.

Gabriel havuzdan çıkıp diğer tarafa oturdu. Işık onun üzerine vururken kaslı göğsünü, karın kaslarını ve Tanrım, o güçlü kollarını net bir şekilde görebiliyordum.

Nefes kesiciydi.

Yanımda duran silahın farkındaydım ve bunun bir test olduğunu biliyordum. Gabriel, fırsatını bulursam onu vurup vurmayacağımı kontrol ediyordu.

Bu asla olmayacak.

"Seni kurtarmadım, Lara. Seni vurdum ve bana onun hakkında bilgi verebileceğini umarak Mazur'dan çaldım."

Hâlâ anlamıyorum.

Gabriel içini çekerek yüzündeki suları sildi. "Beni kahraman gibi düşünme çünkü ben kahraman değilim. Sen minnettarsın ve hayatı ilk kez yaşıyorsun. Bu duyguyu başka bir şeyle karıştırma."

Kaşlarımı çattım. "Şimdi daha da kafam karıştı."

Gabriel ayağa kalktı. Islak pantolonu o kadar aşağıda duruyordu ki belinin altındaki V şeklinde gelen kasları görünüyordu. Ağzım kurumuştu ve karnımda şiddetli bir sıkışma hissettim.

Vay canına.

Havuzun etrafında yürürken onun yakışıklılığından gözlerimi alamıyordum. Önümde durup elini uzattı ve elimi onun eline koyduğumda beni ayağa kaldırdı.

Eğilip gözlerini gözlerime dikti. "Bana sanki tüm dünyan benmişim gibi bakıyorsun, Lara. Minnettarlığı aşkla karıştırma."

Ah...

EYVAH.

Ona olan aptalca hayranlığım ortaya çıkınca utanç ve mahcubiyet duygularıyla sarmalanmıştım. Elimi çekip başımı onaylar gibi salladıktan sonra hızla arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım.

Aman Tanrım.

Utançtan ölecektim. Ona hayran hayran bakıyordum ve o bunu fark etmişti.

Hemen şimdi ölsem yeridir.

Göğsüm garip bir baskı ile dolarken tüm mutluluğum solmuştu ve kendimi içim boşalmış gibi hissediyordum.

"Lara!"

Olduğum yerde durdum, tüm bedenim gerilmişti.

Lütfen, lütfen, lütfen, bu utanç kaybolana kadar kafamı bir yastığın altına sokmam lazım.

Gabriel'in arkamda olduğunu duydum ve güç toplamak için derin bir nefes alıp ona döndüm.

Kaşlarını çattığını görünce kalbim sıkıştı. Önümde durup gözlerini benimkilere kilitledi.

"Ben seninle konuşurken arkanı dönüp gitme."

Başımı eğdim ve neredeyse, *Evet, efendim,* diyecekken onun yerine başımı sallararak onayladım.

Elini çeneme koyup yüzümü ona doğru kaldırdı. Bu dokunuşu, şu anda bana çok fazla geliyordu ve alt dudağım titremeye başlamıştı.

Hâlâ göğsümde dolaşan utanç nedeniyle güçlükle yutkunuyordum.

Gabriel başını iki yana sallarken bakışları yumuşadı. "Tanrım, bu çok zor." Elini yüzümden çekip bir adım geri attıktan sonra bakışları tekrar benimkilere çevrildi. "Sadece bir duyguyu diğeriyle karıştırma diyorum."

O da rahatsız görünüyordu ve endişelenmeye başlamıştım, aramızdaki her şeyi mahvetmiştim. İçimde tutamayarak, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı ve bana şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

"Sizi tedirgin ettiğim için. Öyle hissettirmek istememiştim." Omuzlarım çöktü ve kollarımı belime doladım, bakışlarımı çıplak ayaklarımın altındaki taşlara çevirdim. "Bunu öğrenmenizi istemezdim."

Kimse öğrenmemeliydi. Onun bana hissettirdiği şeyleri keşfetmek için zar zor zaman buldum, tadını çıkarmak için ise hiç zamanım olmadı.

Yine çenemi yukarı kaldırdı. Gözleriyle gözlerimin içine baktıktan sonra bir şey fark etmiş gibi, "Benden gerçekten hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Kollarımı kendime daha sıkı sararak başımı *evet* der gibi salladım. "Özür dilerim. Buna bir son vereceğim."

"Verme!" Onun sert tepkisine karşılık gözlerimi kırpıştırırken, "Bunda yanlış bir şey yok, Lara. Ne hissetmek istersen

hisset. Sadece duygularını başka bir şeyle karıştırmanı istemiyorum," diye ekledi.

"Bu benim için çok yeni," diye itiraf ettim.

Eli omzuma kaydı ve beni çıplak göğsüne çekti. Beni kucaklamasının verdiği hissin güzelliğiyle gözlerimi kapattım.

Çenesini başımın üstüne dayadı. "Eğer emin olamazsan, benimle konuşabilirsin."

Başımı salladım ve yanağım onun sıcak tenine değdi.

Gabriel geri çekildiğinde kendimi daha iyi hissediyordum ve az önceki kadar mahcup değildim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Evi işaret ettim. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet." Gabriel bir adım geri çekilince çıplak göğsünü ve güçlü bacaklarına yapışan nemli pantolonunu tamamen görebiliyordum.

Ona karşı hissettiğim çekimin gücünü görmemesi için hızla arkamı dönüp eve koştum. Yatak odamın güvenli alanına ulaşana kadar durmadım ve elimi göğsüme koyarak çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Peki, ondan hoşlanmama izin var mıydı?

Bölüm 26

Gabriel

Kot pantolon ve kömür rengi bir süveter giymiş, kahvaltı için yemek odasına doğru yürüyordum.

Sanırım dün gece bir hata yapmış ve Lara'nın kafasını allak bullak etmiştim.

Odaya girdiğimde masada sadece Emre oturuyordu. "Selam," diye mırıldandım. Masada başköşeye oturdum ve önümdeki tabağa daldım.

"Kötü bir gece geçirmişsin," dedi Emre. "Bu arada, ekip için yaptığım fedakârlığın borcunu ödeyeceksin."

Gözlerimi onunkilere diktim. "O kadınla eve mi gittin?"

"Hayır. Otele gittik. Sabah çıkmak daha kolay oluyor."

Başımı iki yana salladım. Büyükannemiz odaya girdiğinde konuşma orada sona erdi. "Selam," dedi, yüzünde neşeli bir gülümsemeyle.

"İyi bir şey olmuş galiba," dedi Emre.

Büyükannem bana bakarken gözlerinin içi parlıyordu. "Evet. Dün gece bir şey gördüm, umarım harika haberler gelir."

Siktir. Lara'yı görmüş ve muhtemelen lanet olası bir düğün planlıyordur.

"Ne gördün?" diye sordu Emre çok şaşkın bir ifadeyle.

"Önemli değil." diye cevapladı elini havada sallayarak. "Nisa neden yemeği getirmiyor?"

"Çünkü Nisa'nın sadece iki eli var," diye mırıldandı Nisa masaya bir tepsi yemek taşırken. Lara da arkasında başka bir tepsi ile onu takip ediyordu.

Her şeyi masaya koyduktan sonra Nisa, "Açlıktan ölmeden yiyin," dedi.

Nisa ve Lara yerlerine otururken Murat içeri girdi. Bana doğru başını salladı ve Lara'nın yanına oturarak, "Selam," diye mırıldandı.

Kahvaltımla isteksiz bir tavırla oyalanırken Lara'ya kaçamak bakışlar attım.

Onu havuzun kenarına oturttuğum ve göğüslerine yapışan ıslak kumaşı gördüğüm andan itibaren her şey ters gitmişti.

Siktir, göğüsleri muhteşem.

Başımı iki yana sallayıp ağzıma biraz yumurta tıkıştırdım.

Lara ile yüzmek benim için de yeni bir deneyimdi. Onunla vakit geçirmekten keyif almıştım. Onu kollarımda tutmak garip gelmemişti ve bana güvendiğini öğrenmek hoşuma gitmişti.

Sonra bana ilgiyle bakmıştı. Vücuduma kaçamak bakışlar attığında gözlerinde beliren hayranlık ifadesini görmüştüm.

Onu kendime çekip ellerini üzerimde hissetmek, kendimi hazırlayamadığım kadar heyecan verici bir duyguydu. Sertleşmiştim ve neredeyse ona orada, o anda sahip olacaktım. Ama diğer her şey berbattı. Ona duygularını karıştırmamasını söyledikten sonra yüzündeki reddedilmişlik hoşuma gitmemişti.

Gözlerim, hazımsızlık çekecek kadar aceleyle yemek yiyen Lara'ya takıldı.

"Yavaş ol, Lara," diye emrettim sert bir sesle.

Ağzındaki lokmayı zorlukla yuttu ve başını eğik tutarak itaatkâr bir şekilde, "Tabii, efendim," diye mırıldandı.

Tanrım.

Peçeteyi masaya atıp ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaştım. Lara'nın elini tutup onu ayağa kaldırdım ve arkamdan çektim.

"Ne kaçırdım?" diye sordu Nisa, biz yemek odasından çıkarken.

Arkamızdan, "Sus ve ye," diyen babaannemin sesi geldi.

Lara'yı çalışma odasına çektim ve kapıyı kapatıp ona döndüm. Gözlerini bana dikmişti.

"Dün gece işler ters gitti," dedim. "Reddedilmiş gibi hissetmeni istemedim."

Başını salladı, tüm dikkatini bana vermişti.

Bir nefes verip elini bıraktım. Tekrar gözlerine bakarak konuşmaya devam ettim. "Ne hissetmek istersen hisset."

Dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. "Sadece emin olmak için soruyorum, sizi sevmem sorun olmaz, değil mi?"

Sorusu nabzımı hızlandırmıştı.

"Hayır, Lara. Ne hissetmek istiyorsan hisset. Sadece yanlış nedenlerden dolayı olmadığından emin ol."

"Tamam." Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

"Tanrım, bana teşekkür etme," diye mırıldandım. Omuzlarından tutup onu göğsüme çektim.

Kollarımı sıkıca ona doladım, dudaklarımı saçlarına bastırıp gözlerimi kapattım.

O kadar iyi hissettiriyor ki.

Lara bunu nasıl yapmıştı bilmiyordum ama beni parmağında oynatıyordu.

Ona karşı, uzun zamandır hissetmediğim şeyler hissetmeye başlamıştım. Ailemden olmayan birine karşı koruma duygusu hissediyordum.

Onun masumiyetini bencilce elde etmek isteyen bir sahiplenme duygusuydu bu.

Bu kadının sadece bana itaat etmesini istiyordum. Her isteğimi yerine getirmek için yaşamasını istiyordum. Onu hâkimiyetim altına almak istiyordum.

Mahvolmuşum ben.

Onun tertemiz kokusunu derin bir nefesle içime çekerken kollarımı ona daha sıkı sardım.

Lara ile tanıştığımda onun, gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmemiştim. Ama son bir buçuk ayda her şey değişmişti. Onu tanıdıkça güzelliği ortaya çıkmaya başlamıştı.

Hiç deneyimi yoktu. Geçmişte çıktığım sosyetik kızlara hiç benzemiyordu. Ama altın gibi bir kalbi vardı ve iç güzelliği yüzüne yansıyordu. İnsana enerji veriyordu ve içimdeki sahiplenme isteğini durduramıyordum.

Sarhoş edici masumiyeti beni delirtmeye başlamıştı.

Yavaş ol. Önce bunu düşünmelisin.

Onu bırakıp aramıza biraz mesafe koyduktan sonra, "Git kahvaltını bitir," diye mırıldandım.

Gitmesini bekledikten sonra kapıyı arkasından kapattım.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek pencereye doğru yürüdüm. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve arka bahçenin manzarasını hiç umursamadan duygularımı tartmaya başladım.

Şefkat sandığım şey başka bir şeye dönüşmüştü.

Onun saf kalbi ve lanet olası masumiyeti.

Tanrım, bu ona, boyun eğdirip her bir parçasını yiyip bitirmek istememe neden oluyordu. Lara, dominant tarafımı hiç kimsenin yapamadığı kadar ateşliyordu.

Peki, bu konuda ne yapacaksın? Parmağını şıklatsan, dizlerinin üzerine çökmesini sağlayabilirsin.

Ben bunu istemiyordum.

Onun korktuğu için beni memnun etmesini istemiyordum. Bu bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

Onun istekli olmasını istiyordum.

Dokunuşumla erimesini ve kollarımda güç bulmasını istiyordum.

Ve tüm bunlar zaman alacaktı.

Öncelikle hazır olması gerekiyordu ve bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu arada sabırlı olmalıydım ve fırsat buldukça onu cesaretlendirecektim, böylece onun için olabildiğince doğal bir süreç olacaktı.

Yani bunu gerçekten yapacaksın? Lara'nın peşindesin?

Bu konuda fazla seçeneğim olmadığını düşünerek, sinirden güldüm.

Gönül ferman dinlemiyor.

Bölüm 27

Lara

Hastalandıktan ve Gabriel ile yaptığımız yoğun konuşmalardan sonra her şey sakinlemiş gibi görünüyordu. Onu sevmeme izin vereli bir hafta olmuştu ama onu pek görememiştim.

Nisa her gün bana bir şeyler yapmayı öğretiyordu ve öğleden sonraları da ya Alya Hanım ile oturup örgü örüyor ya da bahçede yürüyüş yapıyorduk.

Artık evi bir an önce temizlemek için acele etmiyor, her odaya özenle zaman ayırıyordum.

Gabriel'in odasındaki tüm yüzeyleri silip tozunu aldım. İşimi bitirince çamaşır sepetini alıp aşağıya indirdim. Sepetten odunsu bir tıraş losyonu kokusu geliyordu. En üstteki gömleği alıp yüzüme yaklaştırdım ve derin bir nefes aldım.

Çok güzel kokuyordu.

Sanki hayal gücüm onu yoktan var etmiş gibi birden kapının eşiğinde belirdi ve beni gömleğini koklarken yakaladı.

Tanrım, şimdi de bir sapık gibi görünüyorsun.

Gömleği sepete geri attım ve kapıya doğru yürüdüm. Gabriel yolumdan çekilmeyince yanından geçerken gözlerim onun yüzüne kaydı.

Parmaklarıyla kolumu kavrayarak çabucak kaçmamı engelledi.

"Burada bekle." Beni bırakıp dolabına doğru yürüdü ve askıdan bir gömlek aldı. Tıraş losyonundan kumaşa biraz sıkarken onu izledim, sonra gömleği bana uzattı. Dudaklarında cehennem kadar sıcak bir gülümseme belirmişti. "En azından bu temiz."

"Ah..." Gömleği alıp kumaşı göğsüme bastırdım. "Teşekkür ederim."

Omzunu kapı pervazına yaslayıp koridorda uzaklaşmamı izledi. Bunu nasıl yorumlamam gerektiğini bilmiyordum ama iyi bir şey olduğunu hissediyordum. *Değil mi?*

Odamın önünde durup gömleği yatağımın üzerine bıraktıktan sonra yarın sabah ilk iş olarak çamaşırları yıkayabilmek için sepeti çamaşır odasına bıraktım.

Nisa'ya akşam yemeği için yardım ederken Gabriel'in gülümsemesi gözümün önünden gitmiyordu. Yemek tepsilerini yemek odasına taşırken birden aklıma bir soru geldi: Gabriel benden hoşlanıyor muydu?

Afalladım.

Böyle bir şey söylememişti. Her zaman benim duygularımdan bahsediyordu. Kaşlarımı çatarak tabakları masaya koydum.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu Nisa.

Hızla başımı iki yana salladım. "Hiç." Alya Hanım ve Emre Bey yerlerine otururken tepsileri kenara koyduk.

"Gel, karşıma otur Lara," dedi Alya Hanım.

Sorgulamadan sandalyeyi çektim. Gabriel yemek odasına girip masanın başına oturduğunda, onun yanında oturduğumu fark ettim.

Ona çekingen bir şekilde gülümsedim ve herkesin yemeklerini almasını bekledikten sonra tabağıma biraz yemek koydum.

"Örebileceğimiz yeni bir desen buldum," dedi Alya Hanım. "Bebek patikleri. Çok sevimli."

Gabriel, az önce aldığı lokmayla neredeyse boğuluyordu, hemen su bardağını ona uzattım.

Bir yudum içip boğazını temizledikten sonra yüzünde kocaman bir gülümseme olan büyükannesine dönerek, "Onları örmeyi denemek için sabırsızlanıyorum," dedim.

Alya Hanım bana meraklı bir ifadeyle bakıyordu. "Hiç evlenmeyi düşündün mü?"

Ne?

"*Babaanne*," diye homurdandı Gabriel uyarıcı bir tonla.

Nisa, çatal bıçakları masaya bıraktı. "Benim bilmediğim bir şey mi oluyor?"

Emre kıkırdadı.

Bu çok garip.

"Ah… Hayır," diye cevapladım Alya *Hanım*'ın sorusunu. Ne olup bittiğini anlamaya çalışmak için gözlerimi masanın etrafında dolaştırdım.

Nisa bana sorgulayan bir bakış atınca hiçbir fikrim olmadığını göstermek için omuz silktim.

Yemeğin geri kalanında Alya Hanım, bahçede yapmak istediği değişikliklerden bahsetmişti ve ben de o tuhaf gerginliği unutmuştum.

Nisa'nın mutfağı temizlemesine yardım ettikten sonra nihayet odama çekilebilmiştim. Hızlıca duş aldım. Kurulandıktan sonra yatağın üzerinde duran Gabriel'in gömleğine uzunca baktım.

Bana onu ne istersem yapmam için vermişti.

Gömleği giyip düğmelerini ilikledikten sonra aynadaki yansımama bakıp gülümsedim. Gömlek bana çok büyük gelmişti, neredeyse içinde kaybolmuştum ama her tarafımı onun kokusu sarmıştı, bu yüzden umursamadım.

Yatak odama geri dönerken kollarımı sıvadım ve yorganı açıp yatağa girdim. Bugün de güzel bir gün olduğu için mutlu bir nefes aldım.

Gabriel'in odayı saran odunsu kokusunun içinde, düşüncelerim ona yöneldi. Başucumdaki lambayı kapattım ve oda karanlığa gömüldüğünde ona olan hislerimin yüzeye çıkmasına izin verdim.

Uykuya dalana kadar onu düşünmek bir alışkanlık hâline geliyordu, hem de çok sevdiğim bir alışkanlık.

Yüzme havuzunu ve gömleksiz ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüm. Beni suda tutarken kaslı kollarının verdiği hissi ve güçlü vücudunu hatırladım.

Ve kasıklarından aşağıya doğru uzanan V şeklindeki kaslarını.

Kapım çalınca düşüncelerimden sıyrıldım. Oturup ışığı açtım. "Evet?"

Gabriel içeri girip kapıyı arkasından kapatınca şaşırdım. Gözleri giydiğim gömleğe takılınca dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Benim gömleğimle mi uyuyacaksın diye merak etmiştim." Yaklaşıp yatağın kenarına oturdu. "Bu hoşuma gitti."

Gömleğin kumaşını hafifçe okşarken onu yatarken giydiğim için kızmadığına sevindim.

Gabriel bir an bana bakıp, "Büyükannem adına özür dilerim. Bizi havuzda görmüş ve hayal gücünün kurbanı olmuş," dedi.

"O yanlış bir şey yapmadı."

Vücudunu bana doğru çevirip yaklaşmamı işaret etti. Onun sözünü dinleyerek yorganın altından çıktım ve ondan birkaç santim uzakta diz çöktüm.

"Daha yakına," diye mırıldandı. Dizlerim onun uyluğuna değene kadar yaklaştım ve ona gülümsedim. "Böyle daha iyi." Gözleri yüzümde dolaştı. "Geçen hafta çok meşguldüm, bu yüzden seninle ilgilenemedim. Nasıl hissediyorsun?"

"Ne konuda?"

"Her şey."

Omuz silktim. Onunla konuşabildiğim için mutluydum. "İyiyim."

Gabriel başını eğdi, gözleri bana odaklanmıştı. "Bana karşı hislerin hakkında biraz daha düşündün mü?"

Başımı evet der gibi salladım, sonra kafamı eğip, "Senden hâlâ hoşlanıyorum," diye itiraf ettim.

"Ne kadar?"

Bunu ona nasıl açıklayabilirim?

Düşüncelerimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Sürekli seni düşünüyorum." *HER AN düşünüyorum.*

Yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. "Ne tür düşünceler?"

Yanaklarım kızarınca ellerime baktım. Gabriel bir elimi tuttu ve başparmağıyla elimin arkasını okşadı. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Başımı kaldırıp onunla göz göze geldim. "Havuzda olanları düşünüyorum. Gömleksiz çok yakışıklısın."

Dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Beğendiğine sevindim."

"Çok beğendim."

Gözlerimiz yine birbirine kilitlendi ve sonra, "Daha önce hiç, biri seni öptü mü, Lara?" diye sordu.

Başımı iki yana sallarken midemin sıkıştığını hissettim.

"Seni öpmemi ister misin?"

Hiç şüphesiz. "Evet."

Başını onaylar gibi salladı ama hareket etmedi. Bunun yerine ayağa kalkıp beni yataktan çekerek ayağa kaldırdı. Karşısında durduğumda elimi bıraktı.

"Gözlerini kapat."

Ona itaat ettim. Ne yaptığını merak edecek zamanım olmamıştı çünkü elleriyle yüzümü kavradığı anda nefesini dudaklarımda hissettim.

Kalbim göğsümde âdeta çarparken midemde deli gibi uçuşan kelebekler vardı.

Gabriel dudaklarını dudaklarıma bir kez, sonra ikinci kez değdirdikten sonra başını kaldırdı. Üç saniyelik öpücüğün bu kadar yoğun duygular hissettirmesine şaşırmış bir hâlde gözlerinin yüzümde dolaşmasını izledim.

Sonra kıkırdayarak, "Nefes al, Lara. Seni tam anlamıyla öpmeden bayılmanı istemiyorum," dedi.

Ciğerlerimi hava ile doldururken beklenti içinde boğuluyordum.

Başparmağıyla yanağımı okşadı, gözlerindeki ifade hem yırtıcı hem de şefkatliydi. Tekrar aramızdaki mesafeyi kapattı ve bu sefer dudakları dudaklarıma değdiğinde, sadece dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirmedi. Dili dudaklarımın kenarında gezinirken, "Dudaklarını arala," dedi.

Söylediğini yaptım ve dili benimkine dokunduğu anda, bedenimden çıkmış, bulutların üzerinde süzülüyormuşum gibi hissettim.

Bölüm 28

Gabriel

Dilimin üzerinde masumiyetin en tatlı hâlini hissettiğim an tüm mantığımı yitirdim ve Lara nefessiz kalana kadar onu öpmeye devam ettim.

Dilimle onunkine dokunup okşarken nefesini içime çektim. Dişlerimle şişene kadar dudaklarını ısırdım.

Kontrol tamamen bende olduğu için resmen zevkten uçuyordum.

Çok hızlı hareket edip onu daha da korkutmadan kendime geldim öpücüğü kesip yüzümü boynuna bastırdım. "Tanrım," diye mırıldandım hızla nefes alıp verirken. "Beni delirteceksin."

Lara'nın benimkine bastırdığı göğüsleri yükselip alçalırken kıvrımlarını hissetmek beni daha da sertleştiriyordu.

Başımı kaldırıp kızarmış yüzüne, şişmiş dudaklarına ve merak dolu gözlerine baktım.

Lanet olası bir mağara adamı gibi, "İlk öpücüğün nasıldı?" diye sordum.

"Mükemmeldi."

Göğsüm gururla kabarmıştı ve başparmağımla pembe yanağını okşadım. "Umduğun gibi miydi?"

"Çok daha fazlası."

Kolumu indirip elini tuttum ve avucunu göğsüme bastırdım. "Bana dokunabilirsin."

Gözleri hâlâ yıldızlar gibi parıldarken onaylamak için başını salladı.

Başımı eğip ona baktım. "Masumiyetinle beni büyülüyorsun."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bana her şeyi sorabilirsin."

"Sen de benden hoşlanıyor musun?"

"Öyle olmasaydı seni öpmezdim."

Yüzünde rahatladığını gösteren bir ifade belirdi. Bunun, onu endişelendiren bir şey olduğunu fark etmemiştim. Kendi duygularımı açıkça ifade edememiştim. Hiçbir zaman çok konuşkan biri olmamıştım, daha çok gözlemleyen bir tiptim.

Gözlerimle yüzünü taradım. "Beni etkiledin Lara Nowak. Ne zaman ve nasıl oldu bilmiyorum ama bunun nereye varacağını görmek istiyorum."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Elimi kaldırıp ipek gibi saçlarını kulağının arkasına attım. "Kural yok. Ne hissediyorsak onu yaşayalım."

"Tamam."

Bu konuyu onunla konuşmam gerektiğini hissederek, "Hap kullanıyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Doğum kontrol hapı kullanmak ister misin, yoksa prezervatif mi kullanayım?"

Beklemediği bu direkt soru karşısında yanakları kıpkırmızı olmuş, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Aramızdaki ilişki gelişmeye devam ederse, sonunda birlikte olduğumuzda seni hamile bırakmayacağımdan emin olmak istiyorum," diye açıkladım daha yumuşak bir tonda.

"Sen karar ver," diye mırıldandı.

Her gün hap almakla uğraşmasını istemediğim için, "Doktoru çağırıp sana doğum kontrol implantı taktırırım," dedim. Saçlarını kulaklarının arkasına attım. "Ama önce birbirimizi daha iyi tanıyıp, birlikte vakit geçirip birbirimizin tadını çıkaralım."

"Tamam," dedi onun yerine karar vermemden dolayı rahatlamış bir şekilde.

Onun üzerinde ne tür bir gücüm olduğunu görmek için, "Öp beni," diye emrettim.

Lara parmak uçlarına yükseldi ve dengede kalmak için parmaklarını boynuma doladı. Ona yardım etmek için başımı eğdim, o da tereddüt etmeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Hissettiğim yoğun tatmin duygusu, aletimin patlayacak kadar sertleşmesine neden olmuştu.

Öpüşmeyi kestim ve onu da kalçalarından tutup çekerek oturdum. Bacakları iki yanımda olacak şekilde kucağımda oturuyordu.

"Böyle daha iyi," diye mırıldandım ve iştahla dudaklarını tekrar ele geçirdim. Dilim onun diline çarparken beni zorlayacak hiçbir deneyimi olmadığı için her şeye tam olarak hâkim olmaktan büyük zevk alıyordum.

Lara kollarını boynuma doladı ve vücudunu bana bastırdı, bu şekilde aletimin tam üzerine oturmuş oldu. Nefesi kesilmişti, o an dayanamayıp kendimi ona doğru ittim.

Nefesi kesik kesik çıkıyordu.

Dudaklarımı onunkinden çekip kendimi tekrar itmeden önce gözlerimi yüzüne diktim ve tepkisini yakından izledim.

Gözlerini açmamıştı ve yüzünde saf bir zevk ifadesi vardı.

"Seni boşaltmamı ister misin, Lara?"

Doğrudan sorduğum soru, gözlerini açmasına neden olmuştu. Utançtan yüzünün gerildiğini görünce durmamı isteyeceğini düşündüm.

"Evet."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Ardından dominant tarafım, "Gömleğinin düğmelerini aç,"diye emretti.

Titrek parmaklarıyla düğmeleri birer birer açtı. O bitirir bitirmez, göğüslerini görebilmek için kumaşı kenara çektim.

Bana itaat etmesi beni tatmin ediyordu. Ödül olarak başımı eğip dilimi onun sertleşmiş meme ucuna değdirdim. İrkildi ve meme ucunu ağzıma aldığımda sırtını kavisleyerek kendini bana doğru itti.

Kusursuz.

İnlediğini duymak için elimi karnına doğru indirdim ve külotunun kumaşını kenara çekerek parmaklarımla yumuşak kıvrımlarını okşadım. Sıcacık ıslaklığını hissedince parmağımı girişine doğru indirerek orada daireler çizmeye başladım.

Dudaklarımı göğsünden çekip orta parmağımı yavaşça içine sokarken Lara'ya baktım. Dudakları bir nefesle aralandı ve kasılan bacaklarıyla vücudumu sıktı.

"Güzel mi?" diye sordum ona acı vermediğimden emin olmak için.

Hızla evet der gibi başını salladı.

"Dokun bana, Lara," diye emrettim ona.

"Nerene?"

"Nereme istersen."

Ben parmağımı onun dar girişine yavaşça sokup çıkarırken o, ellerini omuzlarıma koydu. Bu gece onun içine girmem imkânsızdı. Bu onun canını çok yakardı.

Kendi arzumu bastırarak Lara'nınkine odaklandım. Dudaklarımdaki nefesi kesik ve sığ bir hâl alana kadar başparmağımla klitorisini okşadım.

Gözlerinin hazla dolduğunu görünce elimi çekip, "Bana sürtün," dedim.

Deneyimsizliği, kalçalarını hareket ettirmekte zorlanmasından belli oluyordu. Yatağa uzandım, külotunu kenara itip aletimin üzerinde yukarı aşağı hareket etmesine yardım ettim.

"İşte böyle," diye övdüm. "Daha sert, bebeğim."

Ellerini göğsüme koydu, parmakları gömleğimin kumaşına gömüldü, sonra nihayet ritmini buldu. Testislerime dolan zevkle kalçalarını daha sıkı kavradım.

"Benim için boşal, Lara. İlk orgazmını benimle yaşa."

Vücudu titremeye başlamıştı ve gözleri kapandı, yüzü gerildi, ağzı sessiz bir "o" şeklinde açıldı.

Gömleğimin vücudunu gevşekçe sarışına ve açıktaki göğüslerine bakarak tüm bu manzarayı içime çektim. Külotu kenara sıyrıldığı için sertleşmiş aletimin üzerine sürtünürken kabaran klitorisini görebiliyordum.

Onu böyle görmek eşofmanımın içinde patlamama neden olmuştu. Bir şekilde oturmayı başardım. Elimi aramıza sokup parmağımı onun daracık sıcaklığına doğru ittim ve orgazmını uzatmak için parmağımı hızlı hızlı hareket ettirdim.

Lara yüzünü boynuma gömerek inledi.

Diğer kolumu vücuduna dolayarak tüm dikkatimi ona verdim ve kendi zevkimi unuttum.

Ancak parmağımın etrafında kasılmayı bıraktığında odada duyulan tek ses, hızla alıp verdiğimiz soluklarımızdı.

İçimi yoğun bir tatmin duygusu kaplamıştı. Yüzünü görebilmek için elimi klitorisinden çekip saçlarından tutarak onu boynumdan uzaklaştırdım.

Gözleri yaşlarla parlıyor, çenesi titriyordu. Yüzünde o kadar çok duygu vardı ki gözüme daha önce hiç bu kadar canlı görünmemişti.

"Canını mı acıttım?"

Hızla başını iki yana salladı.

"Neden ağlamak istiyormuşsun gibi görünüyorsun?"

Başını eğemeyen Lara, gözlerini kaçırdı ve her ne hissediyorsa güçlükle yutkundu.

"Lara." Gözleri tekrar bana döndü. "Ne oldu sana?"

"Hiçbir şey." Sesinde kırılganlık vardı, sonra pes ederek, "Sadece şu anda çok fazla duygu yaşıyorum, o kadar," diye itiraf etti.

"İyi duygular mı?"

Evet anlamında başını salladı ve tekrar güçlükle yutkundu.

Sadece duygusal.

Yardımı olacağını düşünerek, "Ağlaman normal," diye onu cesaretlendirdim.

Yine başını iki yana sallayarak tüm hissettiklerini kontrol altına almaya çalışmasını izledim.

Bu durumdan ve onun bunu içinde tutmaya çalışmasından hiç hoşlanmamıştım. Göğsüme bir hayal kırıklığı çökse de onun için bu ânı mahvetmek istemediğimden sesimi çıkarmadım.

Kendini örtmek için gömleğine uzandığında başımı iki yana salladım. "Sakın deneme bile."

Gözleri benimkilere kaydı. "Şimdi ne olacak?"

"Konuşacağız." Saçlarını bırakıp elimi yüzüne götürdüm. Yanağını kavrayarak, "İlk orgazmın nasıldı?" diye sordum.

Bir an düşündükten sonra, "Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Dene."

Nefes alıp verişini izledim, göğüsleri inip kalkıyordu. Elimi indirip parmak eklemlerimi sertleşen meme uçlarında gezdirdim.

"Sanki içimde bir şey patladı."

Onu dokunmaya devam ederken tüylerinin diken diken olması çok hoşuma gittiği için hafifçe gülümsedim. "Ve?"

"Çok yoğundu."

Kıkırdadım. "Beklediğin gibi miydi?"

Parmaklarımla, kurşunlardan birinin bıraktığı yara izini okşarken göğsüme bir pişmanlık doldu.

Neredeyse bir meleği öldürüyordum.

"Ne bekleyeceğimi bilmiyordum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hiç orgazm olmadın mı?"

Biraz utangaç bir şekilde başını iki yana salladı.

Dudaklarım memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tüm ilklerin bana ait olacak." Ellerimi boynunun iki yanına koyarak onu kendime çektim. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, "Orgazm olmak istediğinde bana gel. Sana sadece ben dokunabilirim. Anladın mı?" dedim.

"Evet."

"Evet, ne?"

Gözlerindeki mutlulukla, "Evet, Gabriel," diye mırıldandı.

Ona bakarken içim yoğun bir sahiplenme duygusuyla dolmuştu.

Lanet olsun, bu melek benim olacaktı.

"Sen bana aitsin, Lara."

Bölüm 29

Lara

Gabriel'in ona ait olduğumu söylediğini duyunca ruhumun derinliklerinde bir şeyler çözülmüştü. Duygularım kanatlanarak beni inanılmaz derecede yükseklere uçurmuştu.

O benim patronumdu ve tehlikeli bir adamdı. Yine de bu durum, ona ait olmak istememi engellemiyordu.

Gabriel, Tymon'un yaptığı gibi beni incitmek yerine bana zevki tattırmıştı. Bu, hayatımda yaşadığım en tatlı işkenceydi.

Beni orgazma ulaştırdığında ve tüm vücudum zevkten uyuştuğunda ağlamak istemiştim. O kadar yoğundu ki tüm duyularımı kaybetmiştim.

Sadece onu görebiliyordum. Onu hissedebiliyordum. Onu tadabiliyordum. Onu koklayabiliyordum.

Sadece Gabriel vardı ve cennete dokunuyormuşum gibi hissediyordum.

Bana bakarken gözleri hayranlıkla doluyor gibiydi. "Boşalmanı ödülüm olarak kabul ediyorum."

"Neden?"

"Bu gece bekaretini almadığım için."

Merakla, "Neden almadın?" diye sordum.

Dudaklarının kenarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Beni alabilmen imkânsız. Canın çok acır."

Eşofman altındaki ıslak lekeye baktım. "En azından zevk aldın mı?"

"Çok." Sesinde alaycı bir ton vardı. "Kanıtını görebilirsin."

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. "Bu beni mutlu ediyor."

"Beni memnun etmeyi seviyorsun," dedi.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Evet." *Bunun için yaşıyorum.*

Elleri aşağıya, köprücük kemiklerimin üzerine indi, ardından göğüslerimi avuçladı. "Çok güzelsin, *ödülüm.*"

Kimse bana böyle söylememişti ve Gabriel'in ağzından duyunca bunun gerçekten doğru olabileceğini düşündüm.

Belki de sandığım kadar sıradan bir tipim yoktur.

Merakla sonda söylediği Türkçe kelimeyi kastederek, "Bu kelime ne anlama geliyor?" diye sordum.

Açıklarken avuç içleriyle girişimi okşuyordu ve sonunda karnımda bir gerginlik hissettim. Gözleri gözlerime kilitlenmişti ve altımda sertleştiğini hissettim ve ardından, "Şimdi gitmezsem, kendimi kaybedeceğim," diye uyardı.

Dokunuşuna doğru eğildim ama o ellerini kalçalarıma koyup beni kaldırdı ve yanına oturttu. Ayağa kalkarak önümde durdu ve gömleğimin düğmelerini iliklediği.

Bitirdiğinde yatağa doğru başını salladı. "Yatağa gir."

Gözlerimi ondan hiç ayırmadan yorganın altına girdim.

Gabriel elini başımın yanına koydu ve eğilerek dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. Öpücüğü ayak parmaklarımın ucuna kadar hissetmiştim.

Doğrulup, "Fikrimi değiştirip seni becermeden uyu," diye mırıldandı. Onun müstehcen sözlerini seksi bulduğum için merakla gözlerimi kırpıştırdım.

Onun her şeyini seksi buluyorum.

Yatak odamdan çıkıp kapıyı kapatmasını izledikten sonra düşüncelerimle ve keşfettiğim tüm yeni duygularla baş başa kaldım.

Gabriel ile aramda böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Biz farklı dünyaların insanlarıydık. O Türk mafyasının lideri, güçlü bir adamdı; ben ise sadece bir hizmetçiydim.

Bu gece kendimi hizmetçi gibi hissetmiyorum.

Ona olan tutkum kontrolden çıkıyor olabilirdi ama onun da benim duygularıma karşılık vereceğini hiç düşünmemiştim. İlişkiler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bunun iki kişi ile olacağını biliyordum.

Ve bu gece Gabriel bana arzuladığı bir kadın gibi davranmıştı. Bana sanki gerçekten çok güzelmişim gibi bakmıştı. Beni sanki doyamıyormuş gibi öpmüştü.

Orgazm olmuştum.

Tanrım, onun sertliğini hissetmek inanılmazdı. Yeterince hızlı hareket edememiştim ve onu içimde hissetmek için acı veren bir arzu duymuştum.

Tavana bakarak her şeyin ne kadar harika olduğunu düşünüyor ve bunun tadını çıkarıyordum. Beni öptüğünde kendimi tamamen ona teslim etmiştim. Bana dokunduğunda vücudum ellerinde erimişti.

Başka biriyle bu kadar yoğun bir bağ kurmak beni hayrete düşürüyordu.

Ben ona aitim.

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle yan dönüp ışığı kapattım. Yastığıma kıvrılıp mutluluk kahkahaları atma isteği duyana dek tüm dokunuşları yeniden kafamda canlandırıp uykuya daldım.

Ben Gabriel Demir'e aitim.

Alya Hanım'ın doğum günü partisi için yapılan konuk listesi, bir sayfayı dolduracak kadar uzuyordu. Çok fazla kişi vardı.

"Sanırım herkes bu kadar," diye mırıldanarak isimleri okudu Alya Hanım. "Gabriel'in anne tarafı yarın gelecek. Misafir odalarının hazır olduğundan emin olmalıyız."

"Tamam."

"Ne kadar kalacaklar?" diye sordu Nisa. Rahatsız olduğu sesinden belli belirsiz anlaşılıyordu.

Alya Hanım iç geçirdi. "Bir hafta. En azından onlardan ne kadar nefret ettiğini saklamaya çalışabilir misin?"

"Hiçbir şey için söz veremem. Onlar kraliyet mensuplarıymış da ben de basit bir köylüymüşüm gibi emirler vermeye başladıkları anda, bir hanımefendi olduğumu unutabilir ve onları tokatlayabilirim."

Dikkatlice, "Pek de hoş insanlara benzemiyorlar," dedim.

"Değiller," diye homurdandı Nisa. "Onlar buradayken yanımda kal."

"Evet," diye onayladı Alya Hanım. "Bırak onlarla Nisa ilgilensin."

Başımla onayladıktan sonra, "Hangi misafir odalarını hazırlayalım?" diye sordum.

Sorumun cevabını alamadan Gabriel oturma odasına girerek, "Selam," diye mırıldandı.

Onu görünce kalbim hızla çarpmaya başladı ve dün gece yaşadıklarımızı hatırlayınca yanaklarım kızardı.

"Kahvaltıya katılamayacağım, Emre çoktan işe gitti," dedi. Büyükannesinin alnına bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini bana çevirdi. "Bir dakikan var mı, Lara?"

Sandalyeden kalkıp elimi karnımın üzerine koyarak kelebekleri bastırmaya çalışırken onu çalışma odasına kadar takip ettim.

Kapıyı arkamızdan kapattı ve gözlerini yüzüme dikti. "Dün geceden sonra nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Ona çekingen bir ifadeyle gülümsedim. "İyi uyudun mu?"

Bana bir adım yaklaşırken başını iki yana salladı. "Seni düşünmekten uyuyamadım."

Gülümsemem büyüdü. "Ben de."

Gabriel kolunu belime doladı, başını yavaşça eğerek bana yaklaştı ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirdi. Dün geceki gibi değildi ama yine de vücudumda bir karıncalanma hissettim.

Kendimi özel hissediyordum.

Başını kaldırdığında, gözleriyle âdeta yüzümü okşuyordu. "Doktor implantı takmak için geldi. Hazır mısın?"

Endişeli olsam da başımı sallayarak onayladım.

"Burada bekle," dedi Gabriel. Ofisten çıktı ve birkaç dakika sonra yaşlı adamla birlikte geri döndü. "Dr. Bayram'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Gülümseyemeyecek kadar gergin olduğumdan sadece başımı salladım.

Gabriel, doktora işe koyulması için işaret etti. Doktorun yaklaştığını duyunca pencereye doğru baktım. Gabriel sağ tarafıma gelip cesaret verici bir gülümsemeyle elimi tuttu.

Aniden iğne yapılıyor gibi bir acı hissettim ama bu his hemen kaybolmuştu. Sol koluma baktım. Sonra doktor, "Bitti," dedi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Gabriel doktora. "Gidebilirsiniz."

Dr. Bayram ofisten çıkınca Gabriel beni kucakladı. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Gülümsedim. "Rica ederim."

"İşe gitmem gerek," diyerek geri çekildi.

"Umarım günün güzel geçer."

"Sanmıyorum," dedi ve benden uzaklaşıp kapıyı açtı. "Doğum günü partisine kadar meşgul olacağım. Beni göremezsen endişelenme."

"Tamam." Paylaştığımız özel gecenin ardından beni rahatlatması hoşuma gitmişti ve kalbime bir sevgi dalgası yayıldı.

Yürümem için işaret edince birlikte ofisten çıktık. Merdivenlerin tepesinde, ön kapıya inmeden önce parmakları benimkilere değdi.

Gabriel'in arkasından bakakaldım, aramızdaki ilişkinin bu kadar değişmesine hâlâ inanamıyordum.

Oturma odasına geri dönüp yerime oturur oturmaz Nisa, "Gabriel seni ne için görmek istedi?" diye sordu.

Hay aksi.

Hızlıca düşünerek yalan söyledim. "Geçmişimle ilgili sorular sordu."

Alya Hanım başını iki yana salladı. "Mazur'un kaçmasına çok üzüldüm."

"Allah Allah. Doğum günü partini planlarken o adamın adını ağzımıza almayacağız, tamam mı?" diye bağırdı Nisa.

Alya Hanım konuk listesini tekrar eline aldı. "Evet, nerede kalmıştık?"

"Aile için hangi odaları hazırlamalıyız?" diye hatırlattım.

"Doğu kanadında, birinci kattaki üç oda. Böylece sana ve Nisa'ya yakın olmazlar ve ben de onları gözümün önünden ayırmam."

Tamam anlamında başımı sallayarak, "Her şeyi bugün hazırlayacağım," dedim.

Yapacak çok işimiz olduğu için her birimiz kendi işimize koyulduk. Ben çarşafları değiştirip odaları havalandırırken Nisa mutfakta fırında bir şeyler pişiriyordu.

Bu, katılacağım ilk doğum günü partisi olacaktı ve Alya Hanım'a hediye almadığımı hatırlayınca dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

Gabriel istediğim zaman gelip gidebileceğimi söylemişti ama yine de izin almam gerektiğini düşündüm. Belki ben uykuya dalmadan önce eve gelirdi ve o zaman ona sorabilirdim.

Bölüm 30

Gabriel

Emre ve ben, silah sevkiyatlarını kontrol etmekle meşguldük.

Normalde bu işi adamlarıma yaptırırdım ama sevkiyatlar çok değerli müşteriler için olduğundan, bir şeylerin ters gitme riskini almak istememiştim.

Alıcılara siparişlerinin yola çıktığını bildirmek için oturduğum anda telefonum titredi.

Bilinmeyen bir numaradan mesaj gelmişti. Mesajı açıp okudum.

Sabrım tükeniyor.

Aniden sinirlenerek, "Başlarım senin sabrına," diye mırıldandım.

Ben cevap vermeyince aynı numaradan bir arama geldi. Telefonu açtım ama cevap vermedim.

"Piç kurusu. Orada mısın?" diye bağırdı Mazur.

"Dediklerine dikkat et," diye uyardım onu tehditkâr bir tonda.

"Kız için ne istiyorsun?"

"Lanet olası kanlı kalbini avucumda istiyorum," diye bağırdım. Adamın karşımda olmasını ve onu boğazlayarak öldürmeyi istiyordum.

"Ben sana ne yaptım? İş konusunda hiç yolumuz kesişmedi ki."

"İkimizin de sırları var, ihtiyar. Sen söyle. Lara'yı neden istiyorsun?" diye karşılık verdim.

"Seni ilgilendirmez. Benim olanı aldın, onu geri istiyorum."

İçimde yoğun bir öfke alevlenmişti ve ayağa kalkarken sahip olduğum tüm güç sesime yansıdı. "Lara senin malın değil. Onu ben sahiplendim. Ona dokunursan, yemin ederim ki derini yüzüp sana yediririm."

"Onu sahiplenmeye hakkın yok!" diye bağırdı.

Derin bir nefes aldım ve ölümcül bir sakinlikle, "Dizlerinin üstüne çöküp bana yalvardı. Onun hayatını bağışladım ve bu bana her hakkı verdi. O *benim*. Bir daha sakın arama. Yüz yüze görüşene kadar sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Görüşmeyi sonlandırıp lanet telefonu odanın diğer ucuna fırlattım. Göğsümde biriken öfkeyi boşaltmak için yumruğumu masaya vurunca masanın üzerindeki her şey sallandı.

"Sikik piç."

"Kim?" diye sordu kapıda beliren Emre.

"Mazur."

"Yine mi onunla konuştun?" Kuzenim içeri girip telefonumu aldı. "Ne dedi?"

"Aynı şey. O pislik, Lara'yı istiyor."

Emre oturdu ve telefonu masanın üzerine koydu. "Lara, onu saklandığı yerden çıkarmak için mükemmel bir yem."

Damarlarımda mantıksız bir öfke dolaşmaya başlamıştı ve kendimi sakinleştiremeden, "O benim! Onu benden almaya çalışan herkesi öldürürüm," diye bağırdım.

O kadar sinirliydim ki vücudum titriyordu.

Kuzenime az önce itiraf ettiğim şeyi anlamam biraz zamanımı almıştı. Sinirli bir şekilde saçlarımı karıştırıp Emre'ye sırtımı döndüm ve pencereden dışarı baktım.

Öfkem yatışana kadar derin nefesler aldım.

"O senin mi?" diye sordu Emre, temkinli bir sesle. "Ne zaman oldu bu?"

Başımı iki yana sallayarak, "Son iki hafta içinde. Hiç fark etmedim bile," diye mırıldandım.

"Onu önemsiyor musun?"

"Bir şeyler hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Az önce gördüğüm güçlü tepkinden, kesinlikle *bir şeyler* olduğu kesin," diye mırıldandı.

Lara'ya olan hislerimi hafife almışım.

Siktir.

Şimdiye kadar tek istediğim onu ele geçirmek, ona boyun eğdirmekti.

"Lara hakkında konuşmak istemiyorum," dedim sertçe. Masaya oturup telefonu aldım ve ekran kilidini açtım. En azından kırılmamıştı. "Bunu kimseye söyleme," diye uyardım Emre'yi.

"Benden laf çıkmaz."

"Bu numarayı yaz ve Elif'e araştırmasını söyle," diye talimat verdim ve Emre'nin görebilmesi için ekranı ona çevirdim.

Emre numarayı yazarken ben de Petro Ramirez'i aradım.

"*Hola*," diye cevap verdi Meksikalı.

"Ben Gabriel. Sevkiyatın gönderildi," diye bilgilendirdim onu.

"İyi. Sınırı geçer geçmez kalan parayı havale edeceğim."

"Emre seni bilgilendirir."

Telefonu kapattıktan sonra Emre'ye, "Takip cihazlarının çalışıp çalışmadığını kontrol ettin mi?" diye sordum.

"Evet." Telefonunu çıkarıp bana şehirde güneye doğru yavaşça hareket eden tüm noktaların olduğu haritayı gösterdi.

Diğer telefon görüşmelerini de hallettikten sonra kulübün yasa dışı kumar bölümünü kontrol etmek için zaman bulabildim.

İşimi bitirdiğimde saat sabahın ikisini geçmişti.

Yorgunluktan ölmek üzereydim, Miraç'a eve gitmeye hazır olduğumu işaret ettim. Yolda, başımı koltuğa yaslayıp sabah uyanmam gereken saate kadar üç saat uyuyabileceğimi hesapladım.

Miraç SUV'u evin önüne park ettiğinde kapıyı açarken derin bir nefes aldım.

Ön kapıdan içeri girince ceketimi çıkardım.

Merdivenlere ulaştığım anda solumdaki karanlığın içinde bir hareketlenme oldu, sonra Lara'yı gördüm.

"Neden uyanıksın?" diye sordum, sesim hâlâ uğraşmak zorunda kaldığım tüm o saçmalıklardan dolayı gergindi.

"Sana bir şey sormam lazım."

Yavaşça nefes verip ona döndüm. "Neymiş?"

"Alya Hanım'a hediye almak için şehre gidebilir miyim?"

"Evet, Murat'ı da yanına al."

Sert ses tonumdan korkarak sinmek yerine endişeyle bana yaklaştı. "İyi misin?"

"Sadece yorgunum. Uzun bir gündü."

"Umarım iyi uyursun."

Yumuşak sesi vücudumdaki gerginliği bir parça da olsa hafifletmişti ve bir anda ona yaklaşıp alnına bir öpücük kondurdum. "Özür dilerim, *ödülüm*. İşler sakinleşince daha iyi olacağım."

"Anladım."

Ona yatak odasına dönmesini işaret ettim. "Biraz uyu."

Koridorda kaybolana kadar onu izledikten sonra duş almak için yatak odama çıktım.

Yatağa girip başımı yastığa koyduğumda Lara'nın evden çıkma fikri beni endişelendirmeye başlamıştı. Lara'ya bir şey olmaması için Murat'ın yanına ekstra adamlar gönderip onu korumalarını söyleyecektim.

Bölüm 31

Lara

Saat üçte yatmış olmama rağmen misafirler gelmeden önce yapacak çok işim olduğunu bildiğim için saat altıda uyandım.

Yorganın altında gerindim ve başımı çevirdiğimde Gabriel'i, üzerinde iş kıyafetleriyle koltukta otururken gördüm.

Üç parçalı, gece mavisi takım elbisesiyle çok çekici görünüyordu.

Hemen doğrulup yatakta oturdum. "Hiç uyumadın mı?"

Dağınık saçlarım ve sabah nefesimin kokusu nedeniyle utanmaya başlayana kadar bana baktı. Sonunda başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Bugün sana eşlik etmesi için ekstra korumalar ayarlayacağım. Ne derlerse yap ve her an tetikte ol. Alışverişini mümkün olduğunca çabuk bitirmeye çalış."

"Tamam."

Yatağın kenarına gelip elini uzattı ve yanağımı okşadı. Dokunuşu nazikti ve üzerimdeki gözleri endişe doluydu.

"Gitmek zorunda değilim," dedim onun stresini daha da artırmak istemediğim için.

Başparmağıyla tenimi okşadı. "Senin bir tutsak gibi yaşamanı istemiyorum. Yirmi iki yıldır böyle yaşadın, ben de buna katkıda bulunmayacağım." Üzerime eğildiğinde hızla nefesimi tuttum. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Nasıl yaptın, Lara?"

Elimi kaldırıp onun elinin üzerine koydum. "Neyi?"

"Beni nasıl büyüledin?"

Keşke bilseydim, o zaman yapmaya devam ederdim.

"Bilmiyorum ama yaptığım için mutluyum," diye itiraf ederken gülümsedim.

Yüzündeki gerginlik biraz azalmıştı ve tekrar öne eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "İyi günler, *ödülüm*."

Bana *ödülüm* diye seslenmesini seviyordum. Kalbimi eritiyordu.

"Sana da."

Gabriel'in odadan çıkışını izledikten sonra yataktan kalkıp güne hazırlanmaya başladım.

Siyah kot pantolon ve krem rengi ipek bir bluz ile kıyafetime uyması için siyah babetlerimi giydim.

Yatak odamın kapısını açtığımda Murat duvara yaslanmış, beni bekliyordu. Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bugün alışverişe çıkacağız diye duydum?"

Gülümseyerek evet der gibi başımı salladım. "Çabuk döneceğiz. Söz."

Mutfağa kadar benimle birlikte yürüdü ve "Ne zaman çıkmak istersin?" diye sordu.

"Kahvaltıdan sonra olur mu?"

"Diğerlerine hazırlanmalarını söyleyeyim."

Murat çıkınca bizi izleyen Nisa, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Alya Hanım'a hediye almak istediğimi söylemiştim, hatırladın mı? Gabriel izin verdi."

"Ne zaman verdi? Adam eve gelmedi ki."

Ne diyeceğimi düşündüm ve yalan söylemek istemediğim için, "Bu sabah," diye mırıldandım.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Evde miydi?"

"Ama hiç uyumamış," diye endişemi dile getirdim. "Çok çalışıyor."

Tymon gibi bütün gün oturup emirler yağdırırken insanları incitip öldürmüyor.

Bu anıyı, aklıma geldiği kadar çabuk bir şekilde uzaklaştırıp işe koyuldum. Tymon'u ve bana yaptıklarını düşünmemek için çok çaba sarf ediyordum.

Geçmişimi değiştiremezdim ama bu, sürekli onu düşünmek ve bu ânı kendime zehir etmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Kahvaltımızı bitirince Murat, kullanacağımız SUV'a kadar benimle birlikte yürüdü. Bizi bekleyen dokuz adamı görünce şaşırdım.

Bir iki koruma bekliyordum, bir ordu değil. "Bu kadar çok koruma neden?" diye sordum.

"Gabriel Bey sadece güvenliğinden emin olmak istiyor. Onların orada olduğunu bile fark etmeyeceksin," dedi Murat.

On koruma. Gerçekten değerli olduğunu düşündüğün bir şeyi korumak için bu kadar çok kişiye ihtiyaç duyarsın.

Göğsümde uyandırdığı duyguyu zorlukla bastırarak SUV'un arka koltuğuna oturdum. Dört araçlık bir konvoyla malikâneden ayrılırken kendimi önemli biri gibi hissediyordum.

Murat dikiz aynasından bana baktı. "Alya Hanım için ne almak istersin?"

"Oturma odasına koymak için bir vazo olabilir mi?"

Başını onaylar gibi salladı. "İyi fikir."

Diğer koruma Daniel sessizdi ama sürekli bir tehlike var mı diye çevremize bakınıyordu ve bu da beni tedirgin ediyordu.

Murat arabayı alışveriş merkezinin girişine park etti ve beni arabadan indirip binaya o kadar hızlı soktu ki nefesimin kesildiğini hissettim.

Murat yanımda, Daniel önümde ve diğer korumalar etrafımıza dağılmış hâlde, banka hesabımı kontrol etmek için en yakın ATM'ye yürüdüm.

Bilgilerin yazılı olduğu küçük kâğıdı aldığımda kaşlarımı çattım. "Bu doğru olamaz."

"Ne?" diye sordu Murat bana yaklaşarak.

Ona kâğıdı gösterdim. "Çok fazla para var."

"Kartını tekrar tak."

Dediğini yaptım ve Murat'ın başka bir düğmeye basarak makineden başka bir kâğıt çıkarmasını izledim. Murat kâğıda bakarak bana işlemleri gösterdi. "Bak, *Demir Group Int.*'ten gelen bir transfer var."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bütün bu parayı bana Gabriel mi vermiş?"

"Evet." Murat kâğıdı bana uzattıktan sonra sırtımın alt kısmına hafifçe vurdu. "Hadi gidelim. Aynı yerde uzun süre kalamayız."

Gabriel'in bana yirmi bin dolar vermiş olması beni o kadar şaşırtmıştı ki Murat beni bir mağazaya çekene kadar sersemlemiş bir hâlde yürüyordum.

"Bu vazo nasıl?" diye sordu Murat.

Dikkatimi, mozaik desenleriyle on köşeli bir yıldız oluşturan güzel lacivert, turkuaz ve kırmızı vazoya çevirdim.

"Alya Hanım bunu beğenir. Değil mi?"

"Kesinlikle. Maviyi çok sever," diye onayladı Murat.

Bir mağaza görevlisini çağırıp vazoyu paketlemesini istedi. Satın aldıklarımı kasada öderken etrafımdaki güzel eşyalara bakarak benim için yaptığı her şey adına Gabriel'e, teşekkür amaçlı bir hediye almak istediğimi düşündüm.

Murat'a bakarak, "Sence Gabriel ne sever?" diye sordum.

Murat gülümsedi. "Buradaki hiçbir şeyi."

"Kravat?"

Murat başını iki yana salladı. "Nisa Hanım ve Alya Hanım ona bol bol kravat alıyor."

Vazoyu ödedikten sonra Murat poşeti aldı ve Gabriel'in hoşuna gidebilecek bir şey aramak için mağazadan mağazaya dolaşmaya başladık.

Bir butiğin önünden geçerken vitrindeki bir elbise gözüme çarptı. Bir an durup parıldayan gümüş rengi elbiseyi hayranlıkla seyrettim. Dekoltesi derin, ön kısmı hafif dökümlüydü. Sırtı açıktı ve poponun hemen üstünde bitiyordu.

Keşke böyle bir şey giyebilseydim ama sırtımdaki yara izleri yüzünden cesaret edemem.

"Beğendin mi?" diye sordu Murat.

Başımı evet dercesine salladım. "Ama böyle bir şeyi asla giyemem. Yine de çok güzel."

Aramaya devam ettim ve sonunda erkeklere yönelik bir mağaza buldum. Puro kutularını es geçtim.

Bir vitrin önünde durdum. Ahşap kutularda güzel kalemler vardı. Bir tanesi dikkatimi çekince tezgâhtar adama, "Altın dolma kalemi görebilir miyim?" diye sordum.

Adam, dikdörtgen kutuyu vitrinin üzerine koyduğunda kalemin ortasındaki minik saat mekanizmasına bakakaldım.

"Bunu beğenir," dedi Murat.

Fiyat etiketine bakınca dilim tutulmuştu.

Hay aksi.

Murat'ın telefonu çaldı ve o telefonu açarken ben dolma kaleme tekrar baktım.

Beş bin dört yüz doksan dokuz dolar. Çok pahalıydı. Alt dudağımı ısırdım.

Hesabımdaki para Gabriel'den gelmişti ve ona harcamak fena fikir sayılmazdı. Değil mi?

Murat'a baktım ama ciddi bir görüşme yapıyor gibi göründüğü için ona danışamazdım.

Kaleme tekrar baktım ve Gabriel'e gerçekten bir şey vermek istediğim için onu almaya karar verdim. "Alıyorum," dedim adama.

Mağaza görevlisi, içinde kalemin durduğu güzel ahşap kutuyu kapatırken kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Ödeme yaparken elim titriyordu.

Bu Gabriel için.

Kartımı okutup şifremi girerken Murat da yanıma geldi. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Paketi kasiyerden dikkatlice alıp hayatım pahasına korumaya hazır bir şekilde göğsüme bastırdım.

Hızlıca başımı salladım. "Evet, hadi gidelim."

Böylece hediyeyi Gabriel'e verene kadar yatağımın altında güvenle saklayabilirdim.

Bölüm 32

Gabriel

Lara için endişelenmek işime odaklanmamı engelliyordu.

Murat'a iyi olup olmadıklarını soran bir mesaj attım ama mesajıma cevap vermeyince onu aradım.

İki kez çaldıktan sonra hemen telefona cevap verdi. "Evet?"

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. On dakika içinde eve dönmüş oluruz."

"Lara büyükannem için hediye buldu mu?" Pencerenin önüne geçip aşağıdaki caddeye baktım.

"Evet, bir vazo buldu." Bir an duraksadıktan sonra kıkırdadı. "Lara banka hesabını görünce şok oldu. Bir hata olduğunu düşünüyor."

"Ona endişelenmemesini söyle. Hediyeyi bulduysa neden hâlâ alışveriş merkezindesiniz?"

Murat duraksadıktan sonra, "Lara... Eee... Bir elbiseye bakıyor," dedi.

"Ne tür bir elbise?"

"Parlak bir şey... Lanet olsun, bilmiyorum. Kadın kıyafetlerinden hiç anlamam. Özel günler için giydikleri türden bir şey," diye mırıldandı rahatsız olmuş gibi.

"Beğendi mi?"

"Evet."

"Al ona," diye talimat verdim.

"Ne?" dedi tereddüt ederek.

"Lara'ya o lanet elbiseyi al."

"Ama Gabriel Bey... O böyle bir şey giymeyeceğini söyledi."

Lara'yla tartışacağından korktuğunu düşünerek, "Onu eve bıraktıktan sonra geri dön ve o lanet elbiseyi ona al," dedim.

"Onun bedenini bilmiyorum."

"O *small* beden giyiyor," dedim. "Onun görmediğinden emin ol ve benim odama koy."

"Tamam." Bir nefes verdi. "Elbiseyi alacağım."

Telefonu kapatıp saatime baktım. Muhtemelen saat on gibi evde olurdu. Rahat bir nefes alıp ofisten çıkarak Emre'yi aradım.

Monitörlerin arkasında Elif'le verileri kontrol ediyordu.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordum.

Elif heyecanla bana baktı. "New York'ta görülmüş." Ardından Mazur ve koruması Dudek'in bir otelden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafını açtı.

"Sonunda," diye mırıldanarak ekrana yaklaştım. Yaşlı adama baktığımda içimde, onun son nefesini vermesini sağlamak için bir dürtü uyandı. "Onu kaybetme."

"Tamam," dedi Elif. "Onu kaybetmemek için birini peşine takacağım."

Büyükannemin doğum gününü beklemem gerekiyordu, ondan sonra saldırıp onu ortadan kaldırabilirdim.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Emre.

"Adamlara hazır olmalarını söyle. Partiden sonraki gün bu işi bitireceğiz."

Vengeance'taki işlerin çoğu bittiği için Emre ve ben Retribution'a gidiyorduk. Orada kulübü yenilemekle meşguller-di. Ana binaya, başka bir kumar bölümü ve ofisler için ek bir alan yaptırıyordum.

Bunu tüm kulüplerde yapıyordum, böylece tüm işlerimi Vengeance'tan yürütmek zorunda kalmayacaktım ve rutinle-rimizi değiştirebilecektik. Şu anda düşmanımızın bize saldırı planlamasını fazlasıyla kolaylaştırıyorduk. En azından beş kulüp arasında hareket edersek, hangi kulüpte olduğumuzu asla bile-mezlerdi.

Emre ve ben günü kat planlarını gözden geçirerek ve sipariş ettiğimiz her şeyin gelip gelmediğini kontrol ederek geçirdik.

"Üç rıhtım yeterli olacak mı?" diye sordu Emre.

"Evet." Planları tekrar gözden geçirdikten sonra, "Retribution, Vengeance'tan daha küçük. Daha fazla iskelesi olması dikkat çe-ker," diye açıkladım.

"Haklısın."

Saat gece yarısını geçmişti. "Eymen gelmeden biraz uyuya-lım."

Emre, binadan çıkarken içini çekerek, "Eymen'i severim ama Ayşenur Hanım ve Eslem beni delirtiyor," dedi.

"Sadece bir hafta."

Bana acı dolu bir ifadeyle baktı. "Lütfen Eslem'in kuzenim olmadığını unutma. O kadın hayır cevabını kabul etmez."

Kıkırdadım. "Senin onu becereceğin konusunda endişelen-mem gerekmediği için mutluyum."

"İğrenç." İğrenmiş bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Ona dört metre uzunluğunda bir sopayla bile dokunmam."

Ben de onların ziyaretini dört gözle beklemiyordum ve büyükannemin sırf onlar ziyaret etsin diye parti verme geleneğini yeniden gözden geçirmesini diliyordum. Onların ailem olduğunu bilsem de onlarla hiç yakınlık kurmamıştım.

Eymen ile olan ilişkim bile daha çok iş ile ilgiliydi, o benim için Türkiye'yi yönetiyordu.

Eve vardığımızda yatak odama girdiğimde yatağımın üzerinde büyük kare bir kutu vardı. Kapağı kaldırdığımda, parıldayan gümüş rengi bir kumaş gördüm. Elbiseyi çıkardım ve elime aldım.

Kadınım zevk sahibiymiş. Bu elbise ona çok yakışacak.

Elbiseyi dikkatlice kutuya geri koyduktan sonra çekmecemden bir kâğıt aldım ve kısa bir not yazdım. Kâğıdı ikiye katlayıp kapağın üzerindeki gümüş fiyonkun altına sıkıştırdım ve kutuyu alırken gülümsedim.

Yatak odamdan çıkıp alt kata indim ve Lara'yı uyandırmamak için kapısını dikkatlice açtım. Lanet bir hırsız gibi odaya gizlice girdim ve kutuyu her zaman oturduğum koltuğa koydum.

Yatağın kenarına gidip onun yüzüne baktım. Kollarıyla yastığa sarılmıştı, o an *Keşke onun yerine bana sarılsaydı,* diye düşündüm.

Eğilip şakağına nazikçe bir öpücük kondurdum.

Benim de dinlenmeye çok ihtiyacım vardı. Kalbimin derinliklerine o kadar işlemişti ki onu asla çıkaramayacağımdan korkmaya başlamıştım. Ona bir kez daha baktım.

Yatak odama geri dönüp duş aldıktan sonra yatağa girdim. İç geçirerek tavana baktım. Aklım Lara'da ve aramızdaki ilişkinin ne kadar hızlı değiştiğindeydi.

Artık bu durum onu domine etmekle ilgili değildi.

Onu önemsiyorum.

Duygularımı kendime itiraf etmek kolay değildi. Hiç duygusal bir insan olmamıştım. Siktir, aslında hiçbir şeyi önemsemeyen biri değildim. Benim için önemli olan tek şey, gerçekler ve paraydı.

Ailemi seviyordum ama romantik bir ilişkiye hiç yatırım yapmamıştım. İhtiyacım olan bir şey değildi.

Ama kendimi Lara'ya ihtiyaç duyduğum, yabancı sularda buluyordum. Onunla yatmadığım için bu kesinlikle seksle ilgili değildi.

Henüz.

Aramızdaki bağ çok daha derindi. Benim kontrol etme ihtiyacım ve onun kontrol edilme ihtiyacı, benim günahkâr benliğim ve onun masumiyeti...

O beni dengeliyordu.

Büyükannemin sürekli dırdır etmesine rağmen kendimi hiç evlenecek biri olarak görmemiştim. Otuz sekiz yaşındaydım ve hayatımda hiçbir zaman evlenebileceğim bir kadın olmamıştı.

Lara ile evlenebileceğimi düşünebilir miyim? O da buna hazır mıdır?

"Tanrım, Gabriel. Biraz uyu artık," diye homurdandım kendi kendime ve diğer tarafa döndüm. Yastığı yumruklayıp bir nefes verdim. "Her günü tek tek yaşa. Şu anda tüm geleceğini planlamana gerek yok."

Bölüm 33

Lara

Kutunun önünde dikilip bir süre öylece ona baktım.

Hediye mi?

Belki Alya Hanım içindir?

Kurdelenin altındaki notu dikkatlice çıkarıp açtım.

Ödülüm,
Partide benim için bunu giy.
-Gabriel.

Gözlerim kutuya kaydı ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Benim için bir hediye.

Yatağa oturup güzel kutuyu inceledim. Siyah renkteydi ve her tarafında yaprak desenleri vardı. İlk hediyemi aldığım için duyduğum heyecanı sindirmek biraz zaman aldı.

Tekrar ayağa kalktım ve koltuğun önüne diz çöktüm. Titrek parmaklarla kapağı açtığım an nefesim kesildi.

Aman Tanrım. Bu vitrindeki elbise.

Parlak kumaşı kutudan dikkatlice çıkardım ve güzel elbiseyi önümde tuttum. Yaşlarla dolan gözlerimi hızla kırpıştırdım.

Ayağa kalkıp çabucak soyundum ve elbiseyi giydim. Banyoya koştum ve aynada kendi yansımamı görünce nefesim kesildi.

Hizmetçi değil, Sindirella gibiyim.

Ama...

Duygular birden göğsüme hücum edince dudaklarımdan hıçkırıklar dökülmeye başladı. Yüzümü ellerimin arasına alarak omuzlarım sarsılırken hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Allah Allah," diye bağırdı Nisa. Beni kollarının arasına aldı. "Lara, ne oldu?"

"Elbise," dedim hıçkırarak omzuna yaslanmış bir hâlde. "Çok güzel."

"Allah Allah, bu ağlanacak bir şey değil ki."

Ondan uzaklaşıp döndüm. "Giymem mümkün değil," dedim ağlayarak. Sırtımdaki izler, partide bu kadar güzel bir elbise giyme şansımı mahvetmişti.

"Ah." Nisa elini sırtıma koyup yanımda durdu. Bana rahatlatıcı bir ifadeyle bakarak, "Şallarımdan birini alabilirsin. Elbisenle uyacak gümüş ve siyah bir tane var," dedi.

Bakışlarımı aniden ona çevirirken göğsümde bir umut yeşerdi. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki." Yanaklarımdaki gözyaşlarını nazikçe silerken çenesi titriyordu. "Ben de ağlamaya başlamadan sus, yoksa işimiz yarım kalır."

Gözyaşlarımı bastırıp aynadaki yansımama bakmak için döndüm. Kumaş vücudumdan hafifçe dökülüyor ve her hareketimde parıldıyordu.

"Elbiseyi dün mü aldın?" diye sordu Nisa elbiseyi hayranlıkla incelerken.

Başımı iki yana salladım. "Hediye." Ağlamamak için çabalarken boğazımın düğümlendiğini hissederek yutkundum. "Gabriel verdi."

Nisa bir anda bana döndü, yüzünde şaşkınlık ve umut dolu bir ifade vardı. "O mu verdi?"

Evet der gibi başımı salladım ve artık ondan bir şey saklayamayacağımı anlayarak, "Ondan çok hoşlanıyorum, Nisa Hanım," diye itiraf ettim. Elimi pahalı kumaşın üzerinde gezdirdim. "Sanırım ilk kez âşık oluyorum."

Nisa'nın yüzü yumuşadı ve bana sımsıkı sarıldı. "O da senin gibi hissediyor mu?"

Omzuna başımı yaslayarak evet der gibi salladım. "Sanırım."

"Allah Allah, bu büyük bir müjde. Yarın saçını yapıp makyajına yardım edeceğim. Partinin en güzel kadını sen olacaksın."

Başımı salladım ve dudaklarımdan bir kahkaha çıkıverdi. "Sabırsızlanıyorum."

Beni yatak odasına geri götürdü. "Üstünü değiştir de işe koyulalım. Aile üyeleri saat onda gelecek. Her şeyi hazırlamalıyız."

Nisa'nın odadan çıkmasını bekledikten sonra elbiseyi dikkatlice kutudan çıkardım. Elbiseyi dolabımın kapısına astım, böylece odaya her girdiğimde onu görebilecektim.

Hızlıca açık mavi bir kot pantolon ile açık krem rengi bir kazak giydikten sonra siyah babetlerimi tekrar ayağıma geçirdim. Sabah rutinimi aceleyle bitirdikten sonra mutfağa koştum.

Çok meşguldüm ve zaman su gibi akıp geçmişti. Bir tepsi baklavayı soğuması için rafa koyarken Nisa mutfağa girip, "Daha şimdiden beni deli ediyorlar," diye söylendi.

"Üzgünüm," dedim. Onlarla tanışmak için sabırsızlanmıyordum.

"Nisa Hanım şöyle yap, Nisa Hanım böyle yap," diye söylenmeye devam etti.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bana yalvaran bir ifadeyle baktı. "Çaylarını götürür müsün? Alya Hanım'la oturma odasındalar."

"Tabii." Hızlıca tepsiyi hazırlayıp Nisa'ya bir fincan çay verdim, böylece ben misafirlerle ilgilenirken o dinlenebilirdi.

Doğu kanadına girdiğimde yüksek sesli kahkahalar duydum. Türkçe konuştukları için ne dediklerini anlamıyordum.

Oturma odasına girdiğim anda konuşmalar kesildi. İki kadına bakınca yüzlerinin Alya'nınkinden çok daha koyu renk olduğunu fark ettim. Kıvırcık siyah saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı, sanki günlerce güneşte kalmış gibiydiler.

"*Bu kadın kim?*" diye sordu yaşlı kadın Türkçe.

"Bu Lara," diye cevapladı Alya Hanım. "Lara, bunlar Gabriel'in teyzesi ve kuzeni, Ayşenur Hanım ve Eslem."

"*Türkçe bilmiyor musun?*" dedi Ayşenur Hanım.

"Hayır, Lara Polonyalı."

"*Allah Allah. Neden bir Polonyalı hizmetçi tuttun?*" diye haykırdı Ayşenur Hanım, sanki hakarete uğramış gibi.

"İngilizce konuş, Ayşenur. Lara Türkçe anlamıyor," diye azarladı Alya Hanım yaşlı kadını. "Ve ben kimi istersem onu işe alırım." Dikkatini bana çevirdi. "Tepsiyi bırak, Lara."

Ah. Tabii ya.

Otuzlu yaşlarının başında gibi görünen genç kadın, sanki kirliymişim gibi baştan aşağıya beni süzerken rahatsız olmuştum. Sonra, "Hizmetçi olmak için çok genç," dedi.

"Allah Allah! Lara hizmetçi değil. Okula başlayana kadar Nisa'ya yardım ediyor sadece," diye çıkıştı Alya Hanım.

Sanırım gitsem iyi olacaktı. Varlığım herkesi rahatsız ediyor gibi görünüyordu.

Alya Hanım'a utangaç bir gülümseme attım ve odadan hızla çıkıp mutfağa koştum.

"Nasıl gitti?" diye sordu Nisa.

Gözlerim kocaman olmuştu. "Sanırım burada olmam onları rahatsız etti."

Elini salladı. "O ikisi kaos çıkartmak için yaşıyor. Güven bana, seninle ilgisi yok."

Nefes alabileceğimiz bir aralık bulduğumda, "Sence Gabriel'i arayıp elbise için teşekkür edeyim mi, yoksa eve gelene kadar beklemeli miyim?" diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden yanıtladı. "Eve gelene kadar bekle. Şu an çalışıyor."

Bize çay doldurup masaya oturdum.

Nisa bana meraklı bir bakış attı. "Ona sadece ilk adıyla hitap etmeni mi istedi?"

Başımla onayladıktan sonra çayımı yudumladım.

Öne doğru eğildi, yüzündeki ifade her şeyi bilmek istediğini gösteriyordu.

Ne anlatabileceğimi bilemediğim için tereddüt ettim. Gabriel'in çok mahrem bir insan olduğunu öğrenmiştim ve onu üzmek istemiyordum.

"*Allah Allah*, her şeyi anlat!" diye bağırdı sabırsızca.

Ona özür diler gibi baktım. "Ne anlatabileceğimi bilmiyorum."

Heyecandan gözleri parlıyordu. "Seni öptü mü?"

Yüzüme utangaç bir gülümseme yayıldı ve Nisa mutluluktan neredeyse sandalyesinden zıpladı.

"Demek hizmetçiler gün içinde böyle şeyler yapıyorlar," dedi Eslem aniden mutfağa girerken. "Siz sohbet etmekle meşgul olduğunuz için tepsiyi benim geri getirmem gerekti."

Hemen ayağa kalkıp tepsiyi elinden aldım. "Özür dilerim."

"Özür dileme," diye tersledi Nisa. "Eslem'in iki tane eli var."

Eslem, Nisa'ya sert bir bakış atınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu ne cüret? Alya Hanım istediğini yapmana izin veriyor diye benimle böyle konuşamazsın. Yerini bil, *hizmetçi*."

Nisa ayağa kalkarken damarları patlayacak gibi görünüyordu. Hızla tepsiyi yere bırakıp Nisa'nın önüne geçtim. Tymon'la konuşur gibi saygılı bir ses tonuyla, "Özür dileriz, Eslem Hanım. Başka bir şey var mı?" dedim.

Bana bir çöp parçasıymışım gibi baktıktan sonra kafasını kaldırıp mutfaktan çıktı.

Hızla arkamı döndüm. Nisa'nın yüzü kızarmış, elleri titriyordu. Ellerini tuttum. "Sorun yok. Şşşt." Başka ne yapacağımı bilemediğim için kollarımı dolayıp ona sıkıca sarıldım. "Üzgünüm."

İnsanların benimle sanki bir hiçmişim gibi konuşması bir yana, Nisa'nın da bunu yaşaması kalbimi kırıyordu.

Derin nefesler aldıktan sonra geri çekildiğimde başını iki yana salladı. "Gabriel Bey bunu duyacak," dedi titrek bir sesle.

Ah, hayır.

"Sadece birkaç günlüğüne buradalar," diye durumu yatıştırmaya çalıştım.

Nisa tekrar başını salladıktan sonra, "Kadir bilmeyen yılanlar tekrar mutfağıma girmeden önce öğle yemeğini hazırlayalım," diye mırıldandı.

"Ben servis yaparım," dedim, Nisa'yı tekrar üzmek istemediğim için. Zalim insanlarla başa çıkmaya alışkındım. Nisa

tartışmak istediğinde başımı iki yana salladım. "Hayır, Nisa Hanım. Ben servis yapacağım." Sesimde daha önce hiç duymadığım bir kararlılık vardı.

"Teşekkür ederim." Yemek yapmaya başlamadan önce bana bir kez daha sarıldı.

Bir saat sonra yemekleri yemek odasına götürdüğümde, olabilecek her şeye kendimi hazırladım.

Odaya girdiğimde masada sadece Ayşenur Hanım ve Eslem oturuyordu.

Tepsiyi masaya koyup tabakları dikkatlice masaya yerleştirdim.

Eslem yemeklere baktıktan sonra şakşuka kâsesini aldı. Patlıcan, kabak, sarımsak, domates ve acı biberle yapılan bir yemekti.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye sordu nefret dolu bir sesle.

İnsanların nefret etmek için bir nedene ihtiyaç duymadığını, nedensizce de nefret edebileceklerini öğrenmiştim.

Tabağı mutfağa geri götürmem gerekip gerekmediğini soramadan Eslem, yavaşça kâseyi alıp yemeği ayakkabılarımın üzerine döktü.

O ayağa kalkarken içgüdüsel olarak başımı eğdim.

Parmaklarıyla bluzumun kumaşını çekiştirdi. "Bu hizmetçilerin giydiği bir şey değil. Anneme saygısızlık ediyorsun."

"Özür dilerim," diye saygılı bir sesle mırıldandım Nisa'nın burada olmadığına şükrederek.

Eslem, kısır adlı Türk salatasının bulunduğu kâseyi aldı ve içindekileri bluzumun üzerine döktü.

Bu leke çıkmayacak.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" Gabriel'in sesi havayı âdeta kırbaç gibi delip geçmişti.

Hemen halının üzerine çöküp yiyecekleri kâseye toplamaya başladım. Vücudum karıncalanıyor, kalbim deli gibi atıyordu.

Aniden bileğimin sıkıca tutulduğunu ve ayağa kaldırıldığımı hissettim. Gabriel beni arkasına çekerek kuzeniyle benim arama girdi. "Sana bir soru sordum lan."

Daha önce hiç görmediğim bir adam daha yaklaştı. "Eslem? Bu ne demek oluyor?"

Şimdiye kadar sessiz kalan Ayşenur Hanım ayağa kalktı. "*Sakin olun,* Gabriel Bey."

Gözleri teyzesine dikilmiş, yüzü öfkeden gerilmişti. Öfkesinin bana yönelmemesini isteyerek onun arkasına saklandım. Öfkeyle, "Bana sakin ol deme," dedi.

Aniden onun yanına doğru çekildim. "Lara, istediğin gibi eziyet edip emir verebileceğin bir hizmetçi değil."

"Başka ne olabilir ki?" diye sordu Eslem kaşlarını kaldırarak.

Gabriel onu boğmak üzere gibi görünüyordu. Eslem ya çok cesurdu ya da çok aptaldı.

"Neler oluyor?" diye sordu Alya Hanım yemek odasına girerken.

Ayşenur Hanım bir dizi Türkçe kelime söyledi ve birkaç dakika boyunca ne dediklerini anlamadım ama durumun ciddi olduğu belliydi.

Herkes sinirliydi. Ardından Gabriel, "Sessizlik!" diye bağırdı. O anda odaya bir sessizlik hâkim oldu.

Eslem'e tehlikeli bir bakış attı. "Lara'dan özür dileyeceksin."

"Gabriel Bey," dedi Ayşenur Hanım nefes nefese.

"Sessiz ol dedim. Bıktım senden," diye uyardı teyzesini. Dikkatini tekrar Eslem'e çevirdi. "Çıktığım kadından özür dile, yoksa Tanrı şahidim olsun, seni akrabalıktan reddederim."

Ne?

Nefes nefese, ona döndüm. Çıplak elleriyle birini öldürebilecek gibi görünüyordu.

Benim yüzümden.

Gabriel kendi ailesine karşı beni savunuyordu.

Eslem derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini benimkilere dikti. "Özür dilerim. Kuzenimle çıktığını bilmiyordum."

Gabriel elini kaldırıp burnunun üst kısmını sıktı. "Eslem."

"Özür dilerim. Tamam mı? Tanrım." Bir nefes verip biraz daha samimi bir sesle, "Sana saygısızlık ettiğim için özür dilerim, Lara Hanım," dedi.

Gabriel, teyzesine ve kuzenine son kez uyarı dolu bir bakış attı. "Nisa ve Lara'ya bana gösterdiğin saygıyı göstereceksin. Onlar bu evin hizmetçileri değil. Onlar benim ailem. Bana senin hiçbir zaman olamayacağın kadar yakınlar."

Kalbim öylesine bir sıcaklıkla dolmuştu ki patlayacak gibiydi.

Bu kadar harika bir adama âşık olmamak mümkün olabilir mi?

Hâlâ elimi sıkıca tutan Gabriel, beni yemek odasından çıkarırken, "Eslem, yaptığın pisliği temizle!" diye emretti.

Bölüm 34

Gabriel

Çıktığım kadın mı?

Lara'yı odasına sürükleyerek, "Üstünü değiştir," dedim.

Göğsümde kontrol edilemeyen bir öfkeyle, onun temiz kıyafetlerini alıp banyoya koşmasını izledim. Kapı arkasından kapandığında sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Tanrım, az kalsın Eslem'e tokat atacaktım.

Yemek odasına girdiğimde Lara'ya pislik muamelesi yaptığını görünce kendimi kaybetmiştim.

Çıktığım kadın mı?

Bu sefer yemek odasında attığım bombayı görmezden gelemezdim. Görünüşe göre kalbim, aklımın ona yetişmesine fırsat vermeden Lara'nın kız arkadaşım olduğuna karar vermişti.

Olan olmuştu. Artık inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Büyülenmiş olmayı siktir et, Lara'ya deliler gibi âşık oluyorum.

Elbiseyi fark edince öfkem biraz azalmıştı.

Lara'nın onu görünce tepkisi ne olmuştu acaba?

Banyo kapısı açıldı ve Lara odaya geri girdi. Elbiseyi işaret etti. "Hediye için çok teşekkür ederim."

"Benim için giyeceksin." Bunun bir soru olması gerekiyordu ama ağzımdan bir emir gibi çıkmıştı.

"Evet." Sonra aniden dizlerinin üzerine çöküp yatağın altından zarif bir kutu çıkardı.

Ayağa kalkarken yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Ben de sana bir hediye aldım." Ahşap kutuyu bana uzattı. "Teşekkür etmek için."

Ona bakarken yüzümde bir gülümseme belirdi. Kutuyu açtım ve altın dolma kalemi gördüm. "Buna bayıldım."

"Beğendin mi?" Yanıma geldi ve saatlerde bulunan dişli çarkları gösterdi. "Bunu çok beğendim."

"Ben de. Çok özgün." Ellerimi boynuna koyarak eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Geri çekildiğimde büyüleyici mavi gözleri mutlulukla parıldıyordu. Kadınım teyzem ve kuzenim tarafından aşağılanmıştı ama bu durum onu üzmüş gibi görünmüyordu.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Evet."

"Eslem'in sana davranışından rahatsız olmadın mı?"

Lara omuz silkti. "Önemli değil, özür diledi."

"Önemli değilmiş, hadi oradan. Kimsenin sana öyle davranmasına izin vermeyeceğim," diye bağırdım. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp devam ettim. "Bir daha kimsenin sana saygısızlık etmesine izin verme."

"Ne yapmam gerekiyor?"

Kutuyu yatağın üzerine bırakıp ellerimi yüzüne götürerek yanaklarını avuçlarımla kavradım. Gözlerimi onun gözlerine dikip, "Kendini savun, Lara. Sen benimsin ve kimsenin sana bok

gibi davranmasına izin veremem. Bu sadece beni kötü göstermez, aynı zamanda buna tahammül de edemem," dedim.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve bana bakarken gözleri sevgiyle yumuşadı. "Bunu sevdim."

"Hangi kısmını?"

"Senin olma kısmını."

Başparmağımla yanağına dokundum. "Bunun anlamını biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Sana aitim."

Başımı iki yana sallayınca yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, bu yüzden açıklamaya devam ettim. "Bu, aramızdaki ilişkinin ciddi olduğu anlamına geliyor. Eğer bir ilişkiye hazır değilsen, şimdi söylemelisin. Ya hep ya hiç." Ona yaklaşarak, "Senin minnettarlığını istemiyorum, Lara. Senin kalbini, ruhunu ve bedenini istiyorum," dedim.

Diliyle dudaklarını ıslattı.

"Düşünmek için zamanın var," diye ekledim çünkü onu hiçbir şeye zorlamak istemiyordum. Lara'nın benimle olmak için bilinçli bir karar vermesini istiyordum. Bana kendi isteğiyle teslim olmasını istiyordum.

"Tamam," diye mırıldandı.

Başımı eğip onu ateşli bir şekilde öptüm. Öfkem, son iki hafta boyunca ne hissettiğimi anlamaya çalışırken yaşadığım kafa karışıklığı ve onu kaybetme korkusu gibi tüm duygularım dudaklarımdan onunkilere geçti.

Bir kolumu beline doladım ve onu göğsüme doğru çektim.

Lara ellerini omuzlarıma koyarken dillerimiz birbirini okşadı, dişlerimiz birbirine dokundu ve nefeslerimiz bir oldu.

İçimdeki arzuyla aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyordum ve ellerim onun vücudunda hevesle dolaşmaya başladı. Kalçalarının kıvrımlarını, kaburgalarını, göğüslerini okşadım.

Meme uçlarını sert tomurcuklar hâline gelene kadar sıktığımda öpücük tamamen müstehcen bir hâl almıştı. Lara şehvetle inledi, elleri enseme ulaştı ve saçlarımı çekiştirmeye başladı.

Kapının çalınmasıyla dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve "Ne var?" diye bağırdım.

Kapı açıldı ve Nisa içeriye baktıktan sonra şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey yok. Endişelenme." Kapıyı çekerken, "Ah... Devam edin," dedi.

Kapı kapanırken kıkırdayarak başımı iki yana salladım. Lara'ya baktığımda nefes nefeseydi ve dudakları muhteşem bir şekilde şişmişti.

"Devam etmeyi çok isterdim ama işe dönmem gerek."

"Tamam."

Elimi kaldırıp başparmağımın ucuyla alt dudağını okşadım. "Ben yokken yapmanı istediğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Bu gece yatak odama git. Sağdaki komodinin çekmecesinde bir vibratör bulacaksın. Çarşafların arasına girip kendini tatmin etmeni istiyorum ama çok derine ittirme. Sadece ucunu kullan, böylece bekâretini kaybetmezsin."

Gözlerini utanç içinde kocaman açıp bana baktığında, yanakları kızardı.

"Anladın mı?"

"Evet."

Başparmağımı tekrar dudaklarında gezdirerek, "Bu, beni içine alabilmen için esnemene yardımcı olacak," dedim.

"Tamam."

"Sadece vibratörün ucu. Sakın daha derine sokma."

Başını salladı.

Dudaklarım kulağına değecek kadar eğildim. "Ayrıca klitorisine sürt. Böylece daha çabuk boşalırsın."

"Tamam," dediğinde tüm arzusu bu tek kelimeye sığmış gibiydi.

Doğrulup pantolonumun içinde sertleşen aletimi düzelttim. "Para kazanmam lazım." Ona hızlıca bir öpücük verdim ve kapıya doğru yürüdüm. "İşe dönsem iyi olacak."

"Seni özleyeceğim."

Sözleri beni geri döndürdü ve onu yakalayıp deli gibi öptüm. "Kendini boşaltırken seni becerdiğimi hayal et."

"Ah... Tamam."

Lara'nın bana verdiği dolma kalemi hatırlayarak şehvetime yenik düşmeden odadan çıktım. İşimize geri dönebilmek için Eymen'i bulmak üzere doğu kanadına doğru yürüdüm.

Yemek odasına girdiğimde aniden sessizlik oldu. Eymen'e baktım. "Yemeğin bitti mi?"

"Evet."

Büyükannem ayağa kalktı ve kolumu tutup beni odadan çıkardı. Yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Lara iyi mi?" diye sordu.

Başımı evet der gibi salladım. "Tanrı aşkına, bu son ziyaretleri olsun."

"Evet," diye onayladı. "Bir daha bu konuda ısrar etmeyeceğim."

Eymen dışarı çıkarken babaannemin alnına bir öpücük kondurdum.

Bana özür diler gibi baktı. "Onların davranışları için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Evden çıkarken Murat'la karşılaştım. "Lara için bir telefon al. Ayarla ve şarjını doldurup yatağımın üzerine bırak."

"Tamam, Gabriel Bey."

Çalışmam gerekiyor olabilirdi ama onun boşaldığını duymak için kesinlikle zaman ayırırdım.

Bölüm 35

Lara

Ev sessizleşene kadar bekledikten sonra sessizce Gabriel'in odasına girdim.

İçeri girerken kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Yataktan bir ışık geliyordu ve yaklaşınca bunun bir telefon olduğunu gördüm.

Ekranda Gabriel'in adı yanıp sönüyordu. Cep telefonunu pek kullanmadığım için ekranı üç kez kaydırdıktan sonra nihayet aramayı cevaplayabildim. "Alo?"

"Neden bu kadar geç kaldın?"

"Herkes yatana kadar bekledim."

"Çekmeceyi aç ve vibratörü çıkar," dedi.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Çekmeceden vibratörü çıkarıp koyu pembe renkli alete dikkatle baktım. "Pembeymiş."

"Tıpkı vajinan gibi, *ödülüm*," diye fısıldadı Gabriel alçak sesle.

Vay canına.

Yüzüm alev alıyordu ve onun müstehcen sözleri vücudumu yakıp kavuruyordu.

"Soyun ve çırılçıplak bir şekilde yatağıma uzan," diye emrederken içindeki arzu sesini sertleştirmişti. Sonra hemen, "Telefonu hoparlöre al," diye ekledi.

"Nasıl?"

"Küçük bir hoparlör simgesi var. Ona bas."

Ekranda simgeyi arayıp başparmağımla bastım. "İşe yaradığını nasıl anlayacağım?"

"Anlarsın," diyen sesi tüm odayı doldurdu.

"Diğerleri duymaz mı?"

"Hayır. Yatak odam onlarınkinden çok uzak, orgazm olurken istediğin kadar bağırabilirsin."

Telefonu yastığın üzerine koyup hızla kıyafetlerimi çıkardım. Yatağa girip uzandığımda, "Yatağa yattım," dedim.

"Sırtüstü uzan ve bacaklarını iyice aç."

Emrini yerine getirirken çok utanıyordum. Kalbim göğsümde çarparken vibratöre uzandım. Daha önce hiç kullanmamıştım ve düğmeye bastığımda elimde kısa titreşimler hissedince gülmeye başladım.

"Titreşimler aralıksız hâle gelene kadar düğmeye basmaya devam et."

Sekiz kez basmak zorunda kaldım ve yoğun titreşim karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Hazır mısın, Lara?"

Hayır. Henüz değilim. "Ah… Sanırım."

"Rahatla, *ödülüm*. Söz veriyorum, çok hoşuna gidecek." Kıkırdadı. "Benim aletim kadar değil ama idare eder."

Tanrım. Konuşmaya devam ederse, orgazm olacağım.

Tekrar konuştuğunda sesi derin ve baştan çıkarıcıydı. "Yavaşça klitorisine sürt."

Vibratörü bacaklarımın arasına götürdüm ve alet tenime değdiğinde irkildim. Anında zevk almaya başlayınca içimden bir inilti koptu.

"İşte böyle, bebeğim, sesini duymak istiyorum. Yavaşça girişine bastır, sonra tekrar klitorisinin üzerine sürt."

Karnım gerildi, yaşadığım his o kadar güzeldi ki aleti daha hızlı hareket ettirmeye başladım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Gerçekten çok iyi."

"Sadece ben izin verdiğimde boşalabilirsin. Vibratörün başını kullanarak girişini ger."

Kontrolümü kaybetmeden ve orgazm olmadan önce cihazı klitorisimden hızla çektim. Nefesim dudaklarımda patlıyordu, sonra aletin ucunu girişimin etrafında yavaşça gezdirdim, biraz içeri itmeye çalıştım ama sığmadı. "Ah... Gabriel?"

"Evet."

"Sığacağını sanmıyorum."

"Bu yüzden bunu yapıyoruz."

"Sen değil. Vibratör."

Gabriel gülerek, "Biliyorum, Lara. Sığana kadar kendini esnetmeye devam etmelisin," dedi.

"Ah." Açıklığıma masaj yapmaya devam ettim, her birkaç saniyede bir onu içime itmeye çalışıyordum.

Hissettiğim arzuyla bedenime ateş basmaya başlamış ve kıçım yataktan yükselmişti. Aletin başı içeri girince korkudan ödüm patladı.

"Nefes nefese kaldın. Zevkten olmuş gibi gelmedi. Ne oldu?"

"İçime girdi." Aleti hızla dışarı çekip oturdum.

Sesinde karanlık bir ton vardı. "Kanadı mı?"

Kan görmeyince rahat bir nefes aldım. "Hayır. Tanrı'ya şükür."

"Yüce Tanrı'ya şükret. Kendi bekâretini kendin bozma."

"Bozmayacağım." Alt dudağımı ısırıp, "Senin burada olmanı tercih ederim. Bu düşündüğümden çok daha zor," diye itiraf ettim.

"Uzan ve rahatla, Lara. Bu gece orgazm olacaksın."

Yatağa uzanırken onun burada olmasını gerçekten çok istiyordum.

"Gözlerini kapat ve sadece sesimi dinle." Gözlerimi kapatıp Gabriel'e odaklandım. "Klitorisini okşa, bebeğim. Ben yanındayım, aletimin sana sürtündüğünü hayal et."

Cihaz sinir uçlarımın üzerinde titreşti.

Çok güzel.

"Nefesinin kesilmesini seviyorum. Beni çok sertleştiriyor." Hareket ettiğini duydum, sonra devam etti. "Aletim avucumun içinde, parmaklarının onu sarması, okşaması nasıl olur diye merak ediyorum." *Tanrım.* "Dizlerinin üzerine çökmeni, masum gözlerinle bana bakarken aletimi boğazına kadar almanı istiyorum."

Vücudum gerildi, sırtım kavislendi, "Gabriel," diye inledim.

"Gel, bebeğim. Orgazmın seni parçaladığını duymak istiyorum."

Dünya saf bir hazza dönüştü ve Gabriel kendi boşalıyormuş gibi inledi. "Seni becermeyi çok istiyorum. İçine boşalmak için sabırsızlanıyorum."

Cihaz klitorisimde titreşirken bacaklarım birbirine yaklaştı ve hissettiğim zevkin yoğunluğuyla haykırdım.

"Tanrım, Lara," dedi hayranlıkla. "Senin boşaldığını duymak, hayatımda duyduğum en güzel ses."

Vücudum uyuşmuştu ve nefes almakta zorlanıyordum. "Bu... Çok... Şiddetliydi."

"Ben içine girdiğimde de böyle bağırsan iyi olur," diye homurdandı.

"Bağıracağımdan eminim." Yan tarafıma döndüm ve onun yastığına sarıldım. "Eve geliyor musun?"

"Hayır. Los Angeles'tayım. Partiden önce dönerim."

"Senin odanda yatabilir miyim?"

"Evet, *ödülüm*."

Bu sözleri gülümsememe neden oldu. "Gabriel?"

"Evet?"

"Sen de benim ödülümsün."

Telefon görüşmesi bittikten kısa bir süre sonra huzurlu bir uykuya daldım. Güneş doğmadan uyandım, giyindikten sonra vibratörü temizleyip çekmeceye geri koydum. Odanın tertemiz olduğundan emin olduktan sonra gizlice dışarı çıkıp yatak odama koştum.

Hızlıca duş alıp giyindikten sonra mutfağa gidip çayı koydum. Bugün Alya Hanım'ın doğum günüydü ve hiçbir şeyin ters gitmesini istemiyordum.

Nisa mutfağa girdiğinde ardından Murat da geldi. Telefonu masanın üzerine koyarak, "Telefonun Lara. Gabriel Bey, her zaman yanında tutmanı söyledi," dedi.

"Ah." Cihazı alırken yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

"Cevaplaman gereken mesajlar var," diye ekledi Murat.

"Ekranı nasıl açacağım?"

Murat yardım etmek için yanıma geldi ve mesajlar açıldığında uzaklaşarak, "Çay içmeden önce görmek istediğim şey bu değildi," diye mırıldandı.

Gabriel'in gönderdiği iki mesajı okudum.

Boşaldığını duyunca çok azdım bebeğim.

Kendi yatağımı kıskandım.

Kıkırdadım, yanaklarım kıpkırmızı olmuştu ve Nisa ile Murat'a sırtımı dönerek cevap yazdım.

Çok rahattı.

Cihazı cebime koymak üzereydim ki bir bip sesi duyuldu.

Elbiseni görmek için sabırsızlanıyorum.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle işe koyuldum. Bu gece için çok heyecanlıydım. Kendimi baloya giden Sindirella gibi hissediyordum ve benim de orada olacak kendi prensim vardı.

Bölüm 36

Gabriel

Eve vardığımda parti başlamadan önce duş alıp temiz bir takım elbise giymek için zar zor zamanım oldu.

Eve daha erken gelemediğim ve büyükannemin doğum gününün çoğunu kaçırdığım için kendime kızdım.

Hızla eğlence salonuna giderken çoktan gelmiş olan konukların seslerini duydum. Salona girdiğimde konuklar bir an için konuşmayı kesti.

Gözlerim tüm konukları taradı ve Lara'yı görmeyince büyükannemin Emre'nin yanında durduğu yere doğru yürüdüm.

Yanına giderek onu kucakladım. "Doğum günün kutlu olsun, babaanne," dedim.

"Gelemeyeceğinden endişelendim," diye beni azarladı.

"Tüm konuklardan nefret ediyorum ama bunu hayatta kaçırmazdım." Arkamı dönüp kalabalığın içinde onu aradım. "Lara nerede?"

"Emin değilim," diye söze başladı büyükannem ama sonra, "Orada, kapının yanında," diye bağırdı. Gözlerim Lara'nın durduğu yere kayınca nefesim kesildi.

Vay anasını.

Saçlarını yumuşak dalgalar hâlinde şekillendirmiş, makyajı elmacık kemiklerini ve dudaklarını vurguluyordu. Lanet olası elbise ona tam oturmuş, vücudunun her bir kıvrımını ortaya çıkarmıştı. "Tanrım," diye mırıldandım ona doğru yürürken omuzlarındaki şal için şükrederek.

Elbiseyi ona alırken bunu hiç düşünmemiştim.

Lara bir tanrıça gibi görünüyor, Mazur'dan çaldığım hizmetçiye hiç benzemiyordu. Başka erkeklerin onu bu elbiseyle görmesinden hiç hoşlanmamıştım.

Ona ulaştığımda çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırdım ve herkesin onun benim olduğunu görmesi için sahiplenici bir şekilde dudaklarından öptüm.

Geri çekilirken, "Nefes kesici görünüyorsun, *ödülüm*," dedim. Bir adım geri çekilip gözlerimi vücudunda gezdirdim. "Diğer erkeklerin güzelliğini görmesinden hiç hoşlanmıyorum." Gözlerimi tekrar gözlerine kilitleyerek, "Bu gece yanımdan ayrılmaya cüret etme," diye emrettim.

"Tamam." Gülümsediğinde gözleri yıldızlar gibi parladığı için neredeyse ona durmasını söyleyecektim. Ona bakan ilk pisliği muhtemelen öldürecektim.

Tanrım, yardım et.

Elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim ve onu yanıma çektim. "Bu partiye katılmak yerine seni yatak odama götürüp o elbiseyi üzerinden çıkarmak istiyorum," diye fısıldadım etrafımızdaki konuklar duymasın diye.

Lara'ya baktığımda dekorasyona, yemeklere ve konuklara bakarken nasıl heyecanlandığını görebiliyordum.

Bu onun ilk partisi, aptal. Bırak da eğlensin.

Onu büyükannemin yanına götürdüm.

"Lara, çok güzelsin," dedi büyükannem gülümseyerek. Gözleri ikimiz arasında gidip geldi. "Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü hediyesi. Tek istediğim buydu."

"Çok güzel bir parti," dedi Lara. Yüzünde hâlâ az önceki gülümsemesi vardı.

"Off." Babaannem, Lara ve beni işaret etti. "Senden ve Gabriel'den bahsediyorum. Bir çift olduğunuz için mutluyum."

Lara'nın yüzü mutlulukla parladı ve bir elmas gibi ışıldadı. "Ben de."

"Kadeh kaldırma konuşmasını ben yapacağım." Lara'ya anlamlı bir bakış atarak, "Büyükannemin yanında kal," dedim. Emre'ye baktım. "Kimse ona yaklaşmasın."

"Tamam," diye mırıldanıp Lara'nın arkasına geçti.

Küçük sahneye doğru yürüyüp mikrofona dokundum. Herkes sessizleşti ve bana döndü.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

Boğazımı temizleyip, "Büyükannemin 84. doğum gününe katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. 48 yaşından büyük görünmüyor, değil mi?" dedim. Herkes bir ağızdan onayladı.

Garson bana bir kadeh şampanya getirdi, ben de kadehimi kaldırdım. "Emre'yi ve beni büyüten en harika kadına. Doğum günün kutlu olsun, babaanne."

Konuklar alkışlarla karşılık verdi. Şampanyadan bir yudum alıp Lara'nın yanına döndüm.

"Kısa ve öz," diye takıldı Emre.

Kuzenime ters ters baktım. "Bir dahaki sefere sen konuş."

"Bir dahaki sefer falan yok, unutma," diye gülerek cevap verdi.

Müzik yeniden başlayınca bardağı yakındaki bir masaya bırakıp elimi büyükanneme uzattım. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

"Elbette." Avucunu avucuma koydu ve onu odanın ortasına götürdüm. Onu kollarıma alıp gözyaşlarımı silen ve hayatımda bana yol gösteren o kadının gözlerine baktım. Bu sözleri söylemek benim için nadir bir durumdu ama onunla dans etmeye başladığımda, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım.

Elimi sıktı. "Gözümün nuru."

Bana böyle dediğini duyunca dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Lara'yı, Emre'nin yanına bıraktığım yere baktığımda zengin iş adamı Arnold Forbes'un onlarla konuştuğunu görüp kaşlarımı çattım.

Şarkı biter bitmez büyükannemi Emre'ye geri götürdüm ve Lara'yı yanıma çektim. "Gabriel, seni görmek ne güzel," dedi Arnold elini bana uzatarak.

Lara'nın elini sıkıca tuttum. "Sizi de. Umarım partiyi beğenirsiniz."

Lara'yı dans pistine çekerek, "Dans edebilir misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Sadece uyum sağla." Onu göğsüme çekip yüzündeki gergin ifadeyi görünce gülümsedim. "Seni düşürmem."

"Tamam."

Ben hareket etmeye başladığımda gözleri benimkilere kilitlendi ve vücudu benimkine uyum sağladı.

Lara'yı dans pistinde yönlendirirken bana hayranlıkla gülümsedi. Sonra da şaşkınlıkla, "Dans ediyorum," diye fısıldadı.

Müzik giderek hızlandığında onu kendimden uzaklaştırarak döndürdüm. Şalı havaya uçup yere düştü. Lara aniden sendeledi ve ben de düşmemesi için omuzlarından yakaladım.

"Yakaladım," dedim gülerek.

Lara donmuş gibi duruyordu; dudakları aralanmış, yüzü solgunlaşmıştı. Başımı eğip gözlerine bakmaya çalıştım. "Lara?"

Bir saniye sonra nefes alıp verme sesleri duydum, başımı kaldırdığımda konukların Lara'ya dehşetle baktıklarını fark ettim.

Ne oluyor lan?

Vücudunun baştan aşağı titrediğini hissedince dikkatim tekrar ona kaydı. "Lara, iyi misin?"

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Nisa kalabalığın arasından çıktı ve yerden şalı alırken yüzü endişe doluydu. "Lara?"

Neler oluyor?

Herkesin Lara'nın sırtına baktığını fark edince onun etrafından dolaştım ve o anda bir şok dalgası beni bir tsunami gibi vurdu.

Tanrım, lanet olsun.

Kalın izler, derisini gelişigüzel desenler hâlinde kaplıyordu.

Kırbaç izleri.

Kendim de insanlara işkence yaptığım için bu tür izler bırakmak için ne kadar güç kullanmak gerektiğini çok iyi biliyordum. Metal sivri uç deriyi yırtarken derinin nasıl yarıldığını biliyordum.

İçimdeki şiddetli öfke, görüşümü kırmızı bir sisle kapladı.

Onun çektiği dayanılmaz acı...

"İyisin," diye fısıldadı Lara sanki kendini sakinleştirmeye çalışır gibi ama sesinde hiçbir duygu yoktu. "İyisin. Önemli değil. İyisin."

"Siktir," dedim ve çabucak ceketimi çıkarıp omuzlarına sardım. "Gidin," diye bağırdım mırıldanan konuklara öfkeyle bakarak.

Eğlence salonu ışık hızıyla boşaldı.

Kollarımı Lara'nın omuzlarına doladım ve başımı eğerek, "Herkes gidiyor," dedim.

Cevap vermedi. Salonda yalnızca ailem ve biz kalınca geri çekildim ve solgun yüzünü ellerimle kavradım. "Lara?"

Sanki gözlerindeki tüm yaşam sevinci akıp gitmiş gibi boş bir ifadeyle bakıyordu.

"İyisin," diye fısıldamaya devam etti. "Sen daha kötüsünü atlattın. İyisin." Sesi o kadar kısıktı ki güçlükle duyabiliyordum.

Kalbim. Kendini kapatıyor.

"Sakın beni kendinden uzaklaştırma." Omuzlarından tutup onu sertçe salladım. "Bana bak, Lara!"

"Allah Allah," diye mırıldandı Nisa endişeden perişan bir hâlde.

Büyükannem yaklaşarak titreyen eliyle ağzını kapattı.

Sonunda Lara'nın gözleri benimkilere odaklandı ve ben yine yüzünü ellerimle kavrayarak yalvarırcasına, "Beni gör. Benden saklanma," dedim.

Yüzü kederle buruştu. "Partiyi mahvettim."

"Öyle bir şey yapmadın." Dikkatinin bende kalması için eğildim.

Gözleri yaşlarla dolmaya başlasa da ağlamamak için dişlerini sıktı. "Tanrım, Lara, beni öldüreceksin. Ağla hadi. Bırak bu yükü taşımana yardım edeyim."

Başını iki yana sallayarak benden uzaklaşmaya çalıştı.

"Sakın yapma!" diye bağırdım.

Anında durdu, sonra çenesi titrerken bana yalvaran bir ifadeyle baktı.

Onun kafasının içine girmeye kararlıydım. Alnımı alnına bastırarak tüm hâkimiyetimle, "Bırak. Yanında. Olayım," diye emrettim.

Yüzünde o kadar çok acı vardı ki kalbim parçalanmıştı. Aniden hıçkırıklara boğuldu ve göğsüme yaslanarak yüzünü bana gömdü.

Sonunda pes edip kendini bırakınca kollarımla onu çelik hatlar gibi sardım. Aileme bakarak, "Bizi yalnız bırakın," diye fısıldadım.

Tek tek salondan çıkarak bizi yalnız bıraktılar.

Başımı eğip, "Yanındayım, bebeğim. İçini dök," dedim.

Hıçkırıkları tam bir işkenceydi. Ceketi çekip yere bıraktım. Elimi sırtına götürdüm ve o sikik adamın bıraktığı izleri nazikçe okşadım.

"Bunu sana Mazur mu yaptı?"

O da başını sallayarak bana olabildiğince sokuldu.

Lara'dan daha uzun olduğum için sırtının bir kısmını görebiliyordum ve bazı izlerin hâlâ iyileşmekte olduğunu fark ettim. "En son ne zaman kırbaçlandın?"

Cevabı zaten biliyordum ama o, "Yemeği... Geç... Götürdüğümde," derken kendimi zamanında hazırlayamamıştım.

Boğucu bir pişmanlık dalgasıyla gözlerimi kapattım.

Benim yüzümden hayvan gibi kırbaçlanmıştı.

"Çok özür dilerim," diye kısık sesle fısıldadım. Başının yanına bir öpücük kondurdum, sonra yüzünü görebilmek için geri çekildim. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarında parıldıyor, her biri ruhumu delip geçiyordu.

Gözlerime baktığında, "Sana çektirdiğim tüm acılar için özür dilerim," diye tekrarladım. Aramızda sadece bir nefes mesafesi bırakana kadar eğilip, sesim titrerken, "Seni daha önce bulamadığım için özür dilerim," dedim.

Lara kollarını boynuma dolayarak bana sımsıkı sarıldı. "Sen... İzleri... Umursamıyor musun?"

Hıçkırarak ağlaması kalbimi parçalıyordu.

"Tabii ki umursuyorum ama senin düşündüğün sebepten değil." Onun hakkındaki hislerimin değişmediğini bilmesini istediğim için elimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. "Acı çekmiş olmandan nefret ediyorum. Yemin ederim Mazur'u öldüresiye döveceğim, böylece senin hissettiklerini o da hissedecek."

Sakinleşmeye başlasa da beni bırakmadı. İstediği kadar ona sarıldım ve kendisinin geri çekilmesi için hareket etmedim.

Bana özür diler gibi baktıktan sonra boş odaya göz gezdirdi. "Partiyi mahvettim."

"Mahvetmedin. Oradakiler beni deli ediyordu. Sen sadece onlardan kurtulmam için bir bahane oldun." Başparmaklarımla yanaklarını okşadım. "Hazır olduğunda parti devam edecek."

"Şal lazım."

Çömelip ceketimi aldım ve omuzlarıma atarken, "Ona ihtiyacın yok," dedim.

"Ama…"

Başımı iki yana salladım. "Saklayacak hiçbir şeyin yok, Lara. Sen çok güzelsin, başını dik tut ve yaralarını gururla taşı." Yüzünü tekrar ellerimle kavradım ve gözlerinin içine baktım. "Onlar için kan akıttın ve bu yaralar senin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Asla saklama."

"Peki ya diğer insanlar?"

"Hepsinin canı cehenneme." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sadece sen önemlisin ve senin her santimini seviyorum." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz ikimiz de donup kaldık.

Lara'nın gözleri büyüdü ve dudakları aralandı.

Zamanlaman berbat, Gabriel.

Kıkırdayarak geri çekildim. "Eh, artık herkes biliyor."

Lara inanamıyormuş gibi, "Beni seviyor musun?" diye sordu.

Seviyor muyum?

Kalbimi yoklayınca tek bir cevap bulabilmiştim. "Evet."

Duygularını ifade etmeyi sevmeyen bir adam olarak bu kelimeler bir gecede iki kez ağzımdan çıkmıştı. Ve her iki seferinde de içtenlikle söylemiştim.

Bölüm 37

Lara

Vurulduğumda öldüğümü ve buraya gelerek cennete düştüğümü düşünmeye başlamıştım çünkü her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Gabriel'in ettiği aşk ilanı beni çelik bir zırh gibi sarmıştı. Daha önce hiç hissetmediğim bir öz güven duygusu hissediyordum.

Kalbim daha önce hiç bu kadar dolmamıştı.

Prens bir hizmetçiyi seviyor.

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. Çenemi kaldırıp omuzlarımı geriye attım. Bana olan sevgisi tüm varlığımı kaplamıştı.

On yılımı, bu sözleri hiç duymadan geçirmiştim. On yıl boyunca tam bir korku içinde yaşamıştım.

Ama bunlar geçmişte kalmıştı, önümde ise geleceğim vardı.

"Beni seviyorsun," diye fısıldadım. Bu şaşırtıcı ânın etkisi beni o kadar derinden etkilemişti ki gözlerim anında yaşlarla doldu.

Gabriel titrek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Evet, seni seviyorum."

Kollarıyla beni sardı ve ben sözlerinin ne anlama geldiğini idrak etmeye çalışırken bana sımsıkı sarıldı.

Ben onunum, o da benim.

Gabriel bana ait.

Geri çekilip başını eğdi ve gözleriyle yüzümün her santimini inceledi. "Daha iyi misin?"

Başımla onayladım ve ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilemediğim için hâlâ çok şaşkın olduğumdan, "Partiye devam etmeden önce makyajımı tazelemem lazım," diye mırıldandım.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Aferin benim kızıma. O sırada ben de aileleri toparlayayım."

Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürümekte tereddüt edince Gabriel hemen tereddüdümü fark etti. "Git Lara. İzin ver de sonunda şu elbisenin içindeki seksi kıçını göreyim."

Ondan yavaşça uzaklaşırken yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Tanrım, sana o elbiseyi alırken ne düşünüyordum?" diye mırıldandı şaşkın bir tonda. "Onu sadece benim için giyeceksin."

Sözleri öz güvenimi artırmıştı ve başımı kaldırdım. Hatta pomu sallamaya bile cüret etmiştim.

"Cesursun, *ödülüm*. Seni tam burada becermekten hiç çekinmem."

Omzumun üzerinden bakıp gülümseyerek Gabriel'e bir öpücük gönderdim ve kapıdan çıktım.

Hemen Nisa ve Alya Hanım'ın endişeli yüzleriyle karşılaştım.

Nisa ileri atıldı ve şalı üzerime örttü. "Lara'm, iyi misin?"

Alya Hanım koluma girerek elimi okşadı. "Partiyi dert etme."

Beni telaşla sarmalarken tek bir kelime etmedim. Beni yatak odama götürdüklerinde ancak o zaman kendime gelebildim.

"Ben iyiyim." Her geçen gün daha çok sevdiğim iki kadın bana bakarken, "Gerçekten iyiyim. Parti devam etsin. Sadece makyajımı tazelemem lazım," diye tekrarladım.

"Allah Allah, Lara parti devam edecek diyorsa, devam eder." Nisa beni bir sandalyeye oturtup makyajımı tazelemeye başladı.

Alya Hanım diğer koltuğa çöküp yorgun bir hâlde nefes verdi. "Partiler için fazla yaşlandım."

Uzanıp elini tuttum. "Hediyenizi henüz vermedim."

Elimi okşadı. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Kıpırdama," diye azarladı Nisa. "Az kalsın maskara yüzüne gelecekti."

Artık palyaço gibi görünmediğimde nihayet ayağa kalkabildim. Şalı omuzlarımdan atarak, "Bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim ama artık ihtiyacım yok," dedim.

Nisa'nın yüzüne gururlu bir gülümseme yayıldı, sonra başını sallayarak şalı yatağıma attı. "Hadi dans edelim." Kapıya doğru yürürken bir dans figürü yaparak Alya Hanım ve beni güldürdü.

Eğlence salonuna geri döndüğümüzde müzik çalıyordu. Gabriel; Emre, Murat ve diğer korumalarla birlikte duruyordu. Gabriel'in teyzesi ve kuzenlerinden iz yoktu.

"Umarım üçünüz de bütün gece dans etmeye hazırsınızdır," diye alay etti Emre.

Gabriel bana doğru bir adım atamadan Emre beni kollarına aldı ve herkesten uzaklaştırarak döndürdü.

"Bu gece ölmek mi istiyorsun?" diye bağırdı Gabriel arkamızdan.

Etrafımızdan kahkahalar yükseliyordu ama ben tökezlememeye odaklanmış durumdaydım. Gabriel'le dans etmeye benzemiyordu ve sürekli aşağıya bakıyordum.

Emre bizi geniş bir daire çizerek döndürdü. Tam grubun yanından geçmek üzereyken Gabriel, kolunu belime dolayıp beni Emre'den çekip aldı.

"O benim," dedi şakacı bir şekilde ve kulağımın altına bir öpücük kondurdu.

Emre de kaşlarını aşağı yukarı oynatarak Nisa'ya, "Hadi güzelim, seni bir tur döndüreyim," dedi.

Nisa bir dizi Türkçe kelime mırıldandıktan sonra mutlu bir şekilde kendini Emre'nin kollarına bıraktı.

Onları kocaman bir gülümsemeyle izlerken Gabriel'in kaslı göğsüne yaslanıp kollarımı onun boynuna doladım.

Emre, bütün gece dans edeceğimizi söylerken yalan söylememişti. Ayaklarım çok ağrısa da eğleniyordum ve durmak istemiyordum, o yüzden topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

Bir ara ben de Nisa ile dans etme şansı buldum. Hepimiz, ayaklarımız birbirine dolandıkça gülüyorduk ama daha önce hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum.

Saat geç olunca herkes iyi geceler diledi. Gabriel elimi sıkıca tutup beni yatak odasına götürdü. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra beni kollarına doğru çekip dans ediyormuşuz gibi hafifçe sallanmaya başladı.

"Eğlendin mi?"

"Evet, harikaydı," diye mırıldandım yanağımı göğsüne yaslayarak.

"Yorgun musun?"

"Biraz," diye itiraf ettim.

Gabriel beni bırakıp ellerini belime doğru indirdi. "Senden istediğim bir şey var."

"Neymiş?"

"Bekâretin."

Ah.

Anında midemin heyecandan sıkıştığını hissettim.

"Tabii hazırsan. Bunu kendi isteğinle yapmanı istiyorum. Kendini mecbur hissetme."

"Sana istediğin her şeyi veririm," diye itiraf ettim.

Elleri vücudumda yukarı doğru ilerleyerek omuzlarıma ulaştı. "Acıyacak Lara ama söz veriyorum bu canını yaktığım ilk ve son sefer olacak."

Kalbim hızla atmaya başlamıştı ama sebebi canımın acıyacak olması değil, onun sözleriydi. "Sana güveniyorum." Ona bir adım yaklaştım. "Vücudum senin, Gabriel."

"Peki ruhun?"

Başımı evet der gibi salladım.

Alçak bir sesle, "Peki kalbin?" diye sordu.

Hislerimi kelimelerle ifade edemezdim. Gabriel benim hayatımdı. Beni vurduğunda beni ölüme terk edebilirdi ama bunu yapmamıştı. Hayatımı kurtarmış ve bana hayal edebileceğim her şeyi vermişti.

Yavaşça başımı aşağı yukarı salladım.

Vücudu benimkine çarptı ve dudakları, beni ateşli bir öpücükle ele geçirdi. Elbisenin askılarını omuzlarımdan aşağı çektiğinde kumaş, ayaklarımın dibine düştü.

Adam saniyeler içinde beni soymuştu ama kendisi hâlâ giyinikti.

Kravatını gevşetmeye çalışırken öpücüğüne karşılık vermeye çabaladım. Aniden beni havaya kaldırıp yatağa attı. Yatakta bir kez hopladıktan sonra Gabriel'in boynundaki kravatı çekip çıkarmasını izledim.

Yüzü arzuyla gerilmişti, gözleri saf bir şehvetle yanıyordu; karnıma yoğun bir heyecan dalgası yayıldı.

O soyunurken gözlerim vücuduna kilitlendi. Kaslı göğsünü ve karın kaslarına oyulmuş çizgileri seyrederek kendimden geçtim. Ardından pantolonunu indirdi.

Aman Tanrım. Bu çok acıtacak.

İlk kez bir erkeğin *o* bölgesine bakarken hem korkutucu hem de güzel olduğunu düşündüm.

Gabriel dizini yatağa dayadı ve bacaklarımı tutarak iki yana ayırdı. "Yorganı tut, bebeğim. Desteğe ihtiyacın olacak."

Yorganı ellerimle sıkıca kavradım ve o bacaklarımın arasına geçerek uyluklarımın iç kısmına öpücükler kondururken utanmalı mıyım yoksa tahrik mi olmalıyım, bilemedim.

Burnunu tüylerimin üzerinden geçirip diliyle klitorisimi yaladı.

Nefesimi tuttum, dilinin hassas sinir uçlarımı yalamasının verdiği zevk, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Çarşafları sıkıca kavradım ve dişleri tenimde kayarken kalçalarımı yataktan kaldırarak inledim.

Aman Tanrım, bu çok iyi.

Gabriel klitorisimi yalıyor ve birkaç saniye aralıklarla dilini içime itiyordu. Birkaç dakika içinde karnım gerildi ve vücudum titremeye başladı.

"Gabriel," diye inledim onun emrini bekleyerek.

Vücudumun yukarısına doğru ilerleyerek parmağını içime soktu ve "Boşal, bebeğim," diye homurdandı. Parmaklarıyla beni okşamaya devam ederken avucuyla da masaj yapıyordu.

Gözlerimin arkasında yıldızlar parıldadı, nefesim boğazımda düğümlendi ve vücudum sanki elektrik çarpmış gibi titremeye başladı. Aldığım zevk o kadar yoğundu ki tüm duyularımı elimden alıyordu.

Gabriel parmağıyla içime girip çıkmaya devam ediyor, orgazm oluşumu izlerken bakışları âdeta yüzümü yakıyordu.

Ben sakinleşince de parmağı içime girip çıkmaya devam ediyordu. "Benim için hazır mısın?"

Başımı sallayarak onayladım. Ne kadar acıyacak olursa olsun, onu reddedemezdim. Gabriel'e verebileceğim ve parayla satın alamayacağı tek şey buydu. Bu benim bir parçamdı. "Hazırım."

Sertleşmiş aletini bacaklarımın arasına yerleştirip girişime bastırmadan önce kayganlığımın üzerinde yukarı aşağı sürttü.

"Derin nefes al."

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek nefes aldım. Nefes verirken üzerimde hareket etmeye başlamıştı ve sonunda içime bir santim kadar girebildi.

Kaslarımı geren keskin bir acı hissettim. Yorganı daha sıkı kavradım. Daha derine girmek yerine tekrar dışarı çıktı ve sadece aletinin ucunu içime soktu, ta ki iyi hissetmeye başlayıp vücudum gevşeyene kadar.

"Bu kadar mıydı?"

Kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Bekâretini aldığımda ve tamamen içinde olduğumda bunu anlarsın."

Tamam. Derin nefes al.

Yorganı bırakıp göğsüne dokunmayı düşünürken içime daha derin bir şekilde girdi. Bu sefer sanki ikiye bölünüyormuşum gibi hissettim ve ağzımdan bir çığlık çıkıverdi.

Gabriel çeneme nazikçe bir öpücük kondurdu. "İyi misin?" Başımı evet der gibi salladım çünkü acı hâlâ konuşamayacağım kadar şiddetliydi.

"Derin nefes al, bebeğim."

Yapamıyordum. Nefeslerim hâlâ kesik kesikti.

Biraz geri çekildiğinde yüzümü buruşturdum, sonra tekrar içime girerken bir çığlık attım.

"Çok üzgünüm," diye inledi. Ellerini kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarıma öpücükler kondurdu. "Keşke acıtmasaydı."

Yorganı bırakıp kollarımı boynuna doladım ve ağladım.

Gabriel kollarını altıma koydu ve ben acıya dayanmaya çalışırken bana sıkıca sarıldı. "İyi misin?" diye sordu endişeli bir sesle.

Hayır. Çok acıyordu. "Hı hı," diye yalan söyledim.

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Ben yavaşça onun boyutuna alışmaya başladığımda acı hafifledi.

"Daha iyi misin?" diye fısıldadı kulağıma.

"Evet. Artık hareket edebilirsin."

Beni bırakmadı, aksine yavaşça içimden çıkarken beni daha sıkı sarıp sarmaladı. Yanma hissi geri gelmişti ve ikinci kez içime girdiğinde dudaklarımı omuzuna dayayarak çığlığımı bastırdım.

Gabriel tarafından kaçırıldıktan sonra büyük acıların ardından mutlak mutluluğun geldiğini öğrenmiştim. Bu acının, ardından gelecek her şeye değeceğini biliyordum.

Kollarını altımdan çekti ve bir elini başımın yanına koyarak bana baktı. "Kendimi daha fazla tutamayacağım. Acına birden ona kadar puanlasan, kaç verirsin?"

"Dayanabilirim. Endişelenmene gerek yok."

Başını iki yana salladı. "Tanrım, Lara, sadece şiddetini söyle."

"Dört?"

"Kabul edilebilir," diye homurdandı, sonra çok daha hızlı hareket etmeye başladığında tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

Vücudu benimkine çarparak hareket ediyordu ve kısa süre sonra aletinin içimde hareket ettiğini hissedince ağrıyı umursamayı bıraktım.

Artık bir parçam sonsuza kadar Gabriel'e ait olacaktı.

Yüz hatları gerginleşip hareketleri düzensizleşince göğsüme bir duygu dalgası yayıldı. "Siktir, bebeğim," diye inledi. İçime boşalırken vücudum onun hareketleriyle sertçe sarsıldı.

"*Benimsin.*" Kendini içime itti. "Tamamen." Bir kez daha itti. "Benim."

Üstüme yığıldığında nefes nefese kalmıştı. Tüm ağırlığıyla beni yatağa bastırmasını çok sevmiştim.

Nefesini toparlayınca başını kaldırıp bana baktı. "Çok darsın. Tanrım, önümüzdeki birkaç gün acı çekeceksin."

Gabriel yavaşça içimden çıkarken yanma hissiyle irkilmemek için dişlerimi sıktım.

Kıçımın altına bir sıcaklığın yayıldığını hissedince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Doğrularak kan ve Gabriel'in spermlerinden oluşan ıslaklığa baktım.

"Kanaması normal," diye beni sakinleştirdi. "Sıcak bir banyo yaptıktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Duygular göğsümde fırtına gibi esiyordu ve onları bastırmaya çalışıyordum.

Gabriel beni kucağına çekip sıkıca sarıldı. "Duygusal olman normal, *ödülüm*."

Göğsüne sokulduğumda vücudunun sıcaklığı benimkine sızarken az önce paylaştığımız bu özel ânı sindirmem için bana ihtiyacım olan tüm zamanı vermişti.

Gabriel, bir erkeğe verebileceğim en değerli şeye sahipti. Sevdiğim adam o olduğu için şükrettim.

Bölüm 38

Gabriel

Lara'yı sıcak bir banyo yapıp rahatlamaya zorladıktan sonra hazırladığım çayı içmesini izledim.

Artık çıplak vücuduna bakacak vaktim olduğu için, daha fazla yara izi olduğunu fark ettim. Bazıları soluktu, bazıları ise açıkça görünüyordu.

"Sağ kolundaki yara izi nasıl oldu?"

Dirseğinin altındaki ize baktı. "Kolumu kırdım."

"Nasıl?" diye sordum.

"Tymon kırılana kadar üstüne bastı."

Göğsümde şiddetli bir öfke alevlendi. Kendimi kaybetmemek için gözlerimi kapatıp ona kadar saydım.

O lanet olası piç.

Amansız duygularımı kontrol altına aldıktan sonra ona tekrar baktım. "Kalçandaki yara izi?"

Bu sefer omuz silkti. "Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum."

Kurşunların bıraktığı izlere baktım, ayağa kalkıp ona yaklaştım ve önünde diz çöktüm. Lara bardağı masaya koydu ve

ben öne eğilirken beni izledi. Her iki yara izine de birer öpücük kondurdum.

"Sadece bunları seviyorum," diye mırıldandı. Elini kaldırıp parmaklarıyla saçlarımı okşadı. Başını eğdiğinde gözlerinde sevgi parlıyordu. "Beni sana getirdiler."

Kalbim.

Ayağa kalkarken ona doğru eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Yeni bir şey öğrenmeye hazır mısın?"

Dudakları anında yukarıya doğru kıvrıldı. "Ne?"

Sertleşen aletimi parmaklarımla kavrayıp sıvazladım. "Ağzının sıcaklığını hissetmek istiyorum."

Lara'nın gözleri aletime indi, sonra sandalyeden kalkıp dizlerinin üzerine çökerken dudaklarını yaladı. Başını geriye yatırarak ağzını açtı ve gözlerime baktı.

Vay anasını. Kusursuz.

Bir kez daha aletimi sıvazladıktan sonra ona yaklaştım. Elimi başının arkasına koyarak onu ağzına almaya teşvik ettim. Dudaklarının, kalınlığımın etrafında gerilmesini izlerken damarlarımdan saf bir tatmin duygusu akıyordu. "İşte böyle, bebeğim, beni olabildiğince derine al."

Onun bekâretini aldığım için dikkatli olmak zorundaydım ama artık onun ağzını istediğim gibi becerebilirdim. Kendimi ağzına doğru iterken başını sabit tutmak için parmaklarımı saçlarına geçirdim.

Tanrım.

Diğer elimi çenesine kaydırarak ağzından çekilirken başparmağımla alt dudağını okşadım.

Kahretsin, bu gördüğüm en erotik şey.

"Ellerini kalçama götür ve sıkıca tut," diye emrettim.

Lara'nın parmakları kalçamı kavradı ve gözlerimi ona kilitleyerek kendimi sonuna kadar ittim, aletimin ucu boğazının arkasına dayanmıştı. "Kahretsin," diye inledim hissettiğim yoğun zevkle.

Kontrolümü kaybederek ağzına girip çıkmaya başladım, öğürme sesleri kulaklarımda müzik gibi çınlıyordu. Gözlerinden yaşların süzülmesini ve salyasının aletimi kaplamasını izledim.

Ayaklarımın dibindeki mükkemmel varlık beni doruğa çıkarırken dudaklarımı sıkarak inledim. O kadar şiddetli boşaldım ki bacaklarım uyuştu. Dizlerimin üzerine çöküp aletimi sıkıca kavradım ve vücudumdaki son zevk damlalarını da boşalttım.

Nefes nefese kalmış bir şekilde başımı kaldırdığımda Lara'nın dudaklarında spermimi gördüm. Dilini çıkardı ve sanki ona dondurma vermişim gibi yaladı.

"Çok seksi." Onu yakalayıp dudaklarına yapıştım ve dilinde kendi tadımı aldığımda, ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu şehvetle öptüm.

Lara'yı ayağa kaldırırken, "Yatıp uyusan iyi olur, yoksa becerecek başka bir delik bulurum," diye mırıldandım.

Sanki beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi kıçını kaldırarak yatağa tırmandı. Kalçalarını tuttum ve sağ kalçasını ısırınca bir çığlık attı. Ardından da bir tokat atınca gülmeye başladı.

"Yorganın altına. Hemen."

Yorganın altına girip uzandı ve bana mutlu bir şekilde baktı. Yanına uzandım ve hafifçe göğsüme vurarak, "Burası senin yastığın olacak," dedim.

Lara yaklaşıp başını kalbimin üzerine koydu. "Aferin kızıma," diye övdüm. "Bu gece beklentilerimi aştın."

"Amacım seni memnun etmek," diye ilk kez benimle dalga geçtiğinde yüzüme bir gülümseme yayıldı. Kendi kişiliği yavaş yavaş ortaya çıkıyordu ve buna tanık olmak hayranlık vericiydi.

"Bu, seni domine etmek istememe neden oluyor," diye itiraf ettim.

Yüzüstü döndü ve çenesini avucunun içine dayadı. "Senin beni domine etmeni istiyorum."

"O zaman iyi bir çift olacağız."

"Ama..." Dişleriyle alt dudağını ısırdı. "Bana kendimi savunmamı söylemiştin. Ya senin yaptığın bir şeyi beğenmezsem?"

"O zaman bana söylersin, bir daha yapmam. Seni domine etmek istiyor olmam, ilişkimizde senin söz hakkın olmadığı anlamına gelmez."

Lara başını salladı. "Bildiğin gibi bu benim ilk ilişkim." Başıyla, üzerinde kendi kanının olduğu bir kenara atılmış örtüleri işaret ederek, "Herhangi bir kural var mı?" diye sordu.

"Evet." Yastıkları kabartarak arkama yaslandım. Elimi kaldırıp parmaklarımı onun ipeksi saçlarında gezdirdim. "Çok kıskanç ve sahipleniciyimdir. Ben izin vermedikçe başka bir erkekle yalnız kalamazsın. Sana güvenmediğimden değil, onlara güvenmediğimden."

"Tamam. Kimleri onaylıyorsun?"

"Emre. Murat, Daniel ve Miraç. Sadece bu dördü."

"Başka?" Tüm dikkati bendeydi ve bunun her saniyesi çok hoşuma gidiyordu. "Açık giysiler giyme. Başka erkeklerin benim olan şeyler için salya akıtmasını istemiyorum."

"Kıskanç olduğunu söylerken şaka yapmıyordun," diye güldü.

"Benim bir pislik olduğumu öğreneceksin," diye itiraf ederken utanmadım.

"Ben de kurallar koyabilir miyim?"

"Bir erkekle yalnız kalmamı istemiyor musun?" diyerek ona takıldım.

Kocaman bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Diğer kadınların önünde gömleğini çıkaramazsın."

Zaten bu hiç rahat edemeyeceğim bir şeydi ama yine de onu memnun etmek için kabul etmiş gibi başımı salladım.

Yukarı doğru kayarak yanağını yine göğsüme dayadı ve yanıma sokuldu. "Çocukluğun nasıldı?"

"Aslında oldukça şanslıydım. Annem ve babam öldükten sonra Emre ve beni büyükannem büyüttü. Bizi geçindirmek için çok çalıştı ve ben bu iyiliğini ancak yirmi üç yaşında ödeyebildim."

Tekrar bana bakarak, "Ailen nasıl öldü?" diye sordu.

Elimi sırtına koyarak parmaklarımla yara izlerinin üzerinden geçtim. "Ben bebekken Seattle'a taşındık ve bir fırın açtılar. Onlarla ilgili en eski anılarım, onları hep çalışırken gördüğüm anlar." Boğazımı temizledikten sonra derin bir nefes aldım. "Altı yaşında onlara yardım etmeye başladım, çoğunlukla rafları düzenliyordum." Dudaklarıma anıların nostaljik hissiyle bir gülümseme yayıldı. "Annemin bir şeyler pişirmesini izlemeyi çok severdim. Ellerinin hareketleri, beni saatlerce büyülerdi."

Lara'nın gözleri yüzüme kilitlenmişti.

"Sıcak bir gündü. Terden gömleğim vücuduma yapışmıştı. Mazur haftalardır ailemi tehdit ediyordu ve o gün adamlarını gönderip onları vurmalarını emretmişti. Önce babam, sonra annem. Onların yere düşüşünü ve kanlarının yere akışını izledim. Babamın gözlerinden hayat ışığının sönüp gitmesini izledim ve Mazur'a bunu ödeteceğime yemin ettim."

Lara'ya tekrar baktığımda, yanağından bir gözyaşı süzülüyordu. Damlayı yakalayıp dudaklarıma götürerek bana duyduğu şefkatin tuzlu tadını aldım.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, dizlerinin üzerine çöküp kollarını boynuma dolayarak. "Mazur yüzünden benden çok daha fazla acı çekmişsin."

Onu kucaklayarak kokusunu derin bir nefesle içime çektim. "Seni yoldan çıkarmak için elimden geleni yaptım ama hâlâ masumiyet kokuyorsun."

"O zaman beni biraz daha yoldan çıkarmalısın," diye takılarak geri çekildi.

"En az bir gün ağrın olacağına göre yaratıcı yollar bulmam gerekecek."

Bütün geceyi konuşup şakalaşarak, birbirimizi daha yakından tanıyarak geçirdik. Güneş doğmaya başladığında nihayet uykuya daldık. Lara kollarımdayken sanki diğer yarımı bulmuşum gibi hissediyordum.

Bölüm 39

Lara

Duş aldıktan sonra banyoda durup aynada kendime baktım.

Eskiden olduğum hizmetçiyi görmekte zorlanıyordum. Saçlarım daha sağlıklıydı ve aldığım kilolarla vücudum dolgunlaşmıştı, artık aç bir çocuk gibi değil, bir kadın gibi görünüyordum.

Dün gece ilk kez seks yapmıştım. Gabriel'le olmak benim seçimimdi ama onun beni seçmiş olması beni şaşırtıyordu.

İstediği kadını elde edebilirdi ama yine de benim içime girmişti.

İçime boşalmıştı.

Paylaştığımız özel anları hatırladıkça tenimin yandığını hissettim. Orgazm olurken ne kadar seksi göründüğünü... Ağzıma boşalırken ne kadar vahşi, çekici ve güçlü göründüğünü...

Bu anılar midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu.

Bacaklarımın arası hassastı. Onu hâlâ içimde hissedebiliyordum, bu düşünceyle gülümsedim.

Gabriel beni seviyor.

Aynada yüzüme baktım ve onun, bana baktığında ne gördüğünü merak ettim. Güzel olmadığımı biliyordum ama Gabriel bana birkaç kez öyle olduğumu söylemişti.

Burnumu, elmacık kemiklerimi ve dudaklarımın kıvrımlarını inceledim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Gabriel aniden.

Kafamı ona çevirdim, kendime bakarken yakalandığım için yanaklarım kızarmıştı. "Ah... Hiçbir şey." Siyah kargo pantolon ile uzun kollu bir gömlek giymişti, fena hâlde yakışıklı görünüyordu.

Bana yaklaştı ve gözleri yavaşça çıplak vücudumun üzerinde dolaştı.

"Hiçbir şey gibi görünmüyordu." Gözlerime kilitlenip bana sert bir bakış attı. "Benden bir şeyler saklamandan nefret ediyorum."

Omuzlarım çöktü ve bir nefes vererek itiraf ettim: "Bana baktığında ne gördüğünü merak ettim."

Elini yüzüme götürüp parmağını burnumun köprüsünden ucuna kadar gezdirdi. "Sevimli bir burun." Parmağını çenem ve alt dudağımdan aşağıya doğru gezdirmeye devam etti, sonra yanağımı kavrayıp eğildi, böylece gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Beni esir alan baş döndürücü bir masumiyet ve büyüleyici mavi gözler görüyorum."

Elini göğsüme indirip avucuyla göğüslerimin kıvrımlarını takip ettikten sonra parmaklarını kaburgalarım ve belimden aşağı kaydırırken içime bir güven duygusu doldu. "Vücudun mükemmel, Lara. Göğüslerin, kıvrımların." Eli bacaklarımın arasına kaydı, orta parmağının ucuyla beni nazikçe okşadı.

Dudaklarımdan ani bir nefes boşaldı ve vücudum içgüdüsel olarak ona doğru eğildi. Kollarımı kaldırıp ellerimi omuzlarına koyduğumda omuzlarının genişliği çok hoşuma gitmişti.

Bana masaj yapmaya devam ederken bir adım yaklaştı, böylece vücudu benimkine dayandı. Yüz hatları, avcı gibi bakışları sertleşti, gözlerinde arzu ateşleri yanmaya başladı.

"Beni tahrik etmek için tek bir dokunuşun yetiyor. Seni becermek istiyorum Lara. Yorgunluktan bayılana kadar."

İçime yayılan zevkle nefesim hızlandı.

"Ne kadar acıyor?" diye sordu.

"Çok değil," diye yalan söyledim çünkü hassas olduğumu söylersem duracağını biliyordum.

Yavaşça parmağını içime soktu. Parmak uçlarıma yükselince nefesini alnımda hissettim. Başımı eğip kolumu boynuna doladım ve dudaklarımda nefesini hissedene kadar onu kendime çektim.

Acı ve zevkten oluşan tuhaf bir şey hissediyordum. Bu, Gabriel'i daha da çok istememe neden oluyordu. Yalvaran bir ifadeyle, "Beni becer lütfen," dedim.

"Tanrım, Lara." Sözler göğsünün derinliklerinden çıkmış gibiydi.

"Lütfen," diye yalvardım. "Bu sefer kendini tutma. Senin nasıl sevişmeyi tercih ettiğini deneyimlemek istiyorum."

Bakışları benimkileri yakarken parmağını içime sertçe sokup beni denedi ve sonra hareketsiz durdu. Keskin bir acıydı ama tüm dayak ve kırbaçlar, bana acıyı yüzüme yansıtmamayı öğretmişti.

"Lütfen," diye fısıldadım tekrar, bu sefer dudaklarımı dudaklarına değdirerek. Dilimle alt dudağına dokundum ve o ağzını açtığında dilimi içeri soktum. Gabriel'in daha önce beni öptüğü gibi ben de onu öpmeye çalıştım ve doğru yapıyor olmayı umut ettim.

Sağ elimi indirip avucumu göğsünden karnına doğru kaydırdım ve pantolonundaki kabarıklığa ulaştım. Zaten

sertleşmiş olan aletini okşamaya başladım. Vücudum yanacakmış gibi hissediyordum ve beni parmaklamaya devam etmesini istiyordum.

Dişlerimle alt dudağını çekiştirip sertleşmiş aletini sıktığımda âdeta çılgına döndü.

Gabriel kemerini çözmeye başladı ve fermuarını indirdiğinde tüylerim diken diken olmuştu. Aletini çıkarmama izin verdiğinde dudaklarım onunkileri ararken uzunluğunu okşamaya başladım.

Elini enseme koyarak kontrolü ele geçirdiğinde tüm şehveti ve hâkimiyeti âdeta ağzıma aktı.

Parmaklarımla kalın aletini sıkıca kavradım, başparmağımla aletinin ucundaki ıslaklığını okşadım.

Gabriel homurdanarak kalçalarımı kavradı ve beni vücuduna doğru kaldırdı. Beni lavabo tezgâhının üzerine yatırdı ve bacaklarımın arasına geçerek durdu. Elini yüzüme kaldırıp başparmağıyla alt dudağımı çekti. Gözleri öyle bir açlıkla bakıyordu ki ifadesi acımasız görünüyordu.

Ve çok, çok günahkâr...

"Buna dayanabileceğinden emin misin?"

Dün geceki kadar acıtması umurumda değildi, ona bağlı olmak istiyordum. "Evet."

Bu, güzel bir acıydı ve geçmişte yaşadıklarımla hiç alakası yoktu.

Gabriel'in güçlü parmakları aletini kavradı ve onu kendini okşarken görmek ağzımı sulandırdı.

Tanrım, eğer hemen bir şey yapmazsa gerçekten alev alacağım.

Aletinin başını klitorisime bastırarak bana sürtmeye başladı. Zevk, bacaklarımın arasında bir basınca neden olarak daha fazlasını istememe neden oluyordu.

Karın kaslarım iyice gerilene kadar beni tahrik etmeye devam ediyordu, sürtünmeyi daha fazla hissetmek için kalçalarımı ona doğru kaldırdım.

"Seni becermem için bana yalvar, *ödülüm*," dedi, sanki içime sertçe girmemek için tüm iradesini kullanıyormuş gibi gergin bir sesle.

Gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek itaatkâr bir şekilde, "Lütfen beni becer, Gabriel," diye mırıldandım.

Kendini girişime yerleştirerek güçlü ve acı verici bir hamleyle içimi doldurdu. Omuzlarını tutup çığlığımı bastırmak için dişlerimi sıktım.

Bir canavar gibi göğsünden memnuniyet dolu bir inilti koptu. Zevkten yüzünün gerildiğini izlerken gururlandım.

Vücutlarımız birbirine yapışana kadar kalçamı kendine doğru çekti ve içimin daha da derinlerine kadar girdi.

Keskin bir acıydı, yanma hissiyle onun beni nasıl genişlettiğini hissedebiliyordum. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Aşağıya bakıp birleştiğimiz yeri görünce o erotik manzara vücudumu kasıp kavurdu.

"Tanrım, bunu yapma. Zaten çok darsın. Beni sıkarsan saniyeler içinde boşalırım."

Onu memnun edebildiğim için gülümsedim. İç kaslarımı kullanarak onu tekrar sıkıştırdım ve ödül olarak dudakları kirli bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi.

Gabriel sert ve hızlı bir şekilde hareket etmeye başladı. Amansız bir tempo tutturmuştu.

"Geriye doğru yaslan," diye emretti.

Ellerimi arkamdaki lavabo tezgâhının üzerine dayayarak ona itaat ettim ve bu, hızını artırarak içime girmeye devam ederken vücudunu görmemi sağladı.

Yanma hissi azalmış ve her vuruşu içimde yavaş yavaş derin bir zevk yaratmaya başlamıştı. Gabriel beni sert bir şekilde becerirken tüm duyularım içime dolup taşıyordu.

Boynundaki kaslar gerilmişti, bir gülümsemeyle dişlerini ortaya çıkardı ve tıpkı dün geceki gibi çok güçlü gözüküyordu.

Zevk o kadar yoğunlaşmıştı ki dudaklarımdan çığlıklar ve iniltiler dökülmeye başladı. Gabriel'in yüzündeki memnuniyeti görünce onları engellemeye çalışmadım.

"Daha yüksek, bebeğim. Çığlıklarını duymak istiyorum," diye beni cesaretlendirdi.

Vücudum kontrolsüz bir şekilde titremeye başladığında ellerim tutunacak bir şey aradı. Gabriel kolunu arkamdaki aynaya dayadı. O bana yaklaşınca gömleğini sıkıca kavradım.

Gabriel'in sert hamleleri beni tekrar tekrar geriye doğru itiyor, aldığım yoğun zevkle inliyordum. Karnımın derinliklerinde bir şeyler düğümlenmişti, nefesim hızlandı ve kalbim güm güm atmaya başladı.

Artık dayanamayarak, "Ah, Tanrım," diye inledim.

Gabriel kalçalarını iterek içime o kadar sert girdi ki kıçım geriye kaydı. Beni sabit tutmak için parmaklarını kalçama geçirdikten sonra sert hamlelerine devam etti.

Aramızda yoğun bir sıcaklık vardı ve tenimde ter damlacıkları birikmişti. Zevk doruğa ulaştığında gözlerimi kapattım.

"Aç o lanet olası gözlerini, Lara. Boşalırken bana bakacaksın," diye emrederken sesi boğuk ve o kadar alçaktı ki beni neredeyse doruğa ulaştırdı.

"Lütfen," diye yalvarırken boşalma arzusuyla yüzümü buruşturdum.

Aleti içimi tamamen doldurarak sertçe hareket ederken, "Boşal, *ödülüm*," dedi.

Gözlerimi ondan ayırmadan, titremeye başladım ve her yerimi saran yoğun zevkin esiri olmuştum.

Düşünemiyordum. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum.

Orgazm içimi âdeta parçalarken sadece Gabriel'i hissedebiliyordum.

"Tanrım," diye fısıldadı dişlerini sıkarak. Vücudu sarsılmaya başladı ve içimin daha derinlerine girerek vücuduma daha da felç edici zevk dalgaları yayılmasına neden oldu.

Aletinin içimde şiştiğini hissediyordum ve bu, dudaklarımdan şehvet dolu hıçkırıkların dökülmesine neden oldu.

Ciğerlerimi havayla doldurmak için çaresizce nefes alırken yoğun orgazmın neden olduğu titremeler tüm vücudumu sardı.

Gabriel elleriyle yüzümü kavradı, bir hamle... İkinci hamle... Sonra vücudu gerildi ve içime boşaldı. Gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyordu ve nefesleri aralık dudaklarından hızla dökülüyordu.

Boşalırken kusursuz görünüyordu.

Bölüm 40

Gabriel

Lara'nın içinden çıktığımda aletim onun kanına bulanmıştı, hemen dönüp ona baktım. "Canını acıttım mı?"

Hızla başını iki yana salladı. "Eminim herkes orgazm olduğumu duymuştur."

Doğru.

Tekrar aşağıya doğru baktım. Bu sefer onun kanını görmek göğsümü yoğun bir sahiplenme duygusuyla doldurmuştu. "Aletime kanını bulaştırmaya devam edersen seni kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde de becerip duracağım."

"Bu fikir kulağa hoş geliyor."

Kadınım gittikçe cesur biri oluyor.

Ona doğru eğilip ellerimi kıçının iki yanındaki mermer lavabo tezgâhına dayadım. "Benim kulağıma da aletimden zevk almışsın *gibi geldi*."

Yanakları güzel bir pembeye dönmüştü. "Aldım."

"Ne kadar?" diye sordu içimdeki mağara adamı.

"Çok. Bu sefer orgazm çok daha derin ve yoğundu."

Onun dudaklarını hafifçe ısırarak, "Çünkü çok derinlere girdim," diye mırıldandım.

Lara'dan uzaklaşıp temizlendim, fermuarımı çekip kemerimi taktım. "İşe koyulmam lazım."

Lara bacaklarını sıkıca birbirine bastırarak lavabo merme-ri üzerinde oturmaya devam etti. Ne yaptığını bildiğim için bacaklarını tuttuğumda yüzümde bir gülümseme belirdi. Bacaklarını açtım ve onun tenini kaplayan spermime baktım. "Çok seksi."

Başparmağımı ıslaklığa değdirdim ve parmağımı onun ağzı-na götürdüm. "Aç ağzını."

Dudakları aralandı ve itaatkâr bir şekilde parmağımı yaladı. "Aferin kızıma," diyerek onu övdüm. Çenesini kavrayarak ona doğru eğildim ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. "Ne kadar da uslu bir kızsın. Beni deli ediyorsun, *ödülüm*."

Pes edip onu tekrar becermeden önce kıçını kaldırıp işe koyul.

"Giysilerini benim odama taşımanı istiyorum," dedim dik-katimi dağıtmadan önce onun yatak odasına neden geldiğimi açıklayarak.

Berrak mavi gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Tamam."

Ona sinsi bir şekilde gülümsedim. "Orada kimse çığlıklarını duyamaz."

Kıkırdayarak lavabo tezgâhından yavaşça aşağı kaydı. Gözlerim vücudunda dolaştı. "Bugünden itibaren çıplak uyuya-caksın. Geceleri hiçbir şey giymeni istemiyorum."

"Tamam."

Kıçını tutup kendime doğru çektim ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Ben işteyken uzun ve sıcak bir banyo yap."

Başıyla onayladı. Tüm dikkati bendeyken ondan ayrılmak çok zordu. Bir iç çekerek kendimi ondan uzaklaştırdım ve doyumsuz açlığıma yenik düşmeden önce banyodan çıktım.

Tam dış kapıya yönelirken Nisa arkamdan, "İşe gitmeden bir şey yemek istemiyor musun?" diye seslendi.

"Hayır." Asık yüzüne bakıp gülümseyerek, "İş yerinde bir şeyler yerim," diye ekledim. Ön kapıyı açtım. "Bu arada, Lara benim odama taşınıyor."

Nisa'nın nefesinin kesildiğini duyunca evden çıkarken gülümsedim.

"Selam," dedi Miraç ve benim için arka kapıyı açtı. "Nereye?"

"Vengeance'a," diye cevap verip SUV'a bindim.

Elif'in Mazur'u takip ettiğini umuyordum. Lara'yı istediğini bilmek, onun güvenliği için endişelenmeme neden oluyordu. Onun bir daha incinmemesini sağlamanın tek yolu, o pisliği bir an önce öldürmekti.

Miraç bizi kulübe götürürken işe odaklanabilmek için Lara'yı aklımdan çıkarmaya çalıştım ama onun bekâretini aldığım ânı, ne kadar dar olduğunu ve vücudunun benimkinin altında nasıl titrediğini tekrar tekrar yaşıyordum. Kollarımda ağladığında içimdeki karanlık daha da alevlenmişti.

Tanrım, ağırdan almak imkânsız bir şeydi ama bu sabah her şeyi telafi etmişti.

Dur!

Fazla rahatsız etmemesi için pantolonumun içinde sertleşen aletimi düzelterek başımı iki yana salladım. Saatime bakınca aslında sabahın çoktan geçtiğini ve öğleden sonra olduğunu fark ettim.

Bana zamanı bile unutturuyor.

"Geldik," dedi Miraç beni düşüncelerimden koparararak.

"Tamam." Arabadan inip kulübe girdim ve ofislere doğru yürüdüm.

"Sonunda," dedi Emre koridorda karşılaştığımızda. "Neden geç kaldığını sormayacağım bile."

"İyi. Cevabı kaldırabileceğini sanmıyorum," diye takıldım Elif'in ofisine doğru yürürken. "Selam. Bana iyi haberler ver Elif," dedim sandalyesinin yanında dururken.

Başını kaldırdı. "Mazur hâlâ New York'ta, ama..." Seattle'daki evinin güvenlik kamerası görüntülerini göstererek, "Malikânede hareketlilik var. Adamlarını toplamaya başlamış gibi görünüyor," dedi.

Dudaklarım keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Mazur Seattle'a ayak basar basmaz bana haber ver."

"Tamam."

Emre'ye baktım. "Adamları topla."

Kuzenim ofisten koşarak çıkarken ben de görüntüleri tekrar izledim, sonra öne doğru eğilip, "Geri sar," dedim. İstediğim kısma geldiğinde, "Dur," dedim. Takım elbiseli adamı işaret ettim. Askere hiç benzemiyordu. "Bu kim, öğren."

"Tamam."

Yüzünü, yüz tanıma yazılımında taradı ve yazılımın veri tabanında arama yapmasını bekledik. "Bu biraz zaman alabilir," diye mırıldandı Elif.

"Öğrenir öğrenmez beni ara," dedim ve ofisten çıktım.

Telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkarınca arayanın büyükannem olduğunu gördüm. "Selam, babaanne."

"Selam. Yünüm bitti."

Bir kahkaha attım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Lara'nın benimle mağazaya gelmesine izin ver. Ona örgü şişleri ve sepeti almak istiyorum."

Siktir.

Onunla Lara arasındaki bağı güçlendirmek istiyordum ama şimdi uygun bir zaman değildi.

"Çabuk olacağız ve bütün orduyu da yanımıza alacağız," diye mırıldandı. "Belirsiz bir süre boyunca mahkûm gibi yaşayamayız. Mazur'u öldürmen otuz yıl daha sürebilir ve benim o kadar zamanım yok."

Tanrım. Neredeyse gözlerimi devirecektim.

"Güvenin için teşekkürler," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

"Hızlı bir alışveriş olacak, söz veriyorum. En fazla yirmi dakika."

Bir nefes verdim. "Yirmi dakikadan bir saniye fazla olmaz. Daniel'ı arayacağım."

"Teşekkürler," dedi tatlı bir sesle.

Kafamı sallayarak telefonu kapattım ve hemen Daniel'ın numarasını çevirdim. "Patron?"

"Kadınlar alışverişe gitmek istiyor," dedim iç çekerek. "Yirmi dakika verdim. Evde kaç adam var?"

"On bir."

"Hepsini al. Kadınlarımı koru."

"Peki patron."

Telefonu kapatıp cihazı cebime soktum ve Emre'yi aramaya gittim.

Bölüm 41

Lara

Gabriel'in giyinme odasına son bluzumu asmıştım ki Nisa yatak odasına girip, "Alışverişe gidiyoruz," dedi.

Kaşlarımı çatarak arkama baktım. "Gabriel biliyor mu?"

"Evet. Alya Hanım onu aradı. Hadi, bize sadece yirmi dakika verdi."

Hızla bir çift ayakkabı alıp saçımı taradım. El çantamı alıp telefonumu içine koyduktan sonra Nisa'nın peşinden odadan çıktım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Alya Hanım yün istiyor, o yüzden onun sevdiği hobi dükkânına gideceğiz."

"Tamam." Alya Hanım ile ön kapıda buluştuğumuzda heyecanla gülümsedim.

Evden çıktığımızda bizi on iki güvenlik görevlisi bekliyordu.

Daniel öne çıktı. "Yirmi dakikanız var. Hiçbir koşulda gözümüzün önünden ayrılmayın. Lara, sen Murat'la kal. Alya Hanım,

sen benim yanımda kal, Nisa, sen Yusuf'la kal. Herhangi bir şey olursa korumalarınızın talimatlarına uyun."

"Çok dramatik," diye mırıldandı Nisa, sonra Yusuf olduğunu tahmin ettiğim korumaya bakıp kirpiklerini kırpıştırdı. "Uzun zaman oldu, Yusuf Bey."

Yusuf gülümseyerek başını iki yana salladı ve kapıyı açtı. "Binin, Nisa Hanım."

"Ehh, bana emir vermeni seviyorum," diye takıldı.

Bu sefer dudaklarımdan çıkan kahkahayı tutamadım.

"Sen bu SUV'a bin, Lara," dedi Murat, Nisa'ya doğru bir adım attığım sırada.

"Ah." Hızla arabaya bindim ve Alya Hanım'ın bizimkinin arkasındaki SUV'a binmesini izledim. "Neden ayrı araçlarla gidiyoruz?"

Murat, iki koruma görevlisinin bize katılmasını bekledikten sonra motoru çalıştırdı. "Güvenlik için. Saldırıya uğrarsak, hepiniz bir arada olmamalısınız."

Yanımdaki korumaya bakıp çekingen bir ifadeyle gülümsedim, sonra pencereden dışarı baktım. Mağaza evden çok uzak değildi. Vardığımızda, bizi araçlardan indirip kapılara kadar eşlik ettiler. Murat, Daniel ve Yusuf bizimle içeri girerken diğer korumalar etrafa dağıldı.

Gözlerimle rafları tarayarak tüm el işi malzemelerinin tadını çıkardım. "Vay canına, çok fazla seçenek var."

"Ne istersen al Lara," dedi Alya Hanım. "Ben ödüyorum, sınır yok."

"Benim için de geçerli mi?" diye sordu Nisa sepetine tahta bir çember koyarken.

Alya Hanım gülümsedi. "Tabii ki."

"O nedir?" diye sordum Nisa'ya sepetini işaret ederek.

"Kasnak. Nakış yaparken kumaşı sabitlemek için kullanılır," diye sabırla açıkladı. "Aynından kendine de al, sonra sana da öğretirim."

Nisa'yı takip ederek aynı malzemeleri sepetime doldurdum.

"Örgü şişlerini unutma," dedi Alya Hanım sepetime birkaç boy şiş koyarak. Sonra Nisa'ya ters bir bakış attı, "Örgü dersleri bittiğinde ona nakış öğretirsin."

İçime bir sıcaklık doldu ama Daniel'ın sert sesi ile bir anda buz kestim. "Her şeyi bırakın ve arkaya koşun. Murat, onları buradan çıkar!"

Ne?

Murat sepeti elimden çekip bir kenara attı. Parmaklarını bileğime sıkıca dolayarak beni dükkânın arkasına sürükledi.

Alya Hanım hemen arkamda, Nisa ve Yusuf da onların arkasındaydı. Daniel'ın geride kaldığını fark edince Alya Hanım'a uzanıp parmaklarımı sıkıca onun parmaklarına doladım. "Yanımda kal."

Hızlı hareket etmesi gerektiği için nefes nefese kalmış bir hâlde, "Geliyorum," dedi.

"Bekle, Murat!" Onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım. "Alya Hanım koşamıyor."

Endişeli bir ifadeyle bana döndü. "Kahretsin. Daniel!"

Daniel bize doğru koştu. "Koşun!"

Aniden büyük bir patlama oldu ve gözlerim kocaman açıldı. Arabalardan birinin havaya uçup alevler içinde yere çakıldığını gördüm. Camlar içe doğru patlarken Nisa ve Alya Hanım'ın çığlıkları duyuldu.

Panik yerine bedenimi garip bir sakinlik kaplamış ve zihnim berraklaşmıştı.

"Koşun!" Daniel tekrar bağırdı.

"Alya Hanım koşamıyor," dedi Murat Daniel'a. "Ben onları güvenli bir yere götürürken sen onları geride tut."

"Gidin." Daniel'ın sesinde çaresizlik vardı.

Hâlâ Alya Hanım'ın elini tutuyordum ve onu daha da arkaya çektim. Nisa'nın hâlâ korkudan donakaldığını fark edince, "Nisa! Gel!" diye bağırdım.

Nisa irkildi ve bize katılmak için hızla koştu.

Dükkânın dışında silah sesleri duyuluyordu. Tezgâha bakındım ama kasiyere ne olduğunu bilmiyordum.

SUV bombalandığında kaçmış olmalıydı.

Aniden Murat elime bir silah tutuşturdu. "Bana bir şey olursa, sana yaklaşan herkesi vur."

Sadece tamam der gibi başımı sallamaya vaktim olmuştu.

Arka çıkışa doğru ilerlerken, silahın emniyetinin açık olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Hiç silah atmamış olabilirdim, ama Tymon'un silah kullandığını milyonlarca kez görmüştüm.

Silah sesleri gittikçe yükseliyordu, Daniel ve Yusuf'un silahlarını ateşlediklerini duydum.

Murat ağır bir kapıyı iterek açtı ve güvenli olup olmadığını kontrol ettikten sonra dükkândan çıkıp sokağa koşmamıza izin verdi. Solumuzda devasa çöp bidonları diziliydi.

"Saklanalım," dedim. "Şunların arasına." Çöp bidonlarını işaret ettim.

"Çabuk!"

Alya Hanım'ı saklanma yerimize götürürken düşmemesi için dikkat ettim. Oraya vardığımızda onu kirli duvara yasladım. "Mümkünse yere yatın." Nisa'yı tutup Alya Hanım'ın yanına çektim. "Ve ses çıkarmayın."

Yere çömelmelerini izledim. Bu durum Alya Hanım'ı çok zorlamıştı ve uzun süre bu şekilde çömelmeye dayanamayacağından endişeleniyordum.

Onlara sırtımı dönüp çöp kutusunun arkasından baktım. Murat, olan biteni görebileceği kapının yanında duruyordu, silahını çekmiş hazırda bekliyordu.

Parmağımı tetiğin üzerinde gerdim ve omzumun üzerinden arkaya baktım. Alya Hanım'ın yüzündeki acıyı görünce hızla sokağın yukarısına ve aşağısına göz gezdirdim. Bir kapı gördüm ve fısıldayarak, "Murat!" diye seslendim.

Saldırının gürültüsünden beni duymamıştı.

Elimle Nisa ve Alya Hanım'a işaret ederek, "Kalkın. Birkaç metre ileride bir kapı var," dedim.

Ayağa kalkarken inlediklerini duydum. "Nisa, Alya Hanım'ı o kapıya götür. Ben sizi korurum."

"Allah Allah," diye sızlandı Nisa ama dediğimi yaptı.

Gözlerim Murat ile kadınlar arasında gidip geliyordu.

Nisa kapının kolunu çektiğinde kapı yerinden kıpırdamadı.

Kahretsin. Hızla kapıya koştum, silahın namlusunu kapının koluna doğrulttum ve tetiği çektim. Silahın ateşinin şiddetiyle geriye savrulduktan sonra kapı sarsılarak açılınca gülümsedim. İçerinin güvenli olduğundan emin olmak için karanlık boşluğu kontrol ettikten sonra, "Gelin! Çabuk!" diye bağırdım.

Murat'a baktığımda, silahını kaldırdığını gördüm. Ateşlediği silahın sesi sokakta yankılandı.

Ona saklandığımız yeri söyleyecek zamanım olmadığından içeri girip kapıyı çarptım.

Nefes nefese, kapının arkasına dayamak için kullanabileceğim bir şey ararken metal bir dolap gördüm ve ona doğru koştum. Dolap ağırdı ve itmeye uğraşırken Nisa gelip bana yardım etti.

Metal dolap beton zeminde sürtündü ama Nisa'nın gücüyle onu kapının önüne itmeyi başardık.

Boğuk silah seslerinin doldurduğu loş ışıklı alanı kontrol ettim. Çantamı karıştırarak telefonumu çıkardım ve Gabriel'in numarasını çevirdim.

"Lara!" Sesi yoğun bir endişeyle doluydu. "Güvende misin?"

"Evet. Şimdilik." Etrafıma tekrar göz gezdirdim. "Sanırım el işi dükkânının yakınındaki boş bir dükkândayız. Murat bilmiyor. Ona söylemeye vaktim olmadı."

"İyi. Lanet olsun, seninle gurur duyuyorum. Daniel silahın olduğunu söyledi."

"Evet."

"Silah kullanmayı biliyor musun?"

"Evet. Sayılır."

Rahat bir nefes aldı. "Tanımadığın herkese ateş et."

"Tamam."

"Yoldayım. On dakika. On dakika dayan."

"Tamam."

Kapının vurulmasıyla irkildim. "Kapatmam lazım. İçeri girmeye çalışıyorlar."

"Hayır. Telefonu hoparlöre al ve Nisa'ya ver. Neler olduğunu bilmem lazım."

Dediğini yapıp telefonu titremekte olan Nisa'ya uzattım. "Sadece tut."

Arkamı dönüp Nisa ve Alya Hanım'ın önüne geçtim, kollarımı kaldırıp iki elimle kapı kolunu kavradım. Derin bir nefes alıp gözlerimi dolaba diktim.

"Tanrım, biri benimle konuşsun," diye homurdandı Gabriel.

Nisa'nın ağzından tek çıkan, "Allah Allah," oldu.

Arkamdan Alya Hanım'ın, "Lara bizi koruyor," diyen titrek sesi geldi. "Bekliyoruz. Ortalık sessiz."

Kapıya bir kez daha şiddetli bir darbe indi ve ardından boğuk bir silah sesi duyuldu.

Ellerim titremeye başlayınca derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım.

Bir şey yok.

Hepimiz iyiyiz.

Gabriel gelene kadar onları hayatta tut.

Bunu yapabilirsin.

Daha kötüsünü de atlattın.

"Dolabı aşmaya çalışıyorlar galiba," diye fısıldadı Alya Hanım.

"Hangi dolap?"

"Lara ve Nisa'nın kapının önüne ittiği dolap. Lara kapıya ateş etmek zorunda kaldığı için kilitleyemiyoruz."

"İyi."

Gabriel'in sesindeki endişe içimi ürpertmişti. Bir kez daha ellerimi sabit tutmaya odaklanırken yüzeye çıkmaya çalışan korkumu bastırdım.

Yapabilirsin.

Sakin ol.

Kapıdan gelen her şeyi vur.

Sevdiklerini koru.

Arkamda bir yerlerde cam kırılma sesi duyunca arkama döndüm. Hareket gördüğüm anda tetiği çektim.

Nisa'nın attığı çığlık, silah sesinde kayboldu.

"Neredeyse geldik," diye bağırdı Gabriel. "Dumanı görüyorum."

Yavaşça birkaç adım ilerledim. Karanlık bir gölge hareket etti ve anında ateş ettim. Mermi duvara çarptığında toz havaya saçıldı.

"Sadece seni istiyoruz Lara. Gönüllü olarak gelirsen yaşlı kadınları öldürmeyiz," diye bağırdı bir adam.

"Sakın yapma Lara!" diye bağırdı Gabriel. "Buradayım."

"Allah'ım," diye sızlandı Nisa yumuşak bir sesle. "Acele et, Gabriel Bey."

Adamın, "İçeri girin," diye emrettiğini duydum. "Hedefi öldürmeyin."

Daha fazla cam kırıldı ve içeri bir sürü kişi akın etmeye başladı. En iyi şekilde nişan almaya çalışarak ateş açtım. Her yer cehenneme dönmüştü. Cesetler bir bir yere düşüyordu. Nisa ve Alya Hanım hıçkırarak ağlıyordu.

Dolabın devrildiğini duydum.

Sonra elimdeki silahın mermileri tükendi.

Tanrım, yardım et.

Arkadan biri beni yakaladı. Daniel'ın sesi kulağımda çınladı. "Yakaladım." Beni arkasına doğru itti, sonra kolunu kaldırıp ateş etmeye başladı ve hiçbir hedefi ıskalamadı.

Silahın ateşlenmesiyle loş oda aydınlanıyor, barut kokusu havayı dolduruyordu.

Kapının yanındaki hareket dikkatimi çekti ve Murat'ı kapı eşiğine yaslanmış ve gömleği kan içinde görünce koşmaya başladım.

"Ben iyiyim," dedi dişlerini sıkarak.

Gömleğini kaldırdığımda kurşun deliğini buldum ve avucumu mümkün olduğunca sert bir şekilde üzerine bastırdım. "Kahretsin," diye inledi.

Etraf sessizliğe büründükten sonra, "O nerede?" diye bir ses duydum.

Başımı yana çevirsem de dumanın içinde hiçbir şey göremiyordum.

"Lara!"

"Buradayım. Kapının yanında."

Önce ayak seslerini duydum. "Murat vuruldu. Çok kan kaybediyor."

Miraç, Gabriel'in hemen arkasında yardıma geliyordu ve Murat'ın kolunu omzuna atarak kendisine yaslanmasını sağladı.

"Nisa ve Alya Hanım nerede?" diye sorarak onları kontrol etmek için dükkâna geri girdim.

"Emre ve Daniel onlarla birlikte," diye cevapladı Gabriel kanlı elimi tutarken. "İzin ver, sana sarılayım!" Beni kendine çekti ve kollarıyla sardı. "Tanrım, kadın."

Derin nefesler aldığını duydum, sonra gerçeklik yavaş yavaş kafama dank etti.

Bitti.

Güvendeyiz.

"Sen neyden yapıldın böyle?" diye homurdandı Gabriel. Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurduktan sonra bana sırıttı. "Benim sert kadınım. Seninle gurur duyuyorum."

Bölüm 42

Gabriel

Ömrümden on yıl gitti.

Evin önünde durduğumuz anda Lara SUV'dan fırlayıp merdivenlere doğru koştu. "Nisa! Alya Hanım!" diye bağırarak içeri girdi.

Onun peşinden gittim ve tam da yaşlı kadınları kucakladığı an içeri girdim. "Tanrı'ya şükür," diyerek derin bir nefes aldı. "Çok korktum."

Durup canımdan çok sevdiğim üç kadına baktım ve Lara saldırıyı engelleyebildiği için şükrettim.

Vay canına, o inanılmaz.

Ona atış dersleri vermem lazım.

Telefonla konuşan Emre'ye baktım. Muhtemelen yaralılar ve kaybettiğimiz kişiler için düzenlemeler yapıyordu.

Sonra Lara, "Malzemelerini alamadığın için üzgünüm," diye mırıldandı.

Elimle yüzümü ovaladım. Cebimde titreyen telefonumu çıkardım. Bilinmeyen numaradan gelen aramaya cevap verdim. "Adamlarını iyi eğitememişsin."

"Bu sadece başlangıç, Demir."

"Hemen buluşup bu işi bitirebiliriz. Akşam yemeğinden önce biraz vaktim var."

"Bunun şaka olduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırırken başarısız olduğu için sinirlendiği belliydi. "Kızı bana ver, kimse ölmesin."

Gözlerim bana bakan Lara'ya kaydı.

"Lara'yı alabilmenin tek yolu beni öldürmek ve bu asla olmayacak," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Silahımı boğazına dayadığımda merhamet dileme," diye beni tehdit etmeye çalıştı.

"Dene de gör."

"Lara ile konuşmama izin ver," dediğinde Lara'nın adı dilinde acı bir tınıyla yankılanmıştı.

"Hayır."

"Onunla konuşmama izin ver!" diye bağırdı.

Lara bana doğru yürümeye başlayınca başımı iki yana salladım. "Ona söylemek istediğin her şeyi bana söyleyebilirsin."

Mazur boğuk bir kahkaha attı. "Ona Agnieska'nın hayatta olduğunu söyle. Lara bana gelirse onu öldürmeyeceğim."

Kaşlarımı çatarak, "Agnieska da kim lan?" diye bağırdım.

Lara'nın gözleri şokla büyürken Mazur, "Annesi. Lara'nın Seattle'daki evime dönmek için yirmi dört saati var yoksa annesini bir köpek gibi öldürürüm," diye mırıldandı.

Lara'nın gözlerini benden ayırmadan ellerini ağzına kapattığını gördüm.

Duygusuz bir kahkaha attım. "New York'ta olduğunu biliyorum."

"Bu gece Seattle'da olacağım. O zaman bu saçmalığı bitireceğiz."

"Ah, ben bitireceğim." Sonra, "Kadının hayatta olduğuna dair kanıt istiyorum," demeyi akıl ettim.

"Gönderirim."

Telefonu kapattığım anda Lara, "Annem hakkında ne dedi?" diye sordu.

Ona yaklaşırken bunu söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldım. Mazur yalan söylüyor olabilirdi.

"Hiçbir şey."

"Yalan söylüyorsun." Çenesi titremeye başladı. "Söyle."

"Kanıt yok."

"Ne kanıtı?"

Tam o anda telefonum titredi. Mesajı açtım ve videoyu oynattım.

Ekranda, bir sandalyede Lara'nın daha yaşlı hâli oturuyordu. Kamera ona odaklanmıştı. Yüzü morluklarla kaplıydı.

Siktir.

"Lara..." Kadın yüzünü buruştururken güçlükle yutkundu.

Tanımadığım bir ses arkadan, *"Konuş, kadın!"* diye bağırdı.

"Lara, nie przychodź tutaj. Biegać."

"Sürtük!"

Kayıt bitti ve gözlerim Lara'ya kaydı.

"Anne," dedi ve dizlerinin üzerine çökerek kahredici bir çığlık attı. "Hayırrrr!"

Hızla çömelip onu kollarıma aldım. "Onu geri getireceğim," diye söz verdim. "Gidip hepsini öldüreceğim. Anneni sana getireceğim."

"O yaşıyor," diye hıçkırarak ağladı Lara, sonra geri çekildi. "Videoyu tekrar görmem lazım. Ne dediğini anlamadım."

Cihazı aramızda tutarak videoyu tekrar oynattım.

"Lara, nie przychodź tutaj. Biegać."

"Yapma." Lara başını iki yana salladı ve ben tekrar oynattım. "Koşmak mı? Anlamıyorum!"

"Çevirteceğim."

Mesajı Elif'e ileterek çevirmesini ve arka planda başka ne duyabildiğini öğrenmesini istedim.

"Yakında öğreneceğiz," diye söz verdim Lara'ya.

"Allah Allah," diye inledi Nisa. "Kalbim dayanamıyor. Hadi çay içelim."

Lara'ya ayağa kalkması için yardım ederek kolumu omuzlarına doladım. Hepimiz mutfağa geçtik ve Nisa atıştırmalıkları hazırlayıp çay yaparken telefonum tekrar titredi.

Lara, buraya gelme. Kaç.

Lara'ya gösterdim ve o mesajı okurken acıyla yüzünü buruşturdu.

Onu göğsüme çekip tekrar söz verdim. "Anneni bulup sana getireceğim."

"Lütfen. Onu geri getirmek için her şeyi yaparım," diye yalvardı.

Gözlerim büyükanneme takıldı. Bugün seksen dört yaşında gibi görünüyordu. Saldırı onu çok yıpratmıştı. Bu durumun bir saniye daha devam etmesine izin veremezdim.

Lara'yı geri çekerek eğildim ve gözlerine baktım. "Evden çıkma. Ben anneni bulmaya giderken büyükannemi ve Nisa'yı koruman konusunda sana güveniyorum."

Başıyla onaylarken gözleri duygu doluydu.

"Burada kalacağına söz ver," dedim.

"Söz veriyorum."

Dudaklarına bir öpücük kondurup masumiyetini derin bir nefesle içime çektim. "*Seni çok seviyorum*," diye mırıldandım, sonra onu bırakıp mutfaktan çıktım.

Lara'nın, "Ne dedi?" diye sorduğunu duydum.

"Seni çok sevdiğini söyledi," diye tercüme etti Nisa titreyen sesiyle.

Evden çıkarken korumalara gidiyoruz diye işaret ettim. Miraç'a da "Vengeance," diye homurdandım.

Emre tam zamanında yanıma oturdu.

"Adamlardan haber var mı?" diye sordum.

"Murat iyi. Eve dönüyor." Emre bana bir bakış attı. "Yusuf hâlâ ameliyatta ve dört adamımızı kaybettik. Doruk, Aslan, Dean ve Harry."

"Siktir." Adamlarım için duyduğum üzüntü içimi sarsarken pencereden dışarı baktım. "Cenazelerini ayarla ve ailelerine tazminat öde."

"Hallettim bile." Emre'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. "Plan nedir?"

"Elif o evde neler olduğunu bana anlatır anlatmaz saldırıyoruz." Onun Tanrı olmadığını bildiğim için içimden bir nefes alıp cebimden telefonumu çıkardım.

Viktor Vetrov'un numarasını açıp ekrana baktım.

O Teşkilat'ın bir üyesi. Onların yardıma ihtiyacı olduğunda her zaman yanlarında oldun.

Arama tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm.

"*Blyad*!" Bu sürpriz oldu. Bu şerefi neye borçluyum?" diye cevapladı Viktor.

"Yardımına ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Elimde bir adres var. O evde neler olduğunu, kaç kişi olduğunu ve belirli bir hedefin orada olup olmadığını öğrenmem gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk saldırmam lazım."

"Detayları gönder." Hareket ettiğini duydum. "Seattle'a varmam birkaç saat sürer." Sonra bağırarak, "Luca, Gabriel'in bize ihtiyacı var," dediğini duydum.

Siktir.

Bir nefes verdim.

"Üç saatte orada olacağız," dedi Viktor. "Nerede buluşuyoruz?"

"Kulübümde. Vengeance'da."

Telefon kapanınca elimi uyluğuma indirdim.

"Doğru olanı yaptın," diye mırıldandı Emre. "Sana borçlular ve onların yardımına gerçekten ihtiyacımız var."

"Biliyorum."

Bu sefer Mazur'un kaçmasına izin veremezdim. Ya da Lara'nın annesinin ölmesine. Kaybedecek çok şey vardı.

Viktor'un gözetleme ve bilgi toplama konusundaki uzmanlığı işleri kolaylaştıracaktı. Adam âdeta kan peşinde koşan bir tazıydı. Luca güçlüydü, beni destekleyecek adamları vardı.

Önümüzdeki yirmi dört saat içinde Mazur son nefesini verecek ve Lara annesine kavuşacaktı.

Hayatım pahasına olsa bile.

Başka bir numarayı tuşlayıp bekledim.

"Ben Stathoulis," diye cevap verdi Nikolas.

"Seattle'a gelmen lazım."

"Nereye?"

"Vengeance."

"Karımı öpüp veda ediyorum, sonra yola çıkıyorum."

"Neden beni öpüp veda ediyorsun?" diye sorduğunu duydum karısı Tessa'nın. *"Nereye gidiyorsun?"*

Açıklamasını duyamadan telefon kapandı.

Bölüm 43

Lara

Nisa bana iki fincan çay içirdi ve yanımdan ayrılmadı. Alya Hanım da öyle.

Artık etrafımızda kurşunlar uçuşmuyordu ve oturup gözlerimi masaya dikerek olanları anlamaya çalıştım.

Annem hayatta.

Tymon bana yıllarca yalan söylemişti. *Ama neden?*

Alya Hanım elimi tutup sıktı.

Başımı kaldırıp ona baktım ve ne kadar yorgun olduğunu görünce, "Biraz dinlenmelisiniz, Alya Hanım," dedim.

Başını iki yana salladı. "Artık Alya Hanım yok. Bana babaanne ya da büyükanne de, yanından ayrılmayacağım."

Elimi çevirip parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladım. "Teşekkür ederim."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda üzüntüsü yüzünden okunuyordu. "O adam ölmeli. Gabriel onu öldürecek."

"Öldürecek."

Nisa derin bir nefes aldı ve Daniel mutfağa girdiğinde, "Yusuf ve Murat'tan haber var mı?" diye sordu.

"Murat her an gelebilir, Yusuf ise hâlâ ameliyatta."

"Allah'ım," diye fısıldayarak başını eğdi.

Omzuna hafifçe vurup ayağa kalktım ve Daniel'a çay doldurdum.

Çayı benden alırken göz göze geldik ve "Bizi koruduğunuz için teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim." Daniel'ın gitmesini izledikten sonra Yusuf ve bizi korurken yaralanan diğer adamlar için sessizce dua ettim.

Nisa ve *babaanne*ye bir göz attım ve biraz yalnız kalmak istediğim için Gabriel'in yatak odasına gittim. Kapıyı arkamdan kapatıp dolabına doğru yürüdüm ve en üst raftan kutumu çıkardım. Kutuyu yatağın üzerine koyup kapağını açtım ve hikâye kitabını çıkardım. Kitabı açıp annemin fotoğrafına baktım.

Fotoğraf çekildiğinde annem benden çok da büyük değildi.

Videoyu hatırlayarak telefonumu çıkardım ve Gabriel'e nasıl mesaj göndereceğimi keşfettim. Birkaç saniye sürdü, sonra oturup bekledim. Cihazım titreyince hemen sohbeti açtım.

Videoyu neden istiyorsun?

Annemi görmek istiyorum. Lütfen.

Aniden başka bir mesajla birlikte video da geldi.

Olan bitenden sonra kendini nasıl hissediyorsun?

Cevap yazdım.

Sadece biraz duygusalım. İyi olacağım.

Seni seviyorum Lara. Ne kadar çok sevdiğimi tam olarak anladığını sanmıyorum.

Göğsümdeki acıyı biraz dindiren bu kelimelere bakakaldım.

Parmaklarım tuş takımının üzerinde dolaştı ve sonra sohbeti kapatıp Gabriel'in numarasını tuşladım.

"Merhaba, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Seni seviyorum." On yıl sonra ilk kez bu kelimeleri söylüyordum. "Seni seviyorum, Gabriel."

"Ben de seni seviyorum, *ödülüm*."

Alt dudağımı ısırdım ve sonra, "Bu gece saldırıya geçecek misin?" diye sordum.

"Hazır olur olmaz."

Onun için endişeleniyordum. "Lütfen sana bir şey olmasın."

"Elimden geleni yapacağım." Derin bir nefes aldığını duydum. "Bir şey ters giderse ve sana geri dönemezsem, Liam Byrne'ü araman gerekiyor. Sana onun telefon numarasını göndereceğim. Sana yardım edebilecek bir arkadaşım."

"Bana geri dönmeni istiyorum," diye karşı çıktım ona daha azıyla yetinmek istemediğim için.

"Yirmi dört saat içinde benden haber almazsan Liam'ı arayacağına söz ver."

"Gabriel." Çenem titremeye başladı ve ilk kez istediği bir şeyi reddettim. "Hayır. Geri döneceksin."

"Lara," dedi uyaran bir sesle.

"Hayır," dedim kararlı bir sesle. "Söz vermezsem güvende olacağın garanti altına alınmış olur çünkü bizi burada yalnız bırakmayacağını biliyorum. Güvende olmadığımızı bildiğin sürece savaşmaya devam edeceksin."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Şu anda hem sana şaplak atmak hem de övgüler yağdırmak istememe neden oluyorsun."

"Eve döndüğünde istediğin kadar şaplak atabilirsin."

"İşte buna motivasyon derim," dedi gülerek, sonra tekrar cid-dileşti. "Dolaba git ve takım elbiselerimi oradan kaldır."

Gabriel'in dediğini yapınca kendimi tavandan yere kadar uzanan bir kasa kapısına bakarken buldum. "Şifre ne?"

"Dokuz. İki. Dokuz. Sekiz."

Şifreyi girdim ve kapı açılınca içeriye baktım. İçeride yığınla para ve silah vardı.

"Silahları çıkar. Hepsi dolu. Kendim kontrol ettim. Evde bir saldırı olursa ulaşabileceğin yerlere sakla. Bir tanesini de yanında taşı."

"Daniel'dan yardım isteyebilir miyim?"

"Evet." Yorgun bir şekilde nefes verdi. "Kendine dikkat et, bebeğim. Yakında görüşeceğiz."

"Söz ver," dedim.

Seksi bir kahkaha attı. "Söz veriyorum."

Telefon kapandığında hemen sohbete geri dönüp videoyu açtım. Anneme odaklanabilmek için sesini kıstım.

Uzun bir süre onun mavi gözlerine baktım, sonra yüzündeki ince çizgileri ve morlukları fark ettim. "Gabriel seni kurtaracak," diye fısıldadım. "Sana sarılmak için sabırsızlanıyorum." Dizlerimin üzerine çökerek sesini duyabilmek için videonun sesini açtım.

"Lara..."

Geri sar ve tekrar oynat düğmesine bastım.

"Lara..."

"Lara?" Murat'ın sesini duydum.

"Dolaptayım," diye bağırırken ayağa kalkmaya çalıştım. Köşeyi döndüm ve Murat'ın hayatta ve olabildiğince iyi olduğunu görünce ona sarıldım. "İyi olduğuna çok sevindim!"

"Ben de," diye mırıldandı.

Onu bırakıp dolabı işaret ettim. "Orada silahlar var. Gabriel, saldırı ihtimaline karşı onları evin her yerine saklamamızı istiyor."

Evet anlamında başını salladı ve kasaya doğru yürüdü. "Tanrım, patronumu seviyorum," diye mırıldanarak bir av tüfeği çıkardı. "İşe koyulalım."

Sonraki bir saat boyunca Murat, Daniel ve ben silahları sakların içine, sandalyelerin altına, çekmecelere ve bulabildiğimiz her yere sakladık.

Kendime bir silah seçtiğimde Daniel, "Heckler & Koch. İyi seçim," diye mırıldandı.

Silahı kot pantolonumun beline sıkıştırıp gömleğimle örttüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi.

Kasa kapısını kapatıp kilitlendiğinden emin olduktan sonra, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Herkes bir arada olursa ve evin her yerine dağılmasa benim için daha kolay olur," dedi Daniel.

"Mutfak olur mu?"

Onaylar gibi başını salladı. "Teşekkürler Lara."

Adamlarla birlikte odadan çıktım ve Nisa ile *babaanneyi* hâlâ masada otururken buldum. "Akşam yemeğini hazırlıyorum. İstediğiniz bir şey var mı?"

"Ben yiyemem," diye mırıldandı *babaanne*.

"Gücünü toplamalısın," diye karşılık verdim ve Türk pizzası için malzemeleri çıkarmaya başladım. "Nisa, lütfen *babaannenin* örgü sepetini getirir misin? Bebek patikleri örebilsin."

Bütün gözler bana çevrildi. "Hayır, hamile değilim. En azından şimdilik."

"Allah Allah." Nisa ellerini havaya kaldırdı. "Boşuna umutlandırma." *Babaannenin* dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sonra, "Yakında mı?" diye sordu.

Başımla onaylayarak söz verdim. "Gabriel kabul eder etmez."

Elini sallayarak boğazından hoşnutsuz bir ses çıkardı. "O zaman torunlarım doğmadan ölürüm."

"Ona nazikçe sorarım."

Babaanne gülerek, "Onu baştan çıkar. O adam senin için her şeyi yapar," dedi.

Gerginlik azalıp *babaannenin* yüzüne biraz renk gelince ben de biraz rahatladım.

Bölüm 44

Gabriel

Adamları selamladıktan sonra Viktor çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıp masama yerleşti. "Liam geliyor mu?" diye sordu Luca.

Başımı iki yana salladım. "Bir şey ters giderse yedek plan olarak ona ihtiyacım var. Ben ölürsem ailemi Seattle'dan çıkarmak için hazır bekliyor."

Luca gözlerime baktı. "Bize bu kadar az mı güveniyorsun?"

"Belli ki öyle," diye mırıldandı Viktor.

"Alındım doğrusu," diye ekledi Nikolas.

"Sadece Mazur'la karşı karşıya değiliz. Başka biri daha var ve onun ne tür bir güce sahip olduğunu bilmiyorum."

"Jan Grabowski," dedi Viktor. "Mazur'un iş ortağı."

"Bu bilgiyi ne zaman edindin?" diye sordum.

"İki dakika önce."

"Tanrım, Viktor," diye mırıldanarak, dizüstü bilgisayarının ekranını görebilmek için yanına geçtim. O kadar çok program

açıktı ki nereden başlayacağımı bilemedim. "Bilmediğin bir şey var mı?"

Bana kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Sadece bir şey."

"Neymiş?"

"Küçük Rose'un dikenlerinden nasıl kurtulurum?"

"O kız hâlâ sende mi?"

"Kadın," diye düzeltti. "Resmî olarak on sekiz yaşında ve becerilebilir bir yaşta."

Ailesinin, kadınlara karşı her türlü istismara karşı olduğunu bildiğimden bu konuda paçasını nasıl sıyırdığını merak ederek başımı iki yana salladım. "Demitri ve Alexei bu konuda ne dü-şünüyor?" diye merakla sordum.

Viktor omuz silkti. "Ona zarar vermeyeceğimi biliyorlar." Sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Ben lanet olası bir tecavüzcü değilim."

"Öyle bir şey söylemedim."

"Çocuklar," diye mırıldandı Luca, "bu romantik ânı bozmak istemem, özellikle de Gabriel ilk kez konuşkan günündeyken ama planlamamız gereken bir saldırı var."

Aniden Emre koşarak ofise girdi. "Saldırıya uğradık. Önden ve arkadan geliyorlar."

"Siktir," diye bağırdım.

"Görünüşe göre parti ayağımıza geldi." Viktor dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına geri koyarak iki tane birbirinin aynısı Glock tabanca çıkardı ve sırıtarak, "Hadi biraz eğlenelim," dedi.

Luca, Heckler & Koch tabancasını çıkarırken Nikolas oturduğu sandalyeden kalkarak bir iç çekti.

Ofisimdeki kasaya doğru yürüyüp şifreyi girdim. Kapı açıldığında Viktor yanıma gelip hafif bir ıslık çaldı. "İşte bu yüzden arkadaşız," dedi ve gülümseyerek birkaç el bombası aldı.

"Kulübümü mahvetmemeye çalış," diye mırıldandım.

"Ne dediğimi duydunuz, değil mi?" diye sordu Emre şaşkın bir tavırla.

"Evet. Saldırı başlamış. Hemen oraya geliyoruz," diye cevapladı Nikolas.

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım ve kendim için bir makineli tüfek alarak Glock'umu belimin arkasına güvenli bir şekilde sakladım.

"Bakalım orada neler var," dedi Nikolas.

İstediğini alabilmesi için kenara çekildim.

Luca, "Hey," dedi sırıtarak, "o el bombalarını sana ben sattım,"dedi.

"Allah Allah," diye homurdandı kapının yanında duran kuzenim. "İçeri girdiler mi?" diye bağırdı birine.

"Henüz değil," diye bağırdı Elif.

"Tamam, hadi onları karşılayalım," dedim kapıya doğru yürürken. Tüm güvenlik kameralarını görebileceğimiz yere, Elif'in ofisine gittim.

"Bu bir ordu," dedi Elif yüzünde beliren endişeli ifadeyle.

Monitörleri kontrol ettiğimde iskelede rahat otuz kadar adam olduğunu fark ettim ve Agnieska'yı korumak için malikânede kaç adam kaldığını merak etmiştim.

"Mazur'un evinin görüntülerini aç," dedim Elif'e. Viktor yanımıza geldi, eğildi ve Elif'in ellerini kenara itti.

Tamamen farklı bir ekran açtı ve birkaç saniye sonra, "Birkaç adam var galiba. Orada pek bir şey olmuyor," dedi.

Emre'ye bakarak, "Adamları al ve Mazur'un evine git. Burada saldırı varken Lara'nın annesini herhangi bir direnişle karşılaşmadan alabilirsin," dedim.

"Kulüpten nasıl çıkmamı öneriyorsun?" diye sordu kuzenim.

Viktor tavanı işaret etti. "Yüksekten korkmuyorsan, çatıdan." Emre başını iki yana salladıktan sonra bana öfkeyle baktı. "Bunun için bana borçlandın."

Onaylar gibi başımı salladım ve onun gidişini izledikten sonra dikkatimi tekrar güvenlik monitörlerine çevirdim. "Arka kapıyı havaya uçuracaklar. Gidelim." Elimi Elif'in omzuna koydum. "Başka seçeneğin kalmayıncaya kadar burada kal."

"Tamam."

Ofisten çıktık ve kapıyı arkamızdan kapattım. "Rıhtım peronu sağda. Üst katlardan içeri girmeleri biraz zaman alır."

"Rıhtım peronuna gidelim," dedi Luca.

Onlar kapı aralıklarına saklanarak koridorda ilerlerken Miraç'a diğer askerlerimle ne yapacağını söyledim.

Herkes yerini aldığında, kalın halının üzerinde iğne düşse duyulacak bir sessizlik oldu. Mazur'un burada, lanet olası bir korkak gibi saklanmıyor olmasını umuyordum.

Telefonumu çıkararak Emre'ye hızlıca bir mesaj attım.

Mazur'u orada saklanırken bulursan, onu kulübe getir. Kaçmasın diye lanet olası tüneli izleyecek birini görevlendir.

Birkaç saniye sonra cevap geldi.

Ne yapacağımı biliyorum. Sen ölmemeye odaklan.

Küçük pislik.

Telefonu cebime koyup benim için savaşmaya hazır olan adamlara baktım. Aksiyonun başlamasını sabırsızlıkla bekliyordum.

"Siktir et," diye homurdandı Viktor. "Onlara kapıyı açacağım." Harekete geçtiği anda hepimiz peşinden gittik.

"O kapı her an patlayabilir," diye uyardı Nikolas.

"Sanmıyorum. O pislikler ne yaptıklarını bilmiyorlar." Viktor metal kapıyı sabitleyen ağır sürgüyü çekti ve kapıyı açtı. "Sürpriz, orospu çocukları!"

Şaşkın adamlara ateş açıp her yere kurşun yağdırmasını izledim.

"Evde kalıp karımı becerebilirdim," diye mırıldandı rahatlamış bir şekilde duvara yaslanan Nikolas.

Aniden Viktor, "Geliyorlar! Koşun!" diye bağırdı.

Hepimiz koridorda koşar adım ilerledik ve sonra bina bir el bombasının atılmasıyla sarsıldı. Patlamayla ayaklarımın altındaki zemin titrerken bir ofise girip uçan enkazlardan korunmak için eğildim.

Viktor bir kahkaha patlattı. Bu adamın amcası kadar deli olduğuna yemin edebilirdim.

Düşman, eskiden arka kapım olan yerin enkazı üzerinden içeri akın ederken ortalık cehenneme dönmüştü. Ateş açıp adamları teker teker indirirken Mazur'un adamlarına odaklandım.

Onları geri püskürtmeyi başarmıştık ve enkazın üzerinden geçince gece havası yüzüme çarptı.

Beton bir sütunun arkasına saklanabilmek için sola doğru ilerledim. Projektörler yandı ve ateş ettiğimiz yeri görebilmemiz için onları açan Elif'e içimden teşekkür ettim.

Nişan aldığımda, rıhtımın diğer tarafında park etmiş bir Bentley gözüme çarptı. "Dürbünü olan var mı? O Bentley'de kim var?"

"Mazur!" diye bağırdı adamlarımdan biri olan Bulut.

Hiç düşünmeden koştum, birkaç metre yüksekliğindeki rıhtımdan atladım, çömelmiş pozisyonda yere indiğimde bacaklarım acıdan titriyordu. Ayağa kalktım, Uzi'yi yere attım ve olabildiğince hızla koşmaya başladım.

Bentley'nin farları yandı ve motorun çalıştığını duydum. Belimden Glock'umu çıkarırken tüm gücümü bacaklarıma aktardım.

Araba çıkıştan geçmeye başladığı anda sıçradım ve bir ayağımla direkten destek alarak Bentley'nin tavanına uçtum. Ön taraftan kayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve ön camdan sürücüye ateş etmeye başladım. Araba birden manevra yaparak beni yere savurdu.

Yere yatarak arabanın bir telefon direğine çarpmasını izledim.

"Yakaladım seni, pislik," diye bağırdım, sol tarafım tamamen yaralanmış hâlde ayağa kalkmaya çalışırken.

Luca koşarak bana doğru geldi. "İyi misin?"

"Evet." Arabaya doğru yürüdüm, arka kapıyı açtım ve yarı baygın hâldeki Mazur'a silahımı doğrulttum. "Sonunda bizzat tanışabildik."

İnleyerek başını bana doğru çevirdi.

Silahımı sol elime alıp sağ elimle arabanın içine uzandım, ceketinin arkasından tutup onu yola sürükledim.

"Yardım ister misin?" diye sordu Luca.

"Hayır, ben hallederim," diye mırıldandım ve Mazur'u rıhtıma doğru sürüklemeye başladım.

Luca güçlü bir ıslık çaldı. "Buraya yardım edin."

Birkaç adamım bize doğru koştu ve Mazur'u çevrelediklerinde onu bırakıp kaldırmalarına izin verdim.

Adamlar onu kulübe doğru taşırken o anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

Luca kolunu omuzlarıma atıp, "Çok taşaklı bir hareketti," dedi.

"Evet ama artık bu işler için yaşlanıyorum," diye mırıldandım. Yırtık gömleğime, sıyrılmış ve kanayan sol koluma bakıp iç geçirdim.

"Yaş sadece bir sayıdır," dedi Luca gülerek.

Telefonum titremeye başladı ve cebimden çıkarırken acıyla yüzümü buruşturdum. Emre'nin adını görünce içim rahatladı.

"İyi haber ver," dedim.

"Kadını buldum. Sayılır. Vahşi bir kedi gibi."

"Lara'yı ara, annesiyle konuşup onu sakinleştirsin," dedim.

"Ayrıca Jan Grabowski adında bir adam var, onu öldürmemem için tonla para ödemeye hazır."

"Onu kulübe getir."

"Orada durum nasıl?"

"Bekle." Cihazı cebime sokup zıplayarak bir rıhtımın kenarına tutunup kendimi yukarı çektim. Ayaklarım yere basar basmaz telefonu aldım.

"Her şey halloldu sayılır. Kulübün arkasında biraz hasar var. Cesetler. Kan. Her zamanki gibi."

"Peki Mazur?"

"Dondurucuya götürülüyor."

Emre'nin derin bir nefes aldığını duydum. "Sonunda."

"Büyük final için hemen buraya gel."

"Yoldayım."

Telefonu kapatıp Mazur'u son saatlerini geçireceği dondurucuya taşıyan adamlarımın peşinden gittim.

Bölüm 45

Lara

Telefonum çaldı ve Emre'nin adını görünce kalbim kara bir deliğe doğru çekildi.

Hayır.

Tanrım, lütfen.

Ellerim titremeye başlamıştı ve başparmağım, ekranın üzerindeki küçük dairenin üzerinde durdu.

Emre'nin beni aramasının tek bir nedeni olabilirdi. Gabriel'e bir şey olmuştu. Göğsümden bir hıçkırık yükseldi.

"Telefonun çalıyor," dedi Nisa.

"Biliyorum." Titreyerek bir nefes aldım, ekranı kaydırdım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Alo," derken sesim titriyordu.

"Merhaba, ben Emre."

"Hı hı." Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Annenle birlikteyim." Gözlerim bir anda açıldı. "Onu sakinleştirip benimle gelmesini sağlamalısın."

"Evet!" Sandalyeden fırladım ve odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, kalbim aniden deli gibi atmaya başlamıştı.

Bir hareket duydum, sonra Emre, "Kızın telefonda," dedi.

Bir süre sonra onun hıçkırıklarla "Lara mı?" dediğini duydum.

"Anne." Yanaklarımdan akmaya başlayan yaşları umursamıyordum. Sesim hıçkırıklarımdan zor çıkıyordu. "Emre benim bir arkadaşım. Ona güvenebilirsin. Seni bana getirecek. Lütfen onunla git."

Annem yürek parçalayan bir çığlık atınca gözyaşlarım daha da hızlandı ve göğsüm sıkıştı. "Anne," dedim hıçkırarak. "Yanıma gel."

"Tamam," diyebildi güçlükle.

Birkaç saniye sonra telefondan Emre'nin tok sesi duyuldu. "Otuz dakika içinde orada olacağız."

"Teşekkür... Ederim."

Telefon kapandığında, daha önce hiç ağlamadığım kadar ağlamaya başladım. Nisa beni kendine çekip sıkıca sardı ve gıdaklar gibi sesler çıkardı. "Bugün mutlu bir gün, Lara."

Başımla onayladım ve telefonum tekrar çalınca neredeyse cihazı elimden düşürüyordum. Bulanık gözlerimle Gabriel'in adını zar zor seçebildim ve olabildiğince hızlıca ekrana dokundum.

"Gabriel? İyi misin?"

"Evet. Mazur'u buldum. Emre aradı mı?"

"Evet, bir..." Duygularımdan boğazım düğümlenmişti. "Birkaç saniye önce."

"Keşke orada olabilseydim ama kulüpte halletmem gereken işler var. Bir saat sonra evde olurum."

"Tamam."

"Derin nefes al, bebeğim."

Nefesimi kontrol altına almaya çalışarak başımı salladım.

"Bu daha iyi. Bu gece güçlü olmalısın. Annenin yardımına ihtiyacı olacak. Yapabilirsin, değil mi?"

"Evet." Kontrolü sağlamak için daha çok çabaladım. Yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştım.

"Aferin kızıma."

"Gerçekten iyi misin?" diye sordum emin olmak için.

"Sadece birkaç çizik. Bir saat sonra görüşürüz."

"Tamam," dedim ve derin bir nefes aldım.

"Telefonu büyükanneme ver."

Babaanneye doğru yürüyüp telefonu ona uzattım. "Gabriel arıyor," dedim gereksiz yere.

"Gabriel?" diye cevapladı. Yüzünde büyük bir rahatlama belirdi. "*Tanrı'ya şükür.*"

Babaanne onaylar gibi başını salladı. "Ona oğluma yaptıklarını ödettikten sonra onun kanıyla huzur bulacağım."

Sesindeki nefret karşısında kaşlarım havaya kalktı. Onu suçlayamazdım. Tymon yüzünden bir çocuğunu kaybetmişti.

"Aferin sana. Seninle gurur duyuyorum, gözümün nuru."

Türkçe söylediği sözcükleri anlayınca gülümsedim. *Gözümün nuru.*

Görüşmeyi bitirince telefonu bana geri verip ayağa kalktı ve yavaşça odadan çıktı.

Nisa'ya tekrar baktığımda, "Yalnız kalması lazım. Sonunda Deniz'in yasını tutabilecek," dedi.

"Deniz mi?"

"Gabriel'in babası," diye yanıtladı. Sızlanarak ayağa kalktı. "Gidip giriş salonunda anneni bekleyelim."

Açık alana doğru yürürken ön kapı açıldı. Emre içeri girerken bir an donakaldım, sonra korkmuş bir şekilde etrafına bakınan annem kapıda belirdi.

"*Mama!*" diye bağırıp fayansların üzerinde koşarak ona doğru atıldım.

"Lara," diye hıçkırarak bana doğru sendeledi.

Birbirimizin kollarına atıldık ve sonra birlikte yere çöktük, onca zaman ayrı kaldıktan sonra konuşabildiğimiz tek dil gözyaşlarımızdı.

Teşekkür ederim.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Kokusu değişmişti ama kolları hâlâ aynıydı.

Konuşabildiğimde, "Seni çok özledim," dedim.

Annem geri çekildi, titrek ellerini yüzümde gezdirirken doya doya bana baktı. "Sadece bugün için yaşadım. Lara'm."

Geri çekilirken gözlerim doyumsuzca üzerinde dolaştı, sonra kalbim acıyla doldu. Zayıflamıştı, yıpranmış giysileri vücuduna yapışmıştı ve her yerinde morluklar vardı.

Acı çekmişti.

"Gel," diye fısıldadım ve ayağa kalkarak annemi kaldırıp kolumu beline doladım. "Burada güvendesin," dedim çünkü ben olsam duymak istediğim ilk sözler bunlar olurdu.

Annemi eski odama götürürken Nisa da hemen arkamızdan geldi. Ben annemi yatağa oturturken Nisa da, "Ne yapabilirim?" diye sordu.

"Gabriel'in odasına gidip bana bir tayt ve bir kazak getirir misin? Ayrıca, açılmamış bir paket iç çamaşırı var."

"Tamam."

Nisa kıyafetleri almak için koşarken annemin önüne çömelip ona baktım çünkü gerçekten burada olduğuna inanamıyordum.

Gözleri yüzüme kilitlendi ve sonra hıçkırarak, "Çok büyümüşsün," dedi.

"Yirmi iki yaşındayım."

"Biliyorum." Yüzünü buruşturdu. "Her şeyi kaçırdım. Bana gösterdikleri fotoğraflar yetmedi."

Yataktan kayarak kollarıma atıldı ve vücudu şiddetle sarsılmaya başladı. Ağlayarak, "Sadece senin için yaşadım," dedi.

"Evine döndün," diye mırıldandım göğsümde fırtına gibi esen duyguları zorlukla yutarak. "Evine döndün ve bir daha asla ayrılmayacağız."

Nisa giysileriyle birlikte içeri girip onları yatağın üzerine bıraktı. Anneme bir bakış attıktan sonra tekrar çıktı ve ilk yardım çantasıyla geri geldi.

"Dr. Bayram'ı arayabilir misin?" Annemin ciddi bir yarası olmadığından emin olmak istiyordum.

"Tamam."

Nisa doktoru aramak için odadan çıkınca annemi ayağa kaldırdım. "Giysilerini değiştirecek gücün var mı?"

Evet anlamında başını salladı ama beni bırakmadı.

"Kapının önünde bekliyorum. Tamam mı?"

Geri çekilip yüzüne baktım.

"Hemen kapının önünde mi?" diye sordu.

"Evet. Bitince beni çağır."

Tekrar başını salladı ve ben koridora çıkıp kapıyı kapatırken odaya bir göz attı. "Buradayım," dedim onu rahatlatmak için. Bunun yardımcı olacağını düşünerek konuşmaya devam ettim. "Bana verdiğin *Sindirella* kitabını hâlâ saklıyorum. Ve fotoğrafı da." Söyleyecek başka şeyler aradım.

"Ona bizim iyi insanlar olduğumuzu söyle," dedi Nisa fısıldayarak.

"Buradaki insanlar gerçekten çok iyi. Benim için aile gibi oldular."

Nisa devam etmemi işaret etti.

"Ah... Orada iyi misin?"

"Evet." Sesi o kadar kırılgandı ki kalbim parçalanmıştı.

"Artık dayak yok," dedim sesim titreyerek ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Artık acı çekmeyeceksin."

"Bitti," diye hıçkırdı.

Hemen içeri girdim ve tekrar sarıldık.

Kendini güvende hissedene kadar ona sarılacağım.

"Birbirimizi yeniden tanıyacağız," diye onu teselli ettim. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Ne zaman kaçtın?"

"Gabriel beni buraya getireli iki ay oldu."

Gözlerini kapatıp, "Seni o mu kurtardı?" diye sordu.

"Evet." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Emre onun kardeşi."

Artık korku içinde yaşamasını istemediğim için, "Onlar iyi insanlar. Gabriel'i seviyorum, o da beni seviyor. Burada güvendeyiz," dedim.

Gözleriyle yine yüzümü taradı. "Sağlıklı görünüyorsun."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Öyleyim. Nisa'nın yemekleri çok lezzetli. Kısa sürede kilo alacaksın."

"Aç mısın?" diye sordu Nisa yüzünde umut dolu bir ifadeyle.

Annem bir an tereddüt ettikten sonra evet anlamında başını salladı ve hafifçe arkama saklandı.

"Ben yemeği hazırlayayım," dedi Nisa rahatlayarak ve aceleyle uzaklaştı.

Annemi kendime çekip kolumu onun omzuna sardım. Soracak çok şey vardı ama önce onun alışmasını istiyordum.

Gözlerimiz buluştuğunda ona gülümsedim, o da çekinerek bana gülümsedi.

Annem geri döndü. İnanamıyorum.

Bölüm 46

Gabriel

Mazur'un bacağına tekme attım. "Uyan lan sikik."

Onu bir sandalyeye bağlamıştım, adamlar dondurucuları koruyordu, diğerleri de dışarıdaki pisliği temizliyordu.

Emre içeri girdi. "Grabowski diğer dondurucuda. Ona ne yapacağız?"

"Bilinci açık mı?" diye sordum.

"Evet."

"Ben diğer piçi sorgularken Mazur'u izle."

Grabowski'nin yanına giderken Luca beni durdurdu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"İşkenceye yardım etmek gibi," dedi Viktor umutlu bir bakış atarak.

"Tabii, neden olmasın. Sadece tüm cevapları alana kadar o orospu çocuğunu öldürmeyin," diye uyardım.

Dondurucuya doğru yürürken Viktor'a baktım. "Bu gece için teşekkürler."

"Borçlarımı her zaman öderim."

"Bana hiçbir borcun yoktu," diye mırıldandım kapının önünde dururken. "Sicilyalılarla olan kavga Nikolas içindi."

Viktor omuz silkti. "Sanırım sen bana borçlusun."

"Ödemem için bana altı ay versen yeter," diye takıldım.

Başıyla kapıyı işaret etti. "Hadi yapalım şunu."

İçeri girdiğimizde Grabowski'ye tiksintiyle baktım. "Nasıl olacağını biliyorsundur. Ben bir soru sorarım. Sen cevap verirsin. Cevap vermezsen, arkadaşım canını yakar."

Bir sandalyeyi yaklaştırıp otururken vücudum bu hareketime âdeta isyan ediyordu.

Viktor adamın arkasına geçti. "Lütfen inatçılık et ve sorulara cevap verme. Senden çıkarmak istediğim çok fazla öfke birikti içimde."

Birkaç ay önce öldürmesine yardım ettiğimiz Sicilyalı adamın torunu Rosalie'den bahsettiğini düşünerek Nikolas'a gülümsedim.

Grabowski'ye sıkılmış bir ifadeyle bakarak, "Mazur'la ne tür iş bağlantıların var?" diye sordum.

Ağzından verdiği derin nefes, soğuk havada buhar oldu. "Seks kölesi ticareti."

Kaşlarımı kaldırıp Viktor'a özür dilercesine baktım. "Konuşkan birine benziyor."

"Ne yazık ki," dedi Viktor kollarını kavuşturarak.

Öne eğilip kollarımı uyluklarımın üzerine koydum. "Agnieska'nın senin olduğunu tahmin ediyorum, değil mi?"

"O fahişe Mazur'un hediyesiydi," dedi tükürür gibi.

"Neden anne ile kızını ayırdınız?"

"Mazur, fahişenin kaçmasını engellemek için kızını bir araç olarak kullandı." Bir nefes verdi. "Beni öldüreceğini biliyorum."

"Neden sorularıma cevap veriyorsun?"

"Hızlı ve kendi seçtiğim şekilde ölmeme izin ver."

"Seni nasıl öldürmemi istersin?"

"Kafama bir kurşun."

Kabul ettiğimi gösterircesine başımı salladım. "Agnieska ve Lara'yı ayırmak için oynadığın rol hakkında her şeyi anlat." Lara'ya verebileceğim her lanet cevabı ondan almak istiyordum.

"Dediğim gibi, fahişe bir hediyeydi." Omuzlarını silkmek istedi ama elleri arkadan bağlı olduğu için yapamadı. "Bir amaca hizmet ediyordu ve ona kızının fotoğraflarını gösterdiğim sürece istediğim her şeyi yapıyordu." Acımasız bir kahkaha attı. "Bir kadının çocuğu için yapabilecekleri çok şaşırtıcı."

"Agnieska'yı seks kölesi olarak mı kullandın?"

Evet der gibi başını salladı. "Sahip olduğumun en iyisiydi."

Gerisini anlamam çok zaman almamıştı. "Ama o yaşlandı ve Lara da onun yerini alacaktı, değil mi?"

"Evet."

"Neden onlar?"

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Güzel olmadıklarını biliyorum ama bozulamayacak bir masumiyetleri var. Bu çok özel bir şey. Nadir bulunan bir yemeği tatmak gibi. Dilinde eriyor."

Gözlerim Viktor'a kaydı ve evet anlamında başımı salladım. Hiç tereddüt etmeden, belinden silahını çekti, namluyu Grabowski'nin kafasına doğrulttu ve tetiği çekti.

Bir el daha ateş etti. "Seks tacirlerinden nefret ederim."

"Aynı fikirdeyim."

Ayağa kalkıp dondurucudan çıktım ve gardiyanlara, "Ortalığı temizleyin," dedim.

Luca duvara yaslanmıştı ama Nikolas'tan iz yoktu. "Nikolas gitti mi?"

Başını iki yana salladı. "İçki almaya ve karısını aramaya gitti."

Başımı salladım. "Senin de kalmana gerek yok. Her şey bitti."

"Biliyorum ama bu Viktor'un eğlencesini mahveder ve eve kadar onun şikâyetlerini dinlemek zorunda kalırım. Ayrıca, bir otelde yer ayırttım."

İki adamın arasındaki kardeşten öte bağı hatırlayarak hayranlıkla gülümsedim.

Mazur'un bulunduğu dondurucuya doğru yürüdüm ve onun hâlâ baygın olduğunu görünce Emre'ye baktım. "Eve gidip duş alacağım. Uzun sürmez."

"Evet, ama bu sürer," dedi kuzenim Mazur'un kafasını iterek. "Uyansa iyi olur."

"Uyanır uyanmaz beni ara. Evden bir şey getirmemi ister misin?"

"Yemek."

Başımla onaylayıp Luca'ya, "Seni bırakayım mı?" diye sordum.

"Asla teklif etmeyeceksin sandım," diyerek güldü. "Hayır, arabam bekliyor." Viktor'a döndü. "Geliyor musun, kalıyor musun?"

"Kalıyorum. O pislik uyandığında burada olmak istiyorum. Onu biraz hırpalayacağım."

"Sen ol ya da olma uçak sabah altıda kalkıyor," diye uyardı Luca.

Luca'nın elini sıktım. "Bu gece için teşekkürler."

"Önemli değil. Teşkilat bunun için var."

Gözlerimiz bir an birbirine kilitlendi. Bu geceden sonra, iki elim kanda da olsa onlara yardım etmek için koşardım.

Luca koridora doğru ilerlerken Viktor'a döndüm. "Mazur'u öldürme ve kuzenimi delirtme."

Dondurucuya baktı. "Emre beni seviyor."

Başımı iki yana sallayarak uzaklaştım. "Sana da yemek getirmemi ister misin?"

"Evet. Tüm bu heyecan beni acıktırdı."

Elif'in ofisinin önünde durmadan önce onu duyduğumu gösteren bir işaret yaptım. "Miraç, eve gidiyoruz."

Karısını öperek, "Sen eve git. Ben de..." Bana bir bakış atınca ben de iki parmağımı kaldırdım. "İki saat sonra evdeyim," diye mırıldandı.

Binadan çıkıp SUV'un arka koltuğuna binerken Lara ve annesinin önündeki zor günleri düşünerek endişelendim.

Agnieska için psikolojik yardım almam gerekecekti.

Lanet olsun, seks köleliğinin iyileştirilebilecek bir şey olup olmadığından emin değildim.

Kadına güvenli bir yer sağla ve gerisini Tanrı'ya bırak.

Miraç, SUV'u evin önünde durdurdu. Her şey sakin görünüyordu ama durumun öyle olmadığını biliyordum. Arabadan inip içeri girdim. Duş alıp kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu çünkü kadınlar beni bu hâlde görürlerse endişeleneceklerdi.

Kapıyı açıp ışığı yaktım ve sonra donup kaldım. Lara yatakta oturmuş bir kitap karıştırıyordu. Başını kaldırıp yataktan fırladı.

"Aman Tanrım! Ne oldu?"

"Neden annenin yanında değilsin?"

"Önce sen cevap ver," dedi kumaşı kolumdaki kurumuş kandan yavaşça çekerek.

"Önemli değil. Sadece birkaç sıyrık."

"Kolun kanıyor!" Bana kızgın bir şekilde baktı. "Yatağa otur."

"Emredersiniz, Lara Hanım," diye alay ettim. Oturup sorumu tekrar ettim. "Neden annenle birlikte değilsin?"

"Uyuyor. Nisa ona küçük bir orduya yetecek kadar yemek verdikten sonra uyanık kalamadı."

"Nasıl peki?"

Lara gömleğimin kenarını tutup başımdan geçirdi, sonra sol kolumu dikkatlice sıyırdı.

Başını iki yana sallayarak, "Bilmiyorum. Ona burada güvende olduğunu söyledim ama bana inanmıyor galiba," diye cevap verdi.

"On yıl oldu, bebeğim. Sadece zamana ihtiyacı var. Ona karşı sabırlı ol."

"Biliyorum. İlk yardım çantasını getireceğim."

Yatak odasından hızla çıkınca ben de kesilen derime baktım. O kadar da kötü değildi, çabuk iyileşirdi.

Lara geri döndüğünde onu rahatlatacağını düşünerek kolumla ilgilenmesine izin verdim. Gözlerimi ona dikerek bu cehennem gibi geçen günden sonra kendini toparlayamadığına dair herhangi bir işaret olup olmadığına baktım.

"Nasılsın?" diye sordum o, koluma bandajı sararken.

"İyiyim."

"Lara." Gözlerime bakmasını bekledim. "Bana yalan söyleme."

Bir an bana baktıktan sonra bandajı sarmaya devam etti. İşini bitirince kullanılmış antiseptik mendilleri toplamaya başladı.

Elini tutup onu bacaklarımın arasına çektim. "Nasılsın, bebeğim?"

Duygularını kontrol etmeye çalışmasını izledim.

"Buraya gel," diye fısıldayarak onu kucağıma doğru çektim, böylece bacakları bacaklarımın arasında kaldı. Elimi başının arkasına koyup yüzünü boynuma yasladım. "Konuş benimle."

Lara kollarını boynuma dolayarak bana olabildiğince sokulup, "Onu yeniden bulduğum için mutluyum," diye fısıldadı.

"Ama?"

"Onun için endişeleniyorum."

"Ona bu durumu atlatması için bir psikiyatrist bulacağım."

"Ya bir daha eskisi gibi olmazsa?"

Saçlarına bir öpücük kondurdum. "Buna kendini hazırlamalısın. Yıllar geçti Lara. Sen değiştin, o da değişti. Birbirinizi yeniden tanımalısınız."

"Biliyorum." Nefesi boynuma çarptı. "En azından ona kavuştum." Lara başını kaldırıp gözlerime baktı. "Mazur'un bana onun öldüğünü söylemesinin nedenini öğrendin mi?"

Evet anlamında başımı salladım. "Ama bunu sana annenin anlatması gerektiğini düşünüyorum. Hazır olduğunda. Son on yılda başına gelenler hakkında ona baskı yapma."

Yüzü endişeyle gerildi. "O kadar mı kötü?"

Yine evet der gibi başımı salladım. "Çok ilgi ve zamana ihtiyacı olacak. Ona verebileceğimiz tek şey bu." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, ben de elimi uzatıp sildim. "Annen için güçlü ol, ben de senin için güçlü olacağım. Tamam mı?"

"Tamam." Bir an tereddüt ettikten sonra, "Tymon'u öldürdün mü?" diye sordu.

"Henüz değil."

"Neden?"

Başımı iki yana salladım. Onun için planladıklarımı duymasına gerek yoktu. "Yakında ölecek. Merak etme."

Lara elini yüzüme koyarak çenemi okşadı. "Annemi kurtardığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim, *ödülüm*."

Bölüm 47

Gabriel

Emre ve Viktor'a yemeklerini verdikten sonra onlar hepsini mideye indirirken ben de dondurucuya girdim.

Mazur başını kaldırdı. Sol gözü kazada aldığı darbe nedeniyle kan çanağına dönmüştü. "Sonunda. Hiç uyanmayacaksın sandım."

"Siktir git." Yere tükürdü.

Gömleğimin kollarını dirseklerime kadar sıvayıp Mazur'un karşısına oturdum. Adamın gözlerine bakınca yüzümde bir gülümseme belirdi. "Tymon Mazur. Sonunda domuz gibi bağlandın. Kesime hazırsın."

Yüzü gerildi ve bir anlığına yüzünde, panik olduğuna dair bir ifade gördüm. "Neden işime karıştın? Neden bana saldırdın?"

O sandalyede kıpırdanmaya çalışana kadar ona uzun uzun baktım. Vücudunu, saçma sapan bıyığını, yüz hatlarındaki acımasızlığı inceledim.

Tanrım, Lara tüm hayatı boyunca bu adama hizmet etmek zorunda kalmış.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdikten sonra, "Açıkçası hatırlamayacağını düşünüyorum ama ben geçmişten gelen bir hayaletim," dedim.

Gözlerini bana dikti. "Seni daha önce hiç görmedim."

"Haklısın. Görmedin."

Sinirlenmeye başladığını görünce gülümsemem daha da genişledi.

"Öncelikle, Lara'ya işkence ettin." Öne doğru eğildim, gözlerimi onun gözlerine diktiğimde öfkem göğsümde kaynıyordu. "Ona yaptıklarını sana da yapacağım."

"Cevap ver!" diye bağırdığında yüzü neredeyse mor renge dönmüştü. "Ben sana ne yaptım?"

Ayağa kalktım ve sandalyeyi yavaş yavaş kenara çektim. Mazur'a dönerek, "Annem fırıncıydı. İşini çok severdi," dedim.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Babam onun için bir fırın açmıştı. Mütevazı bir hayat sürüyorlardı. Okuldan sonra onlara yardım ederdim ve bir gün rafları düzenlerken adamların içeri girip onları soğukkanlılıkla öldürdüler. Anne ve babamın ölümünü izledim ve o gün onların intikamlarını alacağıma yemin ettim."

Viktor ve Emre içeri girince Mazur'un gözleri Viktor'a kaydı ve anında korkuyla karardı.

"Viktor'u tanıyor gibisin?" diye sordum.

"Bratva'nın liderini herkes tanır," diye mırıldandı Mazur paniklemiş bir şekilde.

"Ah, birbirimizi çok daha yakından tanıyacağız," dedi Viktor gülerek.

"Mazur," diye seslenerek dikkatini tekrar kendime çevirdim. "Nerede kalmıştım?" Bir an düşündüm. "Evet. Muhtemelen dükkânı devralırdım ama senin yüzünden, intikam almak için Türk

mafyasının başına geçeyim diye canımı dişime taktım. Her şey bu an içindi." Bir adım yaklaştım. "Hepsi senin yüzünden."

"Yanlış adamı yakaladın." Başını iki yana salladı. "Bir fırınla ne işim olabilir ki?"

"Tüm dükkân sahipleri dükkânlarını sana neredeyse bedavaya sattıktan sonra hepsini yıktın. Sonra o araziye bir alışveriş merkezi inşa ettin."

Hatırlamaya başladığını görebiliyordum.

"Deniz ve Sinem Demir. Çalışkan insanlardı, sadece geçimlerini sağlamaya çalışıyorlardı ama sen onları öldürdün." Emre'ye Mazur'un bağlarını çözmesini işaret ettim ve sonra, "Bu geceden sonra büyükannem artık siyah giymek zorunda kalmayacak," dedim. Sonra sırıtarak, "Ama önce Lara'ya çektirdiğin cehennemin bedelini ödemen gerek," diye devam ettim.

Viktor yaklaşarak, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Onu yere yatıracağız."

Viktor elini Mazur'un göğsüne koydu ve sonra ona sırıtarak baktı. "Yere yatıyorsun."

Viktor basit bir hareketle Mazur'un ayaklarını yerden kesti. Mazur geriye düşerek sertçe yere çarptı ve çarpmanın şiddetiyle önce homurdandı ve ardından inledi.

Yaklaşıp sağ koluna bastım. "İstediğin kadar bağırabilirsin." Ayağımı kaldırıp acıdan uluyana kadar ön koluna bastım. Kırıldığından emin olunca geri çekilerek, "Lara da böyle bağırdı mı?" diye sordum.

Tanrım, bağırmış mıydı?

İçimdeki yoğun öfke görüşümü bulanıklaştırmıştı. Sevdiğim kadının soğuk zeminde acı içinde çığlık atarak yattığını hayal edince içim ürperdi.

Dönerek Mazur'un karnına tekme attım, adam acı içinde inledi. Nefes almakta zorlandığını görüyordum ama hiç tatmin olmamıştım.

"Yeter," diye inledi ve yan tarafına yuvarlanarak kırık kolunu göğsüne bastırdı. "Yeter."

"Daha yeni başladım," dedim dişlerimi sıkarak.

Emre ve Viktor'a adamı ayağa kaldırmaları için işaret ettim. Sol duvardaki masaya yürüyerek metal, sivri uçlu, dokuz kuyruklu bir kırbaç aldım.

"İnsanlara işkence etmekten hiç hoşlanmıyorum. Viktor, sen yapar mısın?"

"Tanrı'ya şükür. Bir an beni izlemeye zorlayacaksın sandım."

Duygusuz bir kahkahayla kırbacı ona uzattım. "Sırtında deri kalmasın."

Viktor kırbacı Mazur'un sırtına indirirken saatime baktım. Mazur sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Kısa süre sonra hıçkırıkları ortalığı doldurdu ve onun lanet olası bir köpek gibi yerde sürünerek merhamet dilenmesini izledim.

İşkence yapmaktan hoşlanmadığımı söylerken yalan söylemiyordum. Onu vurmayı tercih ederdim. Ama Lara'ya yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyordu. Ona çektirdiği tüm acıların bedelini...

Onun eskiden korkudan nasıl sindiğini hatırladım. Nasıl irkildiğini. Gözlerindeki o boğucu korkuyu. Dizlerinin üstüne çöküp hayatı için nasıl yalvardığını...

Mazur'a kaç kez böyle yalvarmıştı?

Viktor terlemeye başlamıştı. Mazur bayıldığında sırtı kan içinde kalmıştı. Viktor kırbacı yere attı. "Artık rahatça uyuyabilirim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve elini sıkmak için yaklaştım. "Bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden ara."

Dondurucudan çıkmadan önce çenesini kaldırarak karşılık verdi. Sonra duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yarı uykulu gibi görünen Emre'ye döndüm.

"Sen eve gidebilirsin," dedim. "Ben buradaki işi bitiririm."

"Kalıyorum," diye mırıldandıktan sonra esnedi. "Bize çay yapayım."

Emre çıkar çıkmaz Mazur kıpırdanmaya başladı. Bu kadar çabuk kendine geldiğine şaşırdım. Yanına çömelip başımı eğdim. "Kendini pek iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

Yüzündeki derin çizgilere işleyen acıyla inledi. "Lara sen onu her kırbaçladığında böyle hissediyordu."

Ayağa kalkıp cebimden bir mermi çıkardım. Masadan bir bıçak alıp üzerine onun adını kazımaya başladım. "Kurbanlarının isimlerini mermilere kazımayı sevdiğini duydum." Tekrar yanına çömelip gülümsedim. "Bu mermi senin için."

Son harfi kazıdığım sırada Emre çaylarla geri döndü. Bir yudum çay içtikten sonra mermiyi ofisimdeki kasadan aldığım silaha taktım.

Mazur bir şekilde dizlerinin üzerine çökmeyi başarmıştı ve başını geriye atarak bana bakıyordu. Şansının tükendiğini ve zamanının dolduğunu anlamış gibiydi. Gözlerinde, ölümden sonra ne olacağını bilmediği için duyulan türden, saf bir korku vardı.

Gözlerinin içine baktım. "Sen toprağın altında çürürken Lara bir kraliçe olacak. İşini darmadağın edeceğim ve senin için çalışan her bir adamı ortadan kaldıracağım. Hayatından geriye hiçbir şey kalmayacak. Ama Lara? O sadece mutluluğu tadacak ve bugünden sonra sen unutulacaksın."

Kolumu kaldırıp namluyu kafasına doğrulttum.

Vücudum şiddetli bir ürpertiyle sarsıldı. Annemle babamın dükkânı tamir ederken, yemek pişirirken, eve gitmeden önce geceleri dans ederken nasıl da kahkahalar attıklarını hatırladım.

Sonra akan kanlarını ve büyükannemin ağladığını hatırladım. Asla atlatamadığım o yıkıcı kaybı...

"Babam, annem, bu gece intikamınızı alacağım. Bu geceden sonra benimle gurur duyacaksınız," diye mırıldandım ve tetiği çekerken göğsümü yoğun bir rahatlama hissi kapladı.

Mazur'un yarı açık gözlerine bakarken kolumu indirdim. Mazur yerde yatıyordu, başının etrafında bir kan gölü oluşmaya başlamıştı.

"Bitti," diye fısıldadı Emre.

Gözlerimi kuzenime çevirdiğimde o da bana sarılmak için yaklaşıyordu. Kollarımı ona sardım ve zaferimizin tadını çıkarmak için bir an öylece durduk.

Otuz yıl boyunca bu an için plan yapıp çalışmış ve hayatımızı feda etmiştik. Artık her şey bitmişti ve kendi hayatıma odaklanabilirdim.

"Hadi eve gidelim," diyerek geri çekildim. "Sen sür."

Emre kıkırdadı ve dondurucudan çıkarken adamlara cesedi ortadan kaldırmalarını söyledi. Eve giderken yorgunluk kemiklerime işlemişti. Bir hafta boyunca uyumak istiyordum.

Emre arabayı durdurunca dışarı çıkıp onu bekledim. Birlikte içeri girip büyükannemin yatak odasına doğru yürüdük.

Kapıyı çaldığımda, "Girin," dedi.

Mazur'un öldüğünü duymadan uyuyamayacağını biliyordum.

Emre ile birlikte içeri girdiğimde duyguları yüzünden okunuyordu. Gözyaşlarını bastırıyor, başını dik tutuyordu.

Onun önünde diz çökünce gözlerim yanmaya başladı. Elini tutup parmaklarını öptüm, sonra elini alnıma götürdüm. "Ailemizin intikamını aldım."

"Tanrı'ya şükür," dedi.

Geri çekilip ayağa kalktım, sonra kalkması için büyükanneme yardım ettim. Kollarını açıp Emre'yle beni kucakladı. "Oğullarım. Bana huzur verdiniz."

Büyükannemin tek dileğini yerine getirdiğimi bilmek, içimi büyük bir rahatlama hissiyle kaplamıştı. Zamanının yetmeyeceğinden korkmuştum.

Bölüm 48

Lara

Uyandığımda kendimi Gabriel'in kollarında buldum. Ona daha da sokularak kokusunu derin derin içime çektim. Sonra birden gözlerimi açtım.

Anneme kavuştum.

Duygularım, uykunun son izlerini de silip süpürdü.

"Günaydın, *ödülüm*," dedi Gabriel boğuk bir sesle. Sesi tüylerimi diken diken etmişti.

"Günaydın," diye fısıldadım sabah nefesimin kokusundan utanıp başımı eğerek.

"İyi uyudun mu?" diye sordu kollarını bana daha sıkı sararak.

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet. Sen?"

Birlikte güne başlamayı gerçekten sevmeye başlıyorum.

"Hımm," derken sesi boğazının derinliklerinden çıkmıştı.

Midem kıpır kıpırdı, kalbim hızla atıyordu. Kendimi ondan kurtarıp yataktan kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu gözlerini açıp bana bakarak.

"Banyoya." İçeriye dalıp kapıyı kapattım ve önce çabucak ihtiyacımı giderip sonra dişlerimi fırçaladım ve saçımı taradım.

Odaya geri girdiğimde Gabriel tuvalete gitmek için kalkmıştı. Dolaba gidip iç çamaşırımı, kot pantolonumu ve bluzumu aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Gabriel arkamda durup parmaklarını sırtımda gezdirirken.

"Giyiniyorum," diye cevapladım. "Bugün yapacak çok iş var."

Kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti. Sertleşmiş aletini kalçamın hemen üstünde hissettim.

"Beni tatmin etmeden olmaz."

Neyse ki dişlerimi fırçaladım.

Gabriel, bir mağara adamı gibi ayaklarımı yerden keserek yatağa doğru yürüdü ve beni yatağın üzerine attı. Yan yatmıştım ve hareket edemeden kalçalarımı tutarak beni yüzüstü çevirdi.

Vücuduma bir sıcaklık yayıldı, sonra kıçımı havaya kaldırdı ve altıma bir yastık koydu.

Omzumun üzerinden ona bakarken kaşlarımı kaldırdım. Sertleşmiş aletini parmaklarıyla kavramasını izledim ve kendini okşadığında içimde yoğun bir kasılma hissettim, bacaklarımın arasına bir sıcaklık yayılmıştı.

Bunu yaparken çok seksi oluyordu.

"Gördüklerin hoşuna mı gitti, bebeğim?"

"Evet," diye itiraf ettim utanmadan. "Seni kendini okşarken izlemek çok tahrik edici."

Başparmağıyla aletinin ucundaki inci tanesini andıran damlacığa dokundu ve bu, bacaklarımı birbirine sürtmem için yeterli olmuştu.

"Aletimi istiyor musun, *ödülüm?*"

"Evet." Nefesim kesilmişti. "Lütfen."

Gabriel kendini yavaşça okşamaya devam etti. "Bacaklarını iyice aç."

Kollarımı yatağa dayayarak dizlerimi ayırdım. Aniden parmaklarının klitorisimin üzerinde dolandığını hissettim. Vücudum sarsıldı ve içgüdüsel olarak kendimi ona doğru ittim.

Hassas sinir uçlarıma masaj yapmaya başladı ve ardından aletinin başını girişime bastırdığını hissettim. Yavaşça, birkaç santim içime girdi ve hareket ederek beni sadece aletinin ucuyla becermeye başladı.

Tamamen içime girmesini isterken içim titriyordu. İnleyerek alt dudağımı ısırdım ve kendimi ona doğru itmeye çalıştım. "Gabriel," diye sızlandım.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Evet."

"Yalvar bana."

"Tanrım, lütfen becer beni," diye yalvararak kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim. "Lütfen, seni içimin derinliklerinde hissetmem lazım."

Gabriel kalçalarımı kavradı ve tek bir sert hamleyle sonuna kadar içime gömüldü. Dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandı ve o, içimi doldururken beni esnettiği için gözlerim kendiliğinden kapandı.

Ellerini kalçalarıma götürerek masaj yapmaya başladı. "Destek almak için çarşaflara tutun," diye emretti ve içimden tamamen çıktı.

Ellerimi çarşaflara doladım ve kendimi hazırlamak için kaslarımı sıktım.

Yine de Gabriel tekrar içime girerken hiçbir şeye hazırlanmamış gibiydim. İçimdeki hava dudaklarımdan boşaldı ve

ölümüne içime girip çıkmaya başladığında düzgün bir nefes almaya fırsatım bile olmadı.

Vücudumu saran yoğun zevk dalgalarıyla gelen çığlıkları ve hıçkırıkları durduramıyordum. Hiç bitmeyecek gibiydi ve tüm vücuduma yayılmıştı.

"Siktir," diye homurdandı Gabriel içime girip çıkmaya devam ederken. Tenlerimizin birbirine çarpmasıyla çıkan ses havayı dolduruyordu. "Beni öyle güzel alıyorsun ki."

Onun övgüsüyle karnım sertçe kasıldı ve orgazm yaklaşıp ulaşamayacağım bir yerde durdukça inleyip haykırmaya başladım.

"Gabriel," dedim yalvarır gibi. Sertliği içimi acımasızca dolduruken o yoğun sürtünme dayanılmaz hâle geliyordu.

Cevabı bildiği hâlde, "Ne istiyorsun, bebeğim?" diye sordu.

"Boşalmak," diye inledim nefes nefese, ter vücudumdan damlalar hâlinde akıyordu.

"Boşalmayı ne kadar istiyorsun?"

"Çok istiyorum." Parmaklarımla çarşafları o kadar sıkı tutuyordum ki yırtacağımdan korktum. Gabriel'in aklını kaçıracağını bilerek, "Ve umarım yine aletini kana bularım," dedim.

"Tanrım," diye homurdandı ve beni o kadar sert becermeye başladı ki gerçeklikle bağlantımı kaybettim. "Boşal, bebeğim."

Âdeta içimde bir şeyler patladı, kollarım güçsüzleşti, yüzümü çarşaflara gömdüm ve vücudumu felç eden acımasız zevkle çığlık attım.

Bu hayatımın en erotik ânıydı. Gabriel üç kez daha içime sertçe girdikten sonra kendini derinlere gömdü, kasıklarını kalçama yapıştırarak içime boşaldı.

Omzumun üzerinden baktığımda vücudunun gergin, her kasının şişkin olduğunu gördüğümde bedenim daha fazla zevkin esiri oldu.

O içimden çıkarken nefes almaya çalıştım. Sol eliyle kalçamı sıkıca kavrayarak beni sabit tutarken sağ elini sırtıma koydu. Derin nefesler aldığını duydum, sonra parmaklarını tenimi kaplayan izlerin üzerinde gezdirdi.

Üzerime doğru eğilip sırtıma bir öpücük kondurdu. "Senin her santimini seviyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, kalbim erimişti.

Beni sırtüstü çevirdi, üzerime çıkıp altın renkli gözlerini gözlerime dikti. Elimi kaldırıp çenesindeki sakalları parmaklarımla okşadım.

"Canını acıttım mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hassas da olsa umurumda değil çünkü o zaman seni hâlâ içimde hissediyorum."

Yakışıklı yüzünde saf bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Sen mükemmelsin."

"*Aşkım.*" Nisa'nın bana öğrettiği Türkçe kelimeyi söyledim.

Gabriel'in yüzüne bir gülümseme yayıldı, sonra "Benimle her konuştuğunda böyle seslenmelisin," dedi.

"*Tamam, aşkım.*"

Kıkırdayarak eğildi ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarıma, "Seni çok seviyorum, *ödülüm,*" diye fısıldadı.

Kollarımı boynuna dolayarak onu aşağı çektim ve tüm ağırlığıyla beni yatağa bastırdı.

Kısa süre sonra onun sertleştiğini hissettim ve dudaklarımı delicesine öperken yine içimi doldurdu ve yeniden yavaşça sevişmeye başladık.

Bölüm 49

Lara

Giyindikten sonra Gabriel'in üzerinde kot pantolon ve kömür rengi bir kazak olduğunu fark edince, "Bugün evde mi kalacaksın?" diye sordum.

Evet dercesine başını salladı ve beni göğsüne çekerek, "Bugün izinliyim," dedi.

"Ben de öyle." Başımı geriye yaslayıp gözlerine baktım.

Yüzümdeki saçları geriye itti. "Mazur öldü."

Tepkimi görmek için beni dikkatle izlediğini görünce ne hissettiğimi düşündüm. O canavarın artık kimseyi incitemeyeceğini, öldüremeyeceğini bilmek, içimde sadece rahatlama hissi uyandırmıştı.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Teşekkür ederim, *aşkım*."

Ona aşkım demek çok hoşuma gitmişti ve onun da bundan hoşlanmasına seviniyordum. "Bugün için hazır mısın?" diye sorarken gözlerinde endişeli bir ifade belirdi.

"Hayır ama elimden geleni yapacağım." Annemle aramızdaki on yıllık uçurumu nasıl aşacağımı hiç bilmiyordum.

"Ben yanındayım," dedi.

Başımı sallayıp kollarımı beline dolayarak yanağımı göğsüne yasladım. "Senin sayende kendimi çok güçlü hissediyorum."

"Sen, ben gelmeden çok önce de güçlüydün zaten. Ben sadece bunu görmene yardım ettim."

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Annem bana eskiden Sindirella'nın hikâyesini anlatırdı." Gabriel'e bakabilmek için başımı tekrar geriye yatırdım. "Peri masallarının gerçek olduğunu ve bir gün prensimi bulacağımı söylerdi."

Gözleri sevgiyle yumuşarken bana gülümsedi.

"Sen benim prensimsin," diye fısıldadım sevgiyle.

Başını eğip nazikçe dudaklarımdan öptü. "Ejderhayı öldürdüm ve ödül olarak prensesi kaçırdım." Keyifli bir kahkaha attı. "Prensin olmamı istiyorsan, senin prensin olacağım, bebeğim."

Ondan uzaklaşınca kıçıma bir şaplak attı. "Ben herkesi bir kontrol edeyim, sen de gidip çay yap."

Göğsüme dolan mutlulukla odadan çıktım. Gabriel *babaannenin* oturma odasına doğru giderken ben de merdivenlerden mutfağa indim.

İçeri girdiğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Nisa, annemle birlikte ocak başında durmuş ona çay yapmayı öğretiyordu.

Bir anda aynı şeyi bana da yaptığı ânı hatırladım.

Ah Nisa. Onu çok seviyorum.

Nisa beni fark edince, "Aman da aman, bakın kimler uyanmış," diye bağırdı. "Gabriel evde," diye kendimi savununca Nisa güldü.

Anneme doğru yürüdüm ve kolumu beline dolayarak ona yandan sarıldım. "İyi uyudun mu?"

Gerçekten burada olduğuma inanamıyormuş gibi gözlerini yüzümde gezdirerek evet der gibi başını salladı. "Uyudum."

Ona nasıl hissettiğini sormak dilimin ucuna gelse de kelimeleri yuttum. Nasıl hissettiğini görebiliyordum ve iyi değildi.

Elimi kaldırıp saçlarını kulağının arkasına attım. "Buraya ilk geldiğimde Nisa beni alışverişe götürmüştü ve saçımı kestirmiştim. Sen de ister misin?"

"Ah... Olur."

Ona rahatlatıcı bir şekilde gülümsedim. "Sana kıyafet almak istiyorum, böylece sana ait bir şeylerin olur."

Gözlerinde biriken gözyaşlarıyla mücadele ederken hızla başını eğdi. Onu kucaklayarak kulağına, "Ağlayabilirsin. Kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur," diye fısıldadım.

Arkamda bir hareketlenme duydum ve annemi bırakarak arkama baktım. Annem Gabriel'i gördüğü anda arkama saklanıp bluzumu sıkıca tuttu.

"Sorun yok," dedim yumuşak bir sesle. "Bu Gabriel."

Annem omzumun arkasından Gabriel'e baktı. Gabriel hiç kıpırdamadan ifadesiz bir şekilde duruyordu.

"Hoş geldin Agnieska. Umarım evimde huzur bulursun," dedi.

Onu daha fazla sevemezdim, yüreğim onun için daha da büyüyordu. Gabriel bir sandalye çekip oturdu.

"Çay ister misin Gabriel Bey?" diye sordu Nisa.

"Lütfen."

Annemin bluzumu tutan eli gevşedi. Arkama uzanıp elini tuttum, elini hafifçe sıkarak onu yanıma çektim.

Gabriel, yüzünde ciddi bir ifadeyle anneme bakıyordu. Annem hızla gözlerini yere indirdi.

"Agnieska, bana bak," dedi sert bir sesle.

Annem hemen itaat ederken ondan dalgalar hâlinde yayılan korkuyu hissedebiliyordum.

Eskiden ben de ondan böyle korkardım. Tanrım, ne kadar çok şey değişmiş.

Onu böyle görmek acı vericiydi ama zamanla düzeleceğini biliyordum.

"Özgürsün," dedi. "Artık hayatının kontrolü sende. Artık dayak yok, kırbaç yok, ölüm tehditleri yok." Gözleri şefkatle doldu. "Ve istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Vücudun sana ait."

Annem anladığını gösterir gibi başını salladı, gözyaşlarını tutmaktan boğazı sıkışmış olmalıydı.

"Yaşadığın travmayı atlatmana yardımcı olacak bir doktor ayarlayacağım. Herhangi bir anda korkar ya da rahatsız hissedersen Lara'ya ya da bana söyle, sorunu hallederiz." Başını yana doğru eğdi. "Anladın mı?"

"Evet, efendim," diye mırıldandı itaatkâr bir şekilde.

"Bana öyle hitap etmeyeceksin. Bana sadece Gabriel de." Ayağa kalkıp bir adım yaklaştı. "Çeneni kaldır." Annem hemen dediğini yaptı. "Omuzlarını düzelt." Yine itaat etti. "Sen kimsenin kölesi değilsin, Agnieska. Özgürsün. Burada kimse sana emir vermeyecek. Biz bir aileyiz ve birbirimize bakacağız."

Annem tamam der gibi başını sallarken çenesi titriyordu. Elimi sırtına koydum ve onu rahatlatmak için hafifçe yukarı aşağı okşadım.

Nisa çay tepsisini masaya koyarken gözleri Gabriel ile annem arasında gidip geldi.

Gabriel ona şefkatli bir bakış attı. "Sadece iyileşmeye odaklan ki hayatının geri kalanının tadını çıkarabilesin. O piçlerin geleceğini elinden almasına izin verme. Grabowski ve Mazur'u öldürdüm, artık onların zulmünden kurtuldun."

Annem sendeleyerek bir adım geriledi. Şaşkın gözlerle titrek ellerini ağzına götürdü. Sonra, "Öldüler mi?" diye sordu.

"Evet." Gabriel gözlerini annemden ayırmıyordu.

Annem bir adım öne çıktı, Gabriel'in ayaklarının dibinde diz çöktü ve hıçkırarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Onu kaldırmak için hareket ettiğimde Gabriel onun önünde çömeldi. "Kalk, Agnieska. Bir daha asla diz çökmeyeceksin."

Annem hızla ayağa kalktı ve ondan bir adım uzaklaşarak elimi aradı.

"Sanırım her şey halloldu," dedi Gabriel. Dikkatini bana çevirdi. "Bana ihtiyacın olursa büyükannemle birlikteyim, bebeğim."

"Tamam." Annemin elinden kurtulup Gabriel'e doğru yürüdüm ve kollarımı onun beline doladım. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok değerliydi."

"Biliyorum," diye mırıldandı. Başımı geriye eğdiğimde dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Kahvaltıda görüşürüz."

Dikkatini Nisa'ya çevirdi. "Yusuf'un ameliyatı iyi geçti. Ziyaretçi kabul edebilir." Nisa'nın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Teşekkürler, Gabriel Bey."

Gabriel ayrıldığında çok daha sakin görünen anneme döndüm.

Boğazını temizleyip, "Söylediği her şey doğru mu?" diye sordu.

Çabucak başımla onayladım. "Evet. Yemin ederim. Ben sana yalan söylemem."

"Burası iyi bir ev," diye ekledi Nisa. "Burada kötülük yoktur."

Annemin yüzünde rahatladığını gösteren bir ifade belirdi sonra başını sallayıp, "Yapabileceğim bir iş var mı?" diye sordu.

Demir ailesine alışana kadar meşgul olması gerektiğini bildiğimden, "Sana Türk ekmeği yapmayı öğretebilirim," dedim.

"Tamam."

İşe koyulduk ve Nisa, malzemeleri ne zaman yanlış alsam beni düzeltip durdu. Bir ara annemi gülümsetmeyi bile başardı.

Tıpkı benim gibi o da daha iyi olacaktı ve benim öğrendiğim tüm harika şeyleri öğrenecekti. Güzel duygular ve mutluluklar yaşayacaktı.

Bölüm 50

Gabriel

Bir günlük kısa bir aradan sonra Emre ve ben Vengeance'ın saldırı sonrası onarımını bitirmek için deli gibi çalışmaya başlamıştık.

Retribution'ın tüm yenileme çalışmaları tamamlanmıştı. Mazur için çalışan personeli de serbest bırakmış, her birine yeni bir hayat kurmalarına yetecek kadar para vermiştim. Lara bunu duyunca çok sevinmişti.

Her şey normale döndüğünde kadınlar deli gibi alışverişe çıkmıştı. Büyükannem gardırobunu baştan aşağı yenilemiş, renkli kıyafetlerle doldurmuştu. Agnieska'ya da iki ömür yetecek kadar kıyafet almışlardı.

Eve girerken Nisa'nın "Yavaş ol, Agnieska Hanım! Her şeyi bir saatte temizlemek zorunda değilsin," dediğini duydum.

"Ona bağırma," diye mırıldandı Murat ve daha yumuşak bir tonla devam etti. "Agnieska, bence biraz ara vermelisin. Hadi bahçede bir yürüyüş yapalım."

"Bağırmadım ki," diye tersledi Nisa.

Kaşlarımı kaldırıp onlara doğru yöneldim. Koridora geldiğimde Agnieska ve Murat oturma odalarının birinden çıktığında Murat'ın eli Agnieska'nın belindeydi.

"Burada ne oluyor?" diye sordum, gözlerim Agnieska'nın yüzünde bir korku veya panik ifadesi ararken.

Hiçbir şey görmeyince rahatladım. "Hiçbir şey," diye cevapladı Murat.

"Agnieska'ya sormuştum," diye mırıldandım. Gözlerimi onunkilere dikerek, "Murat'la aranız iyi mi?" diye sordum.

Hızlıca başını salladı. "Evet, Gabriel."

Dikkatimi Murat'a çevirdim. "Onu istemediği bir şeye zorlama."

"Asla."

Ben başımı salladığımda onlar yan kapılara doğru yürümeye devam etti ve ben arkalarından bakakaldım. Agnieska'dan on yaş küçük olmasına rağmen Murat'ın ona ilgi duyduğu gün gibi ortadaydı.

Kafamı iki yana sallayarak gülümsedim ve sonra Agnieska'nın benden sadece dört yaş büyük olduğunu fark ettim.

Kahretsin.

Bu, Lara'nın benden ne kadar küçük olduğunu fark etmemi sağlamıştı. On altı yaş. Bu, şimdiye kadar aklıma bile gelmemişti.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Luca'nın geçen gün dediği gibi, *Yaş sadece bir sayıdır.*

Merdivenleri çıkarken doğu kanadından kahkahalar geldiğini duydum. Büyükannemin özel oturma odasına girdiğimde onu ve Lara'yı örgü örerken buldum.

"Eskiden pantolonsuz koşardı, herkes onun sevimli poposunu izlerdi."

"Babaanne," diye mırıldandım Lara'ya benim çocukluğumu anlattığını fark ederek.

"Ah, erken geldin," dedi Lara, yüzünde geniş bir gülümseme ve gözlerini aydınlatan kahkahalarla.

"İşler artık o kadar yoğun değil." Büyükannemin alnına bir öpücük kondurup Lara'nın yanına gittim ve elimi omzuna koydum. "İşini bitir."

"Bitirdim," dedi hızlıca iğneleri ve yünü bir sepete tıkıştırarak.

Ne ördüklerini fark edince kaşımı kaldırdım. "Cidden bebek patiği mi örüyorsunuz?"

"Evet," diye cevap verdi babaannem ve bana zafer dolu bir gülümsemeyle baktı. "Lara, torunumu kucağıma almanın sadece an meselesi olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" Omuz silktim. "Lara öyle diyorsa, karşı çıkmak bana düşmez." Sözlerim büyükannemin gülümsemesini daha da genişletmişti.

Lara ayağa kalktığında elini tuttum. Onu yatak odamıza çektim ve kapıyı kapattıktan sonra sorgulayan bir bakışla yüzüne baktım. "Bebek mi?"

Gergin bir şekilde saçlarını kulağının arkasına attı. "Büyükannen bir torun istiyor ve ben de ona hayır diyemedim. Ona benim için bir sorun olmadığını ama senin de kabul etmen gerektiğini söyledim." Bana yalvaran bir bakış attı. "Bu haber onu çok mutlu etti, *aşkım*."

Onu göğsüme çekip alt dudağını ısırıncaya kadar yüzüne baktım. "Bana çocuk mu vermek istiyorsun?"

Lara tereddüt etmeden evet der gibi başını salladı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve elimi karnının üzerine koydum. "Senin benim çocuğuma hamile olduğunu görmek isterim."

Gerginliği kaybolmuş ve gözlerinde rahatladığını gösteren bir ifade belirmişti. "Ben de isterim."

"Ama önce gelecek ay yirmi üçüncü doğum günün var. Sana bir sürpriz hazırladım. Ondan sonra implantı çıkarmayı konuşabiliriz."

"Tamam."

Kollarımı ona dolayarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. Dudakları hevesle aralandı ve onu ne kadar çok sevdiğimi gösterirken zaman akıp gitti. Sonunda dudakları şişmiş ve ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Yanağını göğsüme yasladı ve ben ona öylece sarılırken hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadını kazara öldürmediğime şükrettim.

"Nisa'nın akşam yemeğini hazırlamasına yardım etmeliyim," diye mırıldandı.

"Tamam." Onu serbest bırakıp mutfağa kadar onunla birlikte yürüdüm. Emre mutfak masasında oturmuş, ağzına baklava tıkıştırıyordu.

"Ne zaman kendine bir eş bulup yuva kuracaksın?" diye sordu Nisa.

"Asla," diye mırıldandı Emre ağzı dolu bir şekilde. "Gabriel artık piyasadan çekildiğine göre Seattle'ın en gözde bekârı olmayı planlıyorum."

"Allah Allah," diye bağırdı Nisa ellerini havaya kaldırarak.

Kuzenimi evde, hak ettiği şekilde dinlenirken görmek güzeldi.

Bir dilim baklava alıp ağzıma attım, Lara'yı Nisa'yla bırakıp iyi olduğundan emin olmak için Murat ve Agnieska'yı aramaya gittim.

Onları babaannemin gül bahçesinde, tam da Murat bir tane gül koparıp Agnieska'ya vermek üzereyken gördüm. Agnieska kızararak gülü aldı.

Onların bu özel ânını bozmaktan hiç hoşlanmasam da, "Murat, onunla biraz yalnız kalabilir miyim?" dedim.

Murat, Agnieska'nın kolunu hafifçe sıktı, sonra onun bizi duyamayacağı bir mesafeye gitti ama gözlerini ondan ayırmıyordu. Kaşlarımı çatarak Agnieska'ya hızla sahip çıkmaya başlayan adama sonra yeniden Agneieska'ya baktım.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Çok daha iyi." Hâlâ gözlerime bakmakta zorlanıyordu ama artık o kadar korkmuş görünmüyordu.

"Terapi seansları yardımcı oluyor mu?"

"Evet." Hızlıca başını salladı, bana bir bakış attı, sonra güle baktı.

"Murat'ın yanında gerçekten rahat mısın?"

"Evet." Bu sefer gözlerime birkaç saniye daha uzun baktı. "O... Nazik biri ve bana güven veriyor."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

Dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi.

"Sana sormak istediğim bir şey var." Yine bana baktı ve devam etmem için başını salladı. Boğazımı temizledim. "Kızınla evlenmeme izin verir misin?"

Kocaman olan gözlerinde sayısız duygu belirdi ve titrek bir nefes aldı. "Lara ile evlenmek mi istiyorsun?"

Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı ve izin vermeyebileceği düşüncesiyle gerilmiştim.

Yine boğazımı temizledim. "Evet. Onu tüm kalbimle seviyorum. Onu koruyacağım ve mutluluğunu her şeyin üstünde tutacağım."

Agnieska tekrar yere baktıktan sonra yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "İzin veriyorum."

Yavaşça kolumu kaldırıp elimi omzuna koydum ve sıktım. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok değerliydi."

Başını iki yana sallarken güçlükle yutkundu. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bizi kurtardığın için."

Dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı. "Rica ederim." Murat'a bakarak geri gelebileceğini işaret ettim.

Onun bize doğru koşar adım geldiğini görünce gülümsedim.

Evet, bu adam ona kötü hâlde vurulmuş.

Agnieska'nın ne kadar duygusal bir ruh hâlinde olduğunu görür görmez kolunu onun omzuna attı. "İyi misin?"

Kadın evet der gibi başını salladı, sonra "Bu mutluluk fazla geldi," dedi.

Onları yürüyüşlerine devam etmeleri için yalnız bırakıp mutfağa geri döndüm. Murat'ın, Agnieska'ya bakacağını bildiğim için kendimi daha iyi hissediyordum.

Lara tezgâha bir tepsi koyarken arkasından gizlice yaklaşıp ona sarıldım. Lara irkildi ve gülerek bana yaslandı.

Boynunun yanına bir öpücük kondurup onu döndürdüm ve kaldırıp omzuma attım.

"Allah Allah! Burada yemek yapmakla meşgulüz," diye azarladı Nisa. Başka bir şeye aç olduğum için, "Lara'yı kaçırıyorum," diye mırıldandım.

"O zaten senin," diye bağırdı Nisa ben gülmekte olan Lara'yı mutfaktan çıkarırken. "Akşam yemeğine geç kalmayın!"

Kadınımı yatak odamıza götürdüm ve sabaha kadar onun vücuduyla ziyafet çektim.

Bölüm 51

Lara

Yatak odasının kapısını açıp içeri girdiğimde heyecandan ölecektim.

Kadınlar beni doğum günüm için spaya götürerek meşgul etmişlerdi. Ayrıca profesyonel kuaförler ile makyözler, saç ve makyajımızı yapmıştı.

Annem çok güzel görünüyordu ve bugün gerçekten çok eğlenmiş gibiydi. Onu aileden biri gibi hissettirmek için bu kadar zahmete giren herkese çok minnettardım.

Gömme dolapta asılı duran nefes kesici balo elbisesini görünce birden durdum.

Aman Tanrım.

Saten kumaştan yapılmış elbise, koyu pembe renkteydi.

Yavaşça yaklaştım ve elimi uzatıp muhteşem kumaşı okşadım.

Vay canına.

Gabriel, hediyemin odada beni beklediğini söylemişti ama bu kadar güzel bir elbise olacağını hiç düşünmemiştim. Elbiseyi askıdan alıp yatağın üzerine koydum.

Aceleyle kıyafetlerimi çıkardım ve Gabriel'in bu gece iç çamaşırı giymememem konusundaki emrini hatırlayarak saten kumaşı üzerime geçirdim. Kumaş vücudumdan zarifçe dökülüyordu. Omuzlarımdaki askıları ve derin, kalp şeklindeki yakasını düzelttim.

Dolaptaki aynaya doğru ilerleyip yansımama baktım. Eskiden olduğum sıradan kızdan eser yoktu ve yüksek topuklu ayakkabılarımı giyerken kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissediyordum.

Dönüp yara izlerime baktım çünkü elbise sırtımın alt kısmına kadar açıktı.

Bu elbiseyi Gabriel seçti ve ben onu gururla giyeceğim.

Birkaç hafta önce başlattığım koleksiyonumdan gümüş renkli bir el çantası seçip telefonumu ve birkaç mendili içine koyarak yatak odasından çıktım.

Giriş holüne inen merdivenleri inerken ev sessizdi, ardından Gabriel'i gördüm. Siyah smokin içindeki yakışıklılığı karşısında nefesim kesilmişti.

Yüzünde hayranlık ifadesiyle, bana doğru bir adım atarak elini uzattı. "Arabanız bekliyor, prensesim."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve hissettiğim mutluluk dalgası kalp atışlarımı hızlandırdı.

Elimi eline koyduğumda, "Nefes kesecek kadar güzelsin, *ödülüm,*" diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim," dedim ve şakayla karışık, "Sen de bu evden çıkmamanı gerektirecek kadar yakışıklısın," diye ekledim. Gabriel'in gözleri sevgiyle dolunca kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissettim.

"Doğum günü partisine hazır mısın?"

Göğsüme dolan heyecanla başımı salladım. "Evet."

"Gidelim." Beni evden dışarı çıkardı ve kapıda bir limuzin bizi bekliyordu. Kapıyı açıp arka koltuğa binmeme yardım etti. İçeride, küçük bir tepside iki şampanya kadehi vardı.

Tanrım, bu çok romantik. Kendimi baloya giden Sindirella gibi hissediyorum.

Miraç bizi gideceğimiz yere götürürken köpüklü içeceğin tadını çıkarıyorduk. Gabriel, "İç çamaşırı giymedin, değil mi?" diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım.

Koltuğundan kalkıp önümde diz çöktü. "Ses çıkarma."

Ne?

Sonra Gabriel kumaşı yukarı kaldırıp bacaklarımı açtı. Birini omzuna attı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde bardağın içindeki şampanya koltuğa sıçradı. Beni deli gibi emip yalamaya başladı.

Elimi ağzıma kapatıp kadehi düşürmeden yere koydum. Serbest kalan elimle saçlarını tutarken hissettiğim yoğun zevkle başım geriye düştü.

Sadece birkaç dakika içinde zirveye çıktım, orgazm vücudumu felç ederken inlemelerimi bastırmaya çalıştım ve yüzüne sürtündüm.

Gabriel doğruldu, elimi itip dudaklarını dudaklarıma kapadı. Dilinde kendi tadımı alırken vücudum zevkle titredi.

Öpüşmemiz biter bitmez limuzin durdu.

Gabriel, "Doğum günün kutlu olsun, *ödülüm,*" diye fısıldadı. Sonra elbiseyi hızla düzeltti, böylece açıkta kalan yerlerimi kapatmış oldu. Kapıyı açtı ve orgazmdan hâlâ bacaklarım titrediği için arabadan inmeme yardım etti.

Elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine kenetledi ve beni *Vengeance* yazan tabelanın olduğu binaya doğru götürdü.

İçerisi karanlıktı ve duvarları peri ışıkları süslüyor, izlememiz gereken yolu gösteriyordu. "Çok güzel," diye fısıldadım, sonra dudaklarım aralandı ve içimi yoğun duygular kapladı.

Koridor bizi, resmî kıyafetler giymiş aile üyelerimizin beklediği bir yere getirmişti. Annem altın rengi elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Murat, kolunu onu sahiplenircesine omzuna atmıştı.

"Doğum günün kutlu olsun!" diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Hediyelerle dolu bir masa vardı. Yanında yedi katlı dev bir doğum günü pastası duruyordu.

Her yerde ışıklar parıldıyor, pembe ve gümüş renkli balonlar tavanda süzülüyordu.

"Vay canına," dedim, gözlerim yaşlarla dolmuş bir hâlde.

Dönüp Gabriel'in kollarına atıldım ve ona sıkıca sarıldım. O da beni kendine çekip saçlarıma öpücükler kondurdu.

"Teşekkür ederim," dedim güçlükle boğazım düğümlenerek. Makyajımın bozulmaması için ağlamamaya çalışıyor ve çok büyük çaba sarf ediyordum.

"Rica ederim, bebeğim." Elini sırtımda gezdirdi. "Ama bırak da sana hediyeni vereyim."

"Zaten verdin," dedim, isteksizce geri çekilirken.

Gabriel beni loş bir spot ışığının aydınlattığı odanın ortasına doğru çekti. Etrafıma bakınırken dudaklarımda titrek bir gülümseme belirdi ve sonra Gabriel bu gece ikinci kez önümde diz çökünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yapmayacak... Değil mi?

Kalp krizi geçirmek üzereyken ceketinden küçük siyah bir kutu çıkardı ve açtı.

Aman Tanrım!

Yüzümü kapayarak gözyaşlarına boğuldum.

"Bana bak," dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Bebeğim, bana bak."

Ellerimi indirip gözlerine baktım.

"Evlen benimle," dedi.

"Bunu ona sormalısın!" diye bağırdı Nisa. "Allah Allah, sana hiçbir şey öğretemedim mi ben?"

Gözyaşlarımın içinde kahkahalara boğuldum ve olabildiğince çabuk bir biçimde başımı salladım. "Evet. Evet, evet, evet!"

Ayağa kalkarak parmağıma muhteşem elmas bir yüzük taktı, sonra beni öptü. Etrafımızda alkışlar ve tezahüratlar kopuyordu.

Sindirella haklıymış...

Nazik olmak, cesaretli davranmak ve biraz sihre inanmak beni Gabriel ile iyi ve şefkatli insanlarla dolu bir aileye kavuşturmuştu.

Lara

Yedi yıl sonra...

"Elma dersem çık, armut dersem çıkma," diye şakacı bir şekilde seslendim.

Deniz'in kıkırdamasını duydum. Onun, büyükannesinin oturduğu koltuğun arkasında olduğunu bildiğimden, onu her yerde arıyormuş gibi yaptım.

"Banyo zamanı," dedim ve koltuğun arkasına uzanıp onu gıdıklamaya çalışan anneme gülümsedim. Deniz de kahkahalarla güldü. "Seni duyabiliyorum. Perdenin arkasında mısın?" Perdeyi çekip açtım.

"Hayır," diye bağırdı.

"Yoksa seeen…" Vazolara bakıyormuş gibi yaptım. "Çiçeklerin arasında mısın?"

"Hayır," diye güldü.

Gabriel kapı pervazına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak saklambaç oyunumuzu izlemeye başladı.

"Masanın altına baktın mı?" diye sordu Gabriel.

"Orada değilim," diye bağırdı Deniz, sonra korkutucu bir yüz ifadesiyle aniden zıpladı. "Böö!"

Bana doğru koştu, ben de kollarımı açıp onu göğsüme bastırdım. "Banyo yapmaya hazır mısın?"

Evet anlamında başını salladı. "Sıcak *çokolota* içebilir miyim?"

"Birazcık. Yatma vakti geldi."

Hamileyken beş yaşındaki çocuğumuzu taşımak kolay bir iş değildi. Gabriel onu benden aldı ve "Çok büyüdün, küçük adam," dedi.

"Senin gibi." Deniz kollarını Gabriel'in boynuna doladı.

Babaannenin çerçeveli portresinin önünden geçerken kalbim hüzünle doldu. Torununu görebilmiş ve onunla üç harika yıl geçirmişti, sonra uykusunda vefat etmişti.

Kocama ve babasına tıpatıp benzeyen oğlumuz Deniz'e gülümsedim.

Deniz'in yatak odasına girip banyoya yöneldim ve pijamalarını çıkarırken küvetin dolması için musluğu açtım.

Gabriel ve Deniz, ben çekmeceden kıyafetleri çıkarırken yatakta güreşiyorlardı. Onlara şakacı bir şekilde kaşlarımı çatarak, "Banyo zamanı," dedim.

"Anneni duydun." Gabriel, Deniz'i bana doğru iterek yatakta rahat bir pozisyon aldı.

Deniz'i banyoya götürüp kıyafetlerini çıkardım. Suyu kontrol edip musluğu kapattıktan sonra onu kaldırıp küvete soktum.

Onu yıkamaya başladığımda, "*Kikâyeyi* anlat," dedi.

"Bir zamanlar Lara adında bir kız varmış. Kötü bir ejderhanın hüküm sürdüğü bir malikânede yaşıyormuş. Ejderha alevler püskürtüp kendisine yaklaşan herkesi yiyip bitiriyormuş."

"Kurabiye gibi mi?"

"Evet." Ayaklarını ovarken dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle onaylar gibi başımı salladım. "Lara—"

"Senin gibi mi?"

Yine evet der gibi başımı salladım. "Evet, anne gibi. Lara yerleri ovup pencereleri silerken dışarıdaki dünyayı seyredip nasıl bir yer olduğunu merak edermiş."

"Evet, siyah atıma binip ejderhayı öldürdüm ve prensesi kaçırdım," diye seslendi Gabriel aniden arkamdan.

Deniz'i küvetten çıkarıp kuruladım. En sevdiği küçük uçak desenli pijamalarını giydirdikten sonra Gabriel onu yatağına yatırdı.

"Sıcak *çokolotam*," dedi Deniz.

Tıpkı babası gibi.

"Ben getiririm," dedi Gabriel odadan çıkmadan önce karnımı okşayarak.

Yatağın kenarına oturup oğlumun ipeksi siyah saçlarını okşadım.

"Bu doğru mu?" diye sordu Deniz.

"Hikâye mi?" Evet der gibi başını sallayınca gülümsedim.

"Evet. Baban benim prensim."

"Ben de prens miyim?"

Başımı sallayıp öne eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Evet, bir gün sen de bir prensesi kurtaracaksın."

"Hayır, onu kaçıracağım," diye itiraz etti. "Tıpkı *baba* gibi."

Kıkırdadım. "Evet, muhtemelen öyle yaparsın ve sonra sonsuza kadar mutlu yaşarsınız."

Gabriel

On beş yıl sonra...

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu Lara kravatımı düzeltirken.

"Bu onun ilk randevusu."

Kaşını kaldırdı. "Ee?"

Yirmi bir yıllık evlilikten sonra çocuklarımın annesine olan aşkım hâlâ artmaya devam ediyordu.

"Sadece gerginim," diye mırıldandım, nedenini açıklayamadan. "Bu gece bir şeyleri mahvetmek istemiyorum."

"Mahvetmeyeceksin, *aşkım*," diye beni teselli etti Lara. Parmak uçlarına kalkıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Alya'ya bakayım. Muhtemelen hâlâ küvettedir."

Başımı sallayıp her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için aynanın önüne geçtim.

Lara odadan çıkınca kasayı açtım ve içinden bir kutu çıkardım. Kapağı açtım ve gözlerinin renginde safirlerden yapılmış

kalpli kolye ucu olan platin zincire baktım. Kırmızı kadife bir yastığın üzerinde duruyordu.

Umarım beğenir.

Duygularım beni ele geçirdiğinde nefesimi tuttum.

Küçük kızımın on dördüncü doğum günüydü ve onu ilk randevusuna çıkarıyordum, böylece gelecekteki erkek arkadaşlarının ona nasıl davranması gerektiğini öğrenecekti.

Tabii beni geçebilirlerse.

Kutuyu kapatıp odadan çıkarak giriş salonunda beklemeye başladım.

"Çok yakışıklı görünüyorsun Gabriel Bey," dedi Nisa mutfaktan çıkarken.

"Teşekkür ederim." Kravatımı düzeltip, "Deniz geldi mi?" diye sordum.

"Hayır. Eminim birazdan gelir."

"Bu çocuk sabrımı sınıyor," diye mırıldandım. "Ona R8 aldığımdan beri eve hiç gelmiyor."

"O daha on dokuz yaşında. Bırak biraz eğlensin," diye beni azarladı Nisa.

Bir hareket dikkatimi çekti ve Alya merdivenlerin tepesinde durduğunda başımı kaldırıp ona baktım. Ona aldığım soluk mavi elbiseyi giymişti ve onu böyle görmek nefesimi kesmişti.

"Tanrım," diye mırıldandım göğsümdeki duyguları bir kez daha güçlükle yutarak. "Çok güzelsin, *gözümün nuru.*"

Artık ona büyükannemin bana seslendiği gibi sesleniyordum. *Gözümün nuru.* Kızım benim için tam olarak buydu.

Yanıma geldiğinde çok hızlı büyüyen küçük kızıma baktım. Kutuyu kaldırıp açtım ve ona hediyemi verdim. "Doğum günün kutlu olsun, Alya."

"Ah, *baba*!" Kolyeyi dikkatlice kutudan çıkarırken gözleri parlıyordu. "Takmama yardım eder misin?"

"Elbette."

Kolyeyi boynuna takabilmem için arkasını döndü, sonra gülümseyerek bana baktı. Kolumu ona uzatırken derin bir nefes aldım ve sonra onu evden çıkarıp limuzine bindirdim.

Elini tutup sıktığımda kızım bir yıldız gibi parlıyordu.

Boğazımı temizledikten sonra, "Bir erkek sana bir prenses gibi davranmazsa, sana layık değildir. Bu gece sana bir randevuda neler beklemen gerektiğini göstereceğim ve bundan daha azıyla yetinmeyeceksin. Anladın mı?" dedim.

"*Evet, baba.*"

"Yine de bu, birisiyle çıkmana izin verdiğim anlamına gelmiyor," diye uyardım.

Omuzları çöktü. "Peki ne zaman?"

"Kendini savunmayı öğrendikten sonra, böylece bir erkek sana sarkıntılık ederse onu pataklayabilirsin."

Alya gözlerini devirmek üzereyken durdu çünkü bana bu numarayı yapamayacağını biliyordu. "Kendi iyiliğin için," diye mırıldandım. "Kendini koruyabilmen lazım."

"Ne zaman öğretirsin?"

"Yakında."

En az iki yıl daha olmaz. Kızım on altı yaşına gelmeden randevuya çıkmasına izin vermeyeceğim.

Limuzin, akşam için rezervasyon yaptırdığım beş yıldızlı restoranın önünde durdu. Alya'yı arabadan indirip içeriye götürdüm. İçeride tek bir masa ve beyaz masa örtüsünün üzerinde titreyen bir mum vardı.

Onun sandalyesini çektim ve oturduğunda öne doğru gidebilmesine yardım ettim. "Erkekler her zaman sandalyeni çekmelidir."

"Tamam."

Onun karşısına oturdum. "Ve senin için kapıları açacak, önce içeri o girecek, böylece senin yerine kurşunu o yiyecek.

Asla önden yürüme. Annen bu yüzden her zaman biraz arkamda durur. Koruma amaçlı."

"Tamam, *baba*."

Garson bize bir şişe maden suyu getirdi ve bizi selamladı.

Yemeğimizi getirmeye gittiğinde devam ettim. "Saygısızlığa tahammül etmeyeceksin. Sen bir Demir'sin, Alya. Biz onurlu bir aileden geliyoruz."

Anlamış gibi başını salladı.

"Ve eğer iznin olmadan sana dokunursa ya da seni rahatsız ederse…" Kafamı sertçe salladım, öldürme arzusu damarlarımda dolaşmaya başlamıştı bile.

"Onu öldüreceksin. O kısmı zaten biliyorum."

"Sakın unutma."

Yemeklerimiz masaya geldi. Alya'nın en sevdiği yiyecekleri, yani *cheeseburger* ve patates kızartması sipariş etmiştim.

"*Mama* hamburger yediğini öğrenirse çok kızacak," diye beni taklit ederek alay etti.

"Ona söylemeyeceksin."

"O zaman cumartesi günü partiye gitmeme izin ver," diye pazarlık yapmaya başladı küçük hain.

"Olmaz."

"Lütfen, *baba*. Herkes orada olacak!"

Bir iç çekerek lanet kalbim eriyene kadar bana yalvaran yüzüne baktım.

Tanrım, yardım et.

Pes ederek, "Deniz de seninle gelirse," dedim.

"İşte bu! Teşekkür ederim!" Bana sarılmak için yerinden fırladığında yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Tıpkı annesi gibi. Beni parmağında oynatıyor.

Alya yaklaşan partiden bahsetmeye başladı ama ben söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordum. Yine de dinledim ve birkaç saniyede bir anlıyormuş gibi başımı salladım.

Yemeğimizi bitirdiğimizde parmakları safirlerin üzerinde gezindi.

"İçinde bir takip cihazı var," dedim.

Kaşları çatıldı ve kolyeye baktı.

"Arkasındaki küçük düğmeyi görüyor musun?"

"*Evet.*"

"Tehlikede olduğunda, ya da birazcık bile korktuğunda düğmeye bas, ben gelirim."

Ve seni tehdit etmeye cüret eden her kimse onu öldürürüm.

"Her zaman gelirim." Sesim titredi.

"Seni çok seviyorum, *baba*," dedi alt dudağı titreyerek.

"Ben seni daha çok seviyorum, *gözümün nuru*."

Tanrım, bebek gibi ağlayacağım.

Boğazımı temizleyip ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Yanağındaki gözyaşını sildi ve küçük avucunu avucuma koydu. Onu kollarımın arasına aldım, onun için dünyadaki en güvenli yer orasıydı ve ikimizi yavaşça dans pistine doğru götürdüm.

Eğilip saçlarına bir öpücük kondurdum. "Sen her zaman benim küçük kızım olacaksın."

O da başıyla onayladı ve annesinin milyonlarca kez yaptığı gibi yanağını göğsüme yasladı.

"Gerçek aşka inanıyor musun, baba?" diye fısıldadı.

"*Evet.*"

"Sence ben de bulacak mıyım?"

"Kesinlikle." Saçlarına bir öpücük daha kondurarak, "Tıpkı annen ve ben gibi sen de sonsuza dek sürecek mutluluğu bulacaksın," diye ona söz verdim.

YAZAR HAKKINDA

Michelle Heard, *USA Today*, *Wall Street Journal* ve Amazon'un çoksatan romantik kitaplar listesinde üçüncü sırada yer alan bir yazardır. Sizi keyifle gülümsetecek, oldukça mafyavari ve romantik öğeler içeren, duygusal ve yürek burkan hikâyeler yazmaktadır. Her kitabında, karakterlerin gücünü gözler önüne seren beklenmedik olayları konu alır.

Michelle şu anda yayıncılıkla ilgili her konuda sağkolu olan oğlu Sheldon ve en yakın arkadaşı olan gelini Tayla ile birlikte Güney Afrika'da yaşamaktadır.